FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE 'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

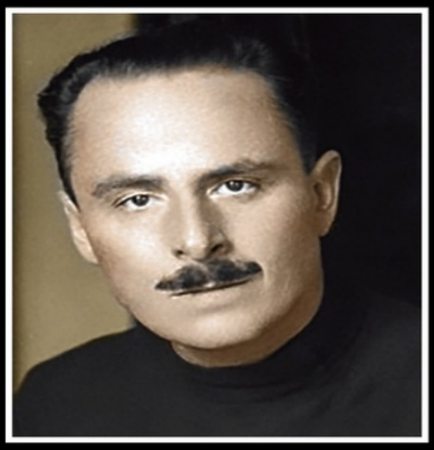
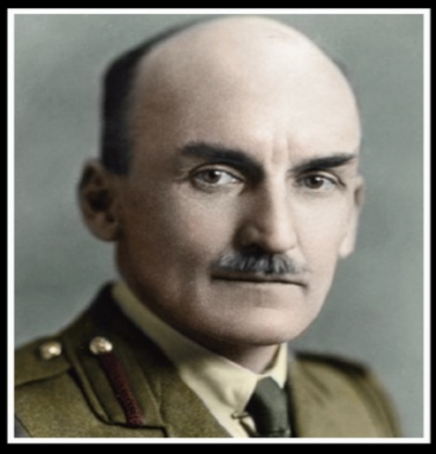

Volume One

Machine Translated by Google

Fašistické hlasy

Eseje z „fašistického štvrťročníka“ 1936 – 1940

Prvý zväzok

******demo verzia prevodníka elektronických kníh s vodoznakmi*******

Machine Translated by Google

Fašistické hlasy

Eseje z „fašistického štvrťročníka“ 1936 – 1940

Prvý zväzok

Autorské práva © 2019 Sanctuary Press Ltd

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať v žiadnej forme žiadnymi elektronickými alebo mechanickými prostriedkami vrátane fotokopírovania, nahrávania alebo ukladania a vyhľadávania informácií bez písomného súhlasu vydavateľa.

Sanctuary Press Ltd.
Sheltonova ulica 71 – 75
Covent Garden
Londýn WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com E-mail: info@sanctuarypress.com

******demo verzia prevodníka elektronických kníh s vodoznakmi*******

Machine Translated by Google

FAŠISTICKÉ HLASY - PRVÝ ZVÄZOK

Toto vydanie obsahuje eseje od:

Ján Beckett

James Drennan

Norah Elam

Generál Franco

Generálmajor J. F: C. Fuller Joseph

Goebbels J. K. Heydon

Max Hunger

Jorian Jenks

William Joyce

Dr. Robert Ley

Francis Mcevoy Sir

Oswald Mosley Ezra

Pound Vidkun Quisling

Alfred

Rosenberg Arthur

Reade Anne Seelig-

Thomann Claud

Sutton Alexander Raven

Thomson A.

Yusuf Ali

******demo verzia prevodníka elektronických kníh s vodoznakmi*******

Machine Translated by Google

Obsah

Fašistické hlasy

Filozofia fašizmu od Sira Oswalda Mosleyho Nemecko a jeho

ženy od Anne Seelig-Thomann Čo je socializmus? od Josepha

Goebbelsa Svetová filozofia a zahraničná politika

od Alfreda Rosenberga Fašizmus, ženy a demokracia od Norah Elamovej

Drahocenné akre od Joriana Jenksa Hitlerov Berchtesgaden,

idyla nového Nemecka od Joan

Morganová Severská svetová federácia od Vidkuna Quislinga Interpretácia fašizmu

od Clauda Suttona Vojna v Španielsku od generálmajora JFC

Fullera Prejav generála Franca k ekonomickej ortológii od

Ezra Pounda Príčiny krízy od A. Ravena Thomsona Zradená

revolúcia od Ezra Pounda

Marxizmus, doktrína úpadku od Francisa Mcevoya Nepriateľom

je liberalizmus od J. K. Heydona Thomas Carlyle -

národný socialista od Williama Joycea William

Morris - národný socialista od Arthura Readea Židovský mýtus od

„Scepticus“

Moslimský svet a Palestína od A. Yusufa Aliho Fašizmus a

dialektika od A. Ravena Thomsona Vydedení zo pôdy od

Francisa Mcevoya Korporátna ekonomika od A. Ravena

Thomsona Nacistické hnutie v perspektíve od Jamesa

Drennana Sociálna demokracia v úpadku od Johna Becketta Fašizmus

a vojna od generálmajora J.FC. Fullera Vpred vo fašizme

od Oswalda Mosleyho Sila skrze radosť od Dr. Roberta Leya

Nemecká zimná pomocná práca od Maxa Hungera

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

******demo verzia prevodníka elektronických kníh s vodoznakmi*******

Machine Translated by Google

Filozofia fašizmu od Sira Oswalda Mosleyho

Prednáška sira Oswalda Mosleyho v Anglicky hovoriacej únii v stredu 22. marca 1933.

O Vaši oponenti tvrdia, že fašizmus nemá žiadne historické pozadie ani filozofiu, a mojou úlohou dnes popoludní je naznačiť, že fašizmus má korene hlboko v histórii a bol udržiavaný niektorými z najlepších úletov špekulatívnej mysle. Samozrejme, uvedomujem si, že k našim aktivitám v stĺpcoch dennej tlače sa veľa filozofie nespája, a keď ste si prečítali, že mám prednášať na tému „Filozofia fašizmu“, pravdepodobne mnohí z vás povedali: „Čo má tento gangster spoločné s filozofiou?“ Verím však, že uveríte, že tieto veľké zrkadlá verejnej mysle nie vždy poskytujú veľmi presný odraz, a hoci čítate len o najvzrušujúcejších momentoch nášho pokroku, existujú aj iné momenty, ktoré majú určitú hĺbku v myšlienkach a konštruktívnej koncepcii. Zatiaľ je do istej miery pravda, že fašistická filozofia nenadobudla veľmi konkrétnu a jednoznačnú formu, ale musíte si uvedomiť, že fašistická viera existuje len niečo vyše desať rokov: je to rast posledného desaťročia. Jeho filozofické pozadie je však už teraz schopné určitej formulácie a to sa stalo v oveľa kratšom časovom období ako zodpovedajúci vývoj v ktorejkoľvek inej veľkej politickej viere v dejinách. Tak ako samotné fašistické hnutie v niekoľkých veľkých krajinách postupovalo k moci fenomenálnou rýchlosťou, tak aj fašistická viera a filozofia ako trvalá koncepcia, postoj k životu, sa rozvíjala oveľa rýchlejšie ako filozofie starších náboženstiev. Vezmime si liberalizmus: Medzi spismi mužov ako Voltaire a Rousseau a konečným sformovaním liberálneho kréda v rukách anglických štátnikov na konci osemnásteho a začiatku devätnásteho storočia uplynul veľmi dlhý interval.

V skutočnosti sa tieto veľké politické hnutia a psychologické prevraty len veľmi pomaly kryštalizovali do definitívneho systému myslenia, ako aj systému konania; a v prípade fašizmu je pravdepodobne pomerne skoro očakávať, že po desiatich rokoch nadobudne konkrétnu kryštalizovanú formu. Napriek tomu verím, že fašistickú filozofiu možno vyjadriť zrozumiteľnými termínmi a hoci predstavuje úplne nový príspevok k mysleniu tejto doby, možno ukázať, že jej pôvod aj historická podpora vychádzajú zo zavedeného myslenia minulosti.

V prvom rade tvrdím, že väčšina filozofií konania je odvodená zo syntézy kultúrnych konfliktov v predchádzajúcom období. Tam, kde vo veku kultúry, myslenia, abstraktných špekulácií nájdete dve veľké kultúry v ostrom protiklade, zvyčajne v nasledujúcom veku konania nájdete určitú syntézu v praxi medzi týmito dvoma ostrými protikladmi, ktorá vedie k praktickému krédu konania. Táto koncepcia sa vám môže zdať do istej miery spenglerovským prístupom; a je celkom pravda, že veľký nemecký filozof pravdepodobne urobil viac ako ktokoľvek iný pre vykreslenie širokého pozadia fašistického myslenia. Ale je to veľmi široké pozadie. Je to veľké pozadie svetových dejín, z ktorého vychádza fašistický návrh.

Nie oveľa viac. A možno mu v priblížení sa k téme bráni jeho vrodený pesimizmus, ktorý, ako by som vám pokorne povedal, pramení z jeho úplnej neznalosti modernej vedy a mechanického vývoja.

Ak sa na to pozriete cez Spenglerove okuliare, určite dospejete k záveru ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

extrémny pesimizmus, pretože zakrývajú faktor, ktorý po prvýkrát dáva do rúk človeka schopnosť úplne odstrániť problém chudoby. A verím, že práve nepochopenie tohto obrovského nového faktora nášho nemeckého filozofa ho vedie k jeho pesimistickému záveru. To však v žiadnom prípade neznižuje hodnotu jeho obrovského prínosu pre svetové myslenie.

Správne usudzujete, že môj návrh o sobáši zdanlivo protikladných kultúr, ktorý v nasledujúcej dobe konania vedie k vytvoreniu filozofického dieťaťa daného obdobia, ktoré sa prejavuje v konaní, má určitý pôvod v Spenglerovom myslení. Myslím si však, že vám môžem ukázať, ako táto téza v praxi funguje v prípade fašizmu. Naznačil by som vám, že v minulom storočí vznikol hlavný intelektuálny boj z obrovského vplyvu Nietzscheovho myslenia na kresťanskú civilizáciu trvajúcu dvetisíc rokov. Tento vplyv sa uvedomoval len veľmi pomaly. Jeho plné dôsledky sa prejavujú až dnes. Ale nech sa v modernom myslení pozriete kamkoľvek chcete, nájdete výsledky tohto kolosálneho boja o ovládnutie mysle a ducha človeka. Bolo náboženstvo, ktoré, pokiaľ ide o Západ, po mnoho storočí vo veľkej miere dominovalo ľudskému mysleniu. A zrazu, po prvýkrát, bolo toto náboženstvo a toto myslenie účinne spochybnené a jeho základy boli v danom okamihu aspoň otrasené. Bolo odsúdené s zúrivou energiou a s mimoriadnym géniom – zásadne odsúdené.

Ako neskôr uvidíte, sám neobhajujem kresťanstvo, pretože vám ukážem, prečo verím, že Nietzscheovu a kresťanskú doktrínu možno zlúčiť. V tomto bode je však potrebné preskúmať podstatné rozdiely medzi týmito dvoma vierovyznaniami a zistiť, kde sa rozdiely nahromadili a kde sa objavujú podobnosti.
Nietzsche, ako viete, spochybnil celé základy kresťanského myslenia. V podstate povedal: „Toto je náboženstvo otroka a slabocha. Toto je viera ľudí, ktorí utekajú pred životom, ktorí sa nechcú postaviť realite, ktorí hľadajú spásu v nejakom vysnívanom posmrtnom živote – spásu, ktorú si tu na zemi nezmocnia ani vitality, ani mužnosti. Je odvodená z ducha slabosti a odovzdania sa.“ Odsúdil ho veľkou frázou, ak si dobre pamätám, ako „náboženstvo, ktoré spútalo a oslabilo ľudstvo“.

A namiesto tejto viery vytvoril koncepciu nadčloveka, človeka, ktorý čelí ťažkostiam, nebezpečenstvu, ide vpred cez materiálne veci a cez ťažkosti prostredia, aby dosiahol, zvíťazil a vytvoril si tu na zemi vlastný svet. Bola to výzva pre celý základ nielen myslenia, ale aj života. A otriaslo to základmi myslenia sveta. Tým, ktorí sa v tom čase vážne zaoberali touto kontroverziou, sa muselo zdať, že jedno alebo druhé z týchto vyznaní musí zvíťaziť a jedno alebo druhé musí zahynúť; že akákoľvek kombinácia, akákoľvek syntéza týchto protichodných doktrín je úplne vylúčená.

Teraz verím, ako sa to tak často stáva v každodennom živote, že kréda, ktoré sa zdajú byť také odlišné, sú v skutočnosti náchylné na určité zmierenie pri bližšom skúmaní, ba dokonca na určitú syntézu; a myslím si, že vám môžem ukázať, že v dnešnej fašistickej doktríne skutočne nájdete úplné spojenie veľkých charakteristík oboch kréd. Na jednej strane nájdete vo fašizme, prevzatom z kresťanstva, priamo z kresťanskej koncepcie, nesmiernu víziu služby, sebazaprenia, sebaobetovania vo veci iných, vo veci sveta, vo veci svojej krajiny; nie elimináciu jednotlivca, ale skôr splynutie jednotlivca s niečím oveľa väčším, ako je on sám; a máte tú základnú doktrínu fašizmu – službu, sebaobetovanie – tomu, čo fašista musí považovať za najväčšiu vec.

******demo verzia prevodníka elektronických kníh s vodoznakmi*******

Machine Translated by Google

a najväčší impulz na svete. Na druhej strane, z Nietzscheovho myslenia nájdete mužnosť, výzvu všetkým existujúcim veciam, ktoré bránia pochodu ľudstva, absolútne zrieknutie sa doktríny kapitulácie; pevnú schopnosť zápasiť so všetkými prekážkami a prekonávať ich. V skutočnosti máte vytvorenie doktríny o silných mužoch a svojpomoci, čo je ďalšou významnou charakteristikou fašizmu.

Preto nachádzame – myslím, že môžem tvrdiť – akési spojenie týchto dvoch veľkých doktrín, ktoré sa prejavujú v praktickom kréde dnešného fašizmu. A to sa v skutočnosti prejavuje v celom našom postoji k životu. Môžeme ho zredukovať na najmenšie detaily všeobecnej existencie. Od najširšej a najabstraktnejšej koncepcie sa môžeme dostať k najpodrobnejším veciam každodenného života.

Od všetkých našich ľudí požadujeme prvoradú koncepciu verejnej služby, ale zároveň im to aj pripúšťame a veríme, že podľa fašistickej koncepcie by mal štát pripustiť absolútnu slobodu. Vo svojom verejnom živote sa musí človek správať ako dôstojný člen štátu, v každom svojom konaní sa musí prispôsobiť blahu národa. Na druhej strane od štátu na oplátku dostáva úplnú slobodu žiť a rozvíjať sa ako jednotlivec. A v našej morálke – a myslím si, že môžem tvrdiť, že je to jediná verejná morálka, v ktorej sa súkromná prax úplne zhoduje s verejným protestom – v našej morálke je jediným testom akejkoľvek morálnej otázky to, či akokoľvek bráni alebo ničí moc jednotlivca slúžiť štátu. Musí odpovedať na otázky: „Škodí tento čin národu? Škodí ostatným členom národa? Škodí mojej vlastnej schopnosti slúžiť národu?“ A ak je odpoveď na všetky tieto otázky jasná, jednotlivec má absolútnu slobodu robiť, čo chce; a to jednotlivcovi udeľuje zďaleka najväčšiu mieru slobody v rámci štátu, akú kedy jednotlivcovi udelil akýkoľvek systém v rámci štátu alebo akákoľvek náboženská autorita.

Najbližším prístupom k tomuto morálnemu testu bol pravdepodobne prístup gréckej civilizácie, ktorá mala, samozrejme, čo sa týka organizácie, koncepciu štátu, ktorá nebola oveľa horšia ako dnešná fašistická koncepcia.

Tento postoj, toto filozofické pozadie vnucuje fašistovi určité veľmi jasné pravidlá spoločenského správania, ktoré predstavujú detailnú výzvu voči existujúcemu poriadku vecí, hoci sa do týchto detailov nebudeme hlbšie zaoberať, len ukážeme, že tieto široké princípy je možné redukovať na detaily. Napríklad považujeme za smiešny systém, v ktorom môže byť človek pokutovaný, ak riskuje zranenie aj tým, že si dá drink po hodine, keď je to legálne, ale ktorý vo svojej verejnej funkcii ako väčšia či menšia verejná osobnosť môže úplne beztrestne konať, čo môže ohroziť celú štruktúru štátu. Ak riskuje čo i len najmenšiu ujmu, celá sila zákona sa zmobilizuje proti nemu; napriek tomu vo svojej verejnej funkcii môže ohroziť celý život národa: môže ohroziť samotné piliere štátu.

Fašistickým princípom je súkromná sloboda a verejná služba. To nám v našom verejnom živote a v našom postoji k iným ľuďom ukladá určitú disciplínu a určitú zdržanlivosť; ale iba v našom verejnom živote; a ja by som mal veľmi dôrazne tvrdiť, že jediný spôsob, ako dosiahnuť súkromnú slobodu, bola verejná organizácia, ktorá by vniesla určitý poriadok do ekonomického chaosu, ktorý dnes existuje vo svete, a že takúto verejnú organizáciu možno zabezpečiť iba metódami autority a disciplíny, ktoré sú vlastné fašizmu.

Aby sme sa však vrátili k filozofickej stránke, nachádzame v tom, že fašistovi jeho filozofia prirodzene vnucuje určitú disciplínu v živote, usporiadaný atleticizmus, ako by som to ja nazval, a pocit dôvery vo vedenie, vieru v autoritu, čo je cudzie iným hnutiam. A tu sa okamžite dostávame do zrážky so základnými princípmi socializmu a liberalizmu.

Socializmus sa, samozrejme, výrazne líši od liberalizmu vo svojej koncepcii hospodárskej organizácie; ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ale myslím si, že vo filozofii existuje len málo socialistov alebo liberálov, ktorí by nesúhlasili s tým, že majú skutočne spoločný pôvod, ak sa vrátime dostatočne ďaleko v životnom postoji Voltaira a Rousseaua; a predovšetkým v tom druhom. Teraz vám môžem naznačiť zásadný rozdiel, ktorý tu vzniká medzi liberalizmom a socializmom na jednej strane a fašizmom na strane druhej? Rousseau sa podľa nášho názoru buď veľmi mýlil, alebo bol veľmi nepochopený. Rousseau povedal rovnosť. Odpovedáme: Ak máte na mysli rovnosť príležitostí, áno; ak máte na mysli rovnosť ľudí, nie. To je absurdita. Osobne si myslím, že ak ho správne interpretujeme, Rousseau mal na mysli rovnosť príležitostí, že hlavný útok Rousseaua bol namierený – a správne namierený – proti dekadentnému systému, v ktorom žil. V podstate povedal: „Je absurdné, že táto lenivá, dekadentná francúzska šľachta“ (aká v tom čase nepochybne bola) „si nárokuje privilégiá, ktoré dusia život národa. Rovnosť príležitostí je základná vec. Nech vládnu tí, ktorí sú spôsobilí vládnuť. Nech nikto nevládne preto, lebo sa jeho starý otec osvedčil ako spôsobilý vládnuť.“ Bola to vzbura proti privilégiám, potvrdenie, že muž s talentom a schopnosťami by mal byť mužom, ktorý bude riadiť záležitosti veľkého národa. Túto doktrínu však prijali jeho neskorší žiaci v zmysle rovnosti ľudí, že všetci ľudia sú si rovní.

Z tejto konštrukcie vyplýva celý klam, ako ho vidíme my. Je to zjavná a jasná absurdita. Jeden človek sa mysľou a fyzickou konštitúciou nesmierne líši od druhého. Nejde o otázku, ako často hovoria socialisti, morálnej alebo duchovnej rovnosti. To je úplne iná vec. Morálne a duchovne môže byť človek, ktorý zametá podlahu vo veľkom podniku, oveľa lepší ako manažér tohto podniku. Otázkou však je, ktorý človek je spôsobilý vykonávať ktorú prácu. Aká je správna funkcia, ktorú má vykonávať? Niektorí ľudia sú dobrí v jednej veci a iní v druhej.
Z fašizmu určite úplne vylučujeme koncepciu spoločenskej triedy, pretože tá spočíva na dedičnosti; ale tvrdíme, že niektorí ľudia sú od prírody schopní robiť určité veci a iní nie. A akonáhle prijmete tento základ myslenia, spochybňujete celú koncepciu demokracie.

Spochybňujete presvedčenie, že každú otázku na svete, nech je akokoľvek zložitá, dokáže vyriešiť ktokoľvek, nech je akokoľvek neskúsený; a v tomto svetle je skutočne absurdné, že technik vo vláde alebo v čomkoľvek inom môže byť poučený ľuďmi, ktorí sa danej téme venujú asi päť minút ročne. Keby som vošiel do strojárskej dielne, sledoval inžiniera pri jeho práci a potom by som mu začal hovoriť, ako to má robiť, povedal by mi – a oprávnene – že som namyslený hlupák. Podobne sa nám zdá absurdná predstava, že od človeka, ktorý si vôbec neštudoval problémy krajiny, by sa malo očakávať, že položí hrnček piva na pult, pôjde k volebnej urne a dá podrobné pokyny, ako sa má jeho krajina riadiť počas nasledujúcich štyroch rokov. „Všetci ľudia sú si rovní a všetci ľudia sú rovnako kvalifikovaní vyjadriť sa k akejkoľvek téme, pokiaľ ide o takú zložitú tému, ako je vládnutie krajiny“: to je interpretácia, ktorú sociálna demokracia vkladá do Rousseauových spisov, a táto koncepcia je evidentne absurdná. Je to však filozofický základ celého demokratického systému. Preto spochybňujeme základnú koncepciu, že všetci ľudia sú si rovní pri rozhodovaní o všetkých problémoch. Prijímame a osvojujeme si rovnosť príležitostí a staviame sa – a musíme sa stavať – proti koncepcii privilegovanej dedičnosti.

Keď sa človek osvedčí, môže sa dostať na najvyššie pozície v krajine a celý náš vzdelávací systém musí byť takto navrhnutý. Ale nebude na vrchole len preto, že jeho otec alebo starý otec tam bol pred ním. A tak na jednej strane spochybňujeme privilégium pravice a na druhej strane spochybňujeme absurdnú doktrínu ľavice, že všetci ľudia sú si darom od prírody rovní. Teraz môžete povedať, a možno s istotou povedať, že

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

tieto doktríny už boli počuté, že to bol základ bonapartizmu, alebo aby sme sa vrátili ešte ďalej k jeho pôvodu, bol to základ cézarizmu.

Je samozrejme pravda, že fašizmus má historický vzťah k cézarizmu, ale moderný svet sa hlboko líši od foriem a podmienok starovekého sveta. Moderná organizácia je príliš rozsiahla a príliš zložitá na to, aby spočívala len na jednotlivcovi, nech je akokoľvek nadaný. Moderný cézarizmus, rovnako ako všetko moderné, je kolektívny. Vôľu a talent jediného jednotlivca nahrádza vôľa a schopnosti disciplinovaných tisícov, ktoré tvoria fašistické hnutie. Každý „čiernokošeľár" je individuálnou bunkou kolektívneho cézarizmu. Organizovaná vôľa oddaných más, podriadená dobrovoľnej disciplíne a inšpirovaná vášnivým ideálom národného prežitia, nahrádza vôľu k moci a vyššiemu rádu individuálneho nadčloveka. Napriek tomu tento kolektívny cézarizmus, vyzbrojený zbraňami modernej vedy, stojí v rovnakom historickom vzťahu ako staroveký cézarizmus k reakcii na jednej strane a k anarchii na strane druhej. Cézarizmus stál proti spartakovstvu na jednej strane a patricijskému senátu na strane druhej. Táto pozícia je taká stará ako história posledných dvoch tisícročí. V tých časoch im však chýbali príležitosti na konštruktívny úspech, ktoré sú dnes prítomné, a jediné ponaučenie, ktoré si môžeme z predchádzajúcich dôkazov tejto doktríny vyvodiť, je jednoducho toto: vždy, keď svet pod vplyvom Spartaka upadal do úplného kolapsu a chaosu, boli to vždy tí, ktorých Spengler nazval „veľkými faktografmi", ktorí vytiahli svet z výsledného chaosu a veľmi často dali ľudstvu stáročia mieru a poriadku v novom systéme a novej stabilite. A robili to a robili to moderné fašistické hnutia „uznaním určitých základných faktov politiky a filozofie. Opäť tu máme isté spojenie dvoch zdanlivo protichodných doktrín. Často nás obviňujú z toho, že berieme niečo z pravice a niečo z ľavice. Nuž, je veľmi rozumné požičiavať si od iných vierovyznaní; zahodiť to, čo je zlé, a ponechať si to, čo je dobré; a hneď ako sa vzdialite od starého parlamentného zmýšľania, samozrejme vidíte múdrosť každého takéhoto postupu. A fašizmus, samozrejme, berie niečo z pravice a niečo z ľavice a k tomu pridáva nové fakty, aby zodpovedal modernej dobe.

V tejto novej syntéze fašizmu, ktorá sa približuje k našej bezprostrednej situácii, zisťujeme, že berieme veľký princíp stability podporovanej autoritou, poriadkom a disciplínou, ktorý bol atribútom pravice, a spájame ho s princípom pokroku, dynamickej zmeny, ktorý preberáme od ľavice. Konzervativizmus – aby sme ho nazvali menom, pod ktorým je v tejto krajine známy – verí v stabilitu a podporuje ju svojou vierou v poriadok; ale konzervativizmus v modernom svete vždy zlyhával v svojej neschopnosti pochopiť, že stabilitu možno dosiahnuť iba pokrokom: že nehybný odpor voči zmene urýchľuje revolučnú situáciu, ktorej sa konzervativizmus najviac obáva. Na druhej strane si ľavica vďaka svojmu Rousseauovmu komplexu vždy neuvedomila, že jediný spôsob, ako dosiahnuť pokrok, je prijať výkonné nástroje, ktoré jedine umožňujú zmenu.

Dospeli sme teda k tomuto záveru: stabilitu môžete dosiahnuť iba vtedy, ak ste pripravení uskutočniť usporiadané zmeny, pretože aby ste zostali stabilní, musíte sa prispôsobiť novým faktom novej doby. Na druhej strane, pokrok, ktorý si ľavica želá, môžete dosiahnuť iba vtedy, ak prijmete výkonné nástroje pokroku, a to autoritu, disciplínu a lojalitu, ktoré boli vždy považované za vlastné len pravici. Spojením týchto dvoch princípov dosahujeme základ fašistickej viery a fašistickej organizácie.

Znova poviete: „Toto je opäť cézarizmus alebo bonapartizmus. Prestalo to byť len otázkou čisto individuálneho vedenia. Mašinéria, s ktorou máme do činenia, sú príliš rozsiahle na to, aby ich zvládol jeden jednotlivec sám. Stal sa teda kolektívnym cézarizmom –

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

vedenie organizovanej a disciplinovanej masy, spojenej v dobrovoľnej disciplíne ideálmi národnej a svetovej obnovy, ktoré ju vášnivo inšpirujú. Základné princípy však zostávajú rovnaké; a preto, hoci vaše fašistické hnutie môže splniť účel, ktorý predtým splnil cézarizmus, môže vniesť poriadok do chaosu, ktorý vyvolal konflikt medzi Spartakom a reakciou, môže na niekoľko rokov alebo storočí priniesť svetu veľký mier, napriek tomu v sebe nesie svoj vlastný rozklad a v skutočnosti nedosahuje to, čo považujeme za potrebné."

Verím, že odpoveď na tento prípad, ktorý je jediným skutočne platným prípadom, je, že vždy predtým chýbal faktor modernej vedy. Teraz máte úplne nový faktor. Ak dokážete do svojho systému vlády zaviesť novú efektívnosť a každý pripustí, že takéto hnutia, keď sa dostanú k moci, sú aspoň efektívne: ak dokážete do vlády priniesť čo i len na niekoľko rokov výkonnú moc a efektívnosť, ktorá veci dotiahne do konca, môžete prepustiť – a prepustíte – uväzneného génia vedy, aby plnil úlohu, ktorú má v modernom svete plniť. Nech už sú naše názory na štruktúru štátu a ekonomiky akékoľvek, myslím si, že sa všetci musíme zhodnúť, že by bolo možné rozumnou organizáciou sveta, silou modernej vedy a priemyslu, raz a navždy vyriešiť problém chudoby a raz a navždy odstrániť chudobu a najhoršie atribúty chorôb a utrpenia zo sveta.

Preto, ak je možné mať efektívnu formu vlády, máte pre takýto systém po prvýkrát v histórii k dispozícii nástroj, pomocou ktorého by sa mohla tvár Zeme navždy zmeniť. Keď sa to podstatné vyrieši, keď sa moderná veda a technika uvoľnia a splnia svoju úlohu, keď zmeníte svoj politický a filozofický systém z prechodného a politického na trvalý a technický základ, nebude viac potrebné mať politiku a kontroverzie, ktoré dnes rozptyľujú svet. Problém chudoby bude vyriešený, hlavné problémy budú odstránené tak, ako je to možné, a ako každý vie, že je možné, ak sa moderná veda správne zmobilizuje. Potom bude ľudstvo oslobodené pre veci v živote, na ktorých skutočne záleží.

Preto, hoci je možno pravda, že niektoré z týchto javov vo večnom kolobehu dejín boli vo svete videné už predtým a boli videné s veľkým prínosom pre ľudstvo, nikdy predtým veľké výkonné hnutia nemali príležitosť splniť svoju úlohu, ktorú im teraz zveruje moderná veda a vynálezy.

V momente veľkej svetovej krízy, krízy, ktorá sa nakoniec nevyhnutne prehĺbi, sa vynára hnutie z historického pozadia, ktoré robí jeho vznik nevyhnutným. Nesie v sebe určité tradičné atribúty odvodené z veľmi slávnej minulosti, ale čelí faktom dneška vyzbrojené nástrojmi, ktoré ľudstvu kedy udelila iba táto doba. Touto novou a úžasnou zhodou nástrojov a udalostí možno prekonať problémy tejto doby a zabezpečiť budúcnosť v progresívnej stabilite. Možno je toto posledná veľká svetová vlna nesmrteľnosti, večne sa opakujúce cézariánske hnutie; ale s pomocou vedy a s inšpiráciou modernej mysle táto vlna odnesie ľudstvo na druhý breh.

Potom konečne „cézarizmus", najmocnejší prejav ľudského ducha vo vysokom úsilí o trvalý úspech, splní svoje svetové poslanie, odčinie svoju obeť v boji vekov a naplní svoj historický osud. Ľudstvo oslobodené z chudoby a mnohých hrôz a utrpení chorôb, aby sa tešilo zo sveta znovuzrodeného prostredníctvom vedy, bude stále potrebovať fašistické hnutie transformované na účel nového a vznešenejšieho poriadku ľudstva; ale už nebudete potrebovať zvláštnych a znepokojujúcich mužov ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ktorí v dňoch boja a nebezpečenstva a v nociach temnoty a práce ukovali nástroj z ocele, ktorým svet prejde k vyšším veciam.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Nemecko a jeho ženy od Anne Seelig-Thomann

Počas mojej poslednej návštevy Anglicka sa ma mnoho Angličaniek pýtalo na postavenie žien v Tretej ríši. Podľa príbehov, ktoré počuli, si nás zrejme mysleli, že sme len otrokyne. V skutočnosti to povedali otvorene a dodali, že nás z celého srdca ľutujú. Chcela by som vám povedať, čo my nemecké ženy cítime v Novej ríši, a začnem s manželkami a matkami.

Z histórie všetci vieme, že po každej revolúcii nasledujú nové ústavné formy a vďaka povstaniu, ktoré tieto nové formy prinieslo, vo všeobecnosti nachádzame zásadné zmeny aj v spoločenskom živote ľudí. Nový systém v Nemecku, „národný socializmus“, prišiel ako vítaná zmena pre milióny rodín, ktoré strašne trpeli následkami vojny, ktorá urobila zo života mnohé matky a ich deti záťaž.

Úlohou Adolfa Hitlera bolo pomôcť im a ukončiť katastrofálnu myšlienku, že „je lepšie nemať vôbec žiadne deti“.

Nesmieme zabúdať, že sebectvo bolo základom starého systému ešte predtým, ako prišiel Führer vybudovať novú Ríšu. Bol to on, kto opäť presvedčil nemecké ženy, že rodina je základnou jednotkou štátu a v nej je matka živým symbolom národného prežitia prostredníctvom výchovy zdravých detí. Materstvo a ženstvo znovu získali svoj starý význam a slávu.

SLUŽBA PRE MATKY

V roku 1934 sa Národnosocialistická liga žien prvýkrát zišla na serióznu kooperatívnu prácu a založila Ríšsku službu pre matky. Túto službu spravujú všetky pobočky ligy a pozostáva zo špeciálnych kurzov vzdelávania otvorených pre všetky ženy, vydaté aj slobodné, mladé aj staré. Od roku 1934 sa týchto kurzov zúčastnilo najmenej 600 000 nemeckých žien, ktoré získali vzdelanie v oblasti vedenia domácnosti, varenia a šitia, ako aj v oblasti hygieny a ošetrovateľstva. Keďže my Nemky patríme k národu bez kolónií, musíme si dávať pozor na každý druh surovín a v týchto kurzoch sa ženy učia, ako premeniť zdanlivo nepotrebné veci na užitočný účel. Každý kurz spravidla trvá desať večerov s celkovým trvaním dvadsaťštyri hodín.

Cena takéhoto kurzu sa pohybuje od dvoch do troch mariek na vidieku do troch až piatich mariek v meste. Od tých, ktorí si to môžu dovoliť, sa očakáva, že zaplatia plnú sumu, ale doplnkové sumy prispievajú Ženská sekcia Labouristického frontu a Národnosocialistická organizácia pre blahobyt pre tých, ktorí si tieto platby nemôžu dovoliť. Veľmi často celú sumu platí zamestnávateľ za dievča, ktoré čoskoro odchádza do dôchodku kvôli vydaniu. V Nemecku existuje niekoľko stoviek takýchto materských škôl, ktoré nachádzajú povolanie pre tisíce dobrovoľných pracovníkov ako opatrovníčky, učiteľky verejnej blahobytnosti, vedúce mládeže atď.
Práve takáto práca dáva každej nemeckej žene príležitosť aktívne sa zapojiť do života národnosocialistického štátu, pretože každá žena si uvedomuje, že musí stáť bok po boku s mužmi, ktorí nesú rovnakú zodpovednosť za budúcnosť nášho národa.

******demo verzia prevodníka elektronických kníh s vodoznakmi*******

Machine Translated by Google

PRACUJÚCA ŽENA

Nič nebolo v iných národoch diskutované viac ako o postavení profesionálnych – a pracujúcich žien v Tretej ríši. Odporcovia národného socializmu trvali na tom, že od okamihu, keď sa Adolf Hitler dostal k moci, budú všetky pracujúce ženy násilne odvolané zo svojich zamestnaní a nahradené mužmi. Nič v skutočnosti nemôže byť viac v rozpore s pravdou, pretože všetky aktívne ženy v priemysle a profesiách sú organizované v rámci Labouristického frontu a tie ženy, ktoré predtým neboli zamestnané, ale chceli pomôcť pri budovaní Novej ríše, dobrovoľne vstúpili do Ligy žien pod národným vedením Frau Scholz-Klink. V týchto dvoch organizáciách nájdeme ženy v domácnosti, učiteľky, zdravotné sestry, pôrodné asistentky, umelkyne, lekárky a všetky ženy s univerzitným vzdelaním.

Keďže ideálom národného socializmu je zachovať rodinu ako základnú jednotku štátu, je pravda, že Labouristický front dosiahol odstránenie žien z továrenských prác, ktoré sú pre ženskú postavu nevhodné, a nahradil ich nezamestnanými mužmi. Týmto ženám sa však našla vhodnejšia práca inde.

Nemecké ženy sú stále zamestnané vo všetkých odevných remeslách a milióny ďalších sú učiteľky, zdravotné sestry a domáce slúžky, zatiaľ čo existuje množstvo žien ako lekárky, ženy ako architektky a na javisku a vo filmoch, nielen ako herečky, ale aj ako vynikajúce producentky, ako napríklad slávna Leni Riefenstahlová, ktorá má na starosti všetku fotografiu na dôležitých straníckych zhromaždeniach a na olympijských hrách. Milióny žien sú tiež zamestnané vo všeobecnom priemysle a tvoria, ako som už povedala, špeciálnu sekciu Labouristického frontu. Určite nemožno povedať, že nemecké ženy boli zatlačené do domácnosti.

VNÚTROŠTÁTNA SLUŽBA

Dokonca aj tie, ktoré sú ako domáce slúžky alebo ženy v domácnosti obmedzené na domácu sféru, dostali osobitnú pozornosť. Keď sa k moci dostal Adolf Hitler, Liga žien dostala špeciálnu úlohu prekonať všeobecný predsudok, že domáce práce sú len zamestnaním pre nižšie triedy. Teraz každé dievča, či už bohaté alebo chudobné, musí po ukončení školy zložiť prísnu skúšku z domácich prác a okrem toho sa väčšina našich dievčat v osemnástich rokoch, predtým ako začnú vykonávať vlastnú profesiu, dobrovoľne prihlási do Ženskej pracovnej služby, ktorá často zahŕňa domáce práce, aby odbremenila niektorú ťažko pracujúcu matku.

Podiel ženy v novom spoločenskom poriadku nebol plánovaný na základe starého hesla „Ženské práva“, ale vo vzťahu k službe, ktorú môže žena priniesť celej spoločnosti – národu. Keďže vplyv ženy bol vždy najväčší pri formovaní intímneho spoločenského života národa, nestaráme sa ani tak o to, kde sa naša služba poskytuje, ale ako sa poskytuje.

NEMECKÉ DIEVČA

Už v škole sa nemecké dievča pridá k BDM (Bund Deutscher Mädel), čo je najväčšia organizácia svojho druhu na svete. BDM je pridružená k Hitlerovej mládežníckej organizácii a dostáva od národného mládežníckeho vodcu Baldura von Schiracha podrobné pokyny o výcviku a najmä o vštepovaní zdravej životnej filozofie (Weltanschauung).

Štyridsať škôl bolo postavených po celej krajine s jediným účelom vzdelávania dievčat...

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

vedúcich mládeže na týchto princípoch.

Ako budúce matky, lekárky, ekonómky, učiteľky, právničky atď. majú všetky nemecké dievčatá povinnosť využívať svoje nadanie na najlepší národný účel, ale najprv musia získať ako základ isté sociálne zázemie. Kde ho možno získať lepšie ako v súdružstve nemeckej dievčenskej organizácie BDM? Prvoradou potrebou je telesná výchova, a preto každé dievča musí systematicky rozvíjať svoju fyzickú úroveň podľa veku. Súčasne sa poskytuje výuka prvej pomoci a ošetrovateľstva. Existujú tábory BDM, kde sa dievčatá učia pomáhať na pôde, a domáce školy na výcvik ako detské opatrovateľky, dietológky a iné domáce práce.

Keď dievčatá ukončia školu, sú povzbudzované, aby strávili rok v „Poľnohospodárskej službe“, kde vykonávali užitočnú prácu na pôde. Ide o paralelnú organizáciu s „Pracovnou službou“ pre mladých mužov a vykonáva užitočnú prácu, ktorá nekonkuruje bežným zamestnaniam. V skutočnosti sa zistilo, že práca s veľkou ekonomickou hodnotou spočíva v nahradení žien invalidných v dôsledku choroby a poskytnutí im primeranej dovolenky na zotavenie. Toto bolo obzvlášť výhodné v prípade preťaženej matky, ktorej domáce práce prevzali dievčatá z „Pracovnej služby“, zatiaľ čo o jej deti sa starala miestna „materská škola“.

Hoci samotné štatistiky tejto gigantickej organizácie nemeckých žien sú dostatočne pôsobivé, skutočná hodnota spočíva vo vytvorených morálnych štandardoch. Nemecké dievča v rámci programu BDM a „Land Year Service“ získava nielen veľké skúsenosti, ale aj zmysel pre sociálnu zodpovednosť, pretože dostáva presne rovnaké prednášky a pokyny o politických a ekonomických problémoch ako mladí muži v ich organizáciách. Každý, kto navštívil ženský pracovný tábor, bol nadšený silnými, dobre stavanými dievčatami, ktorých oči žiarili zdravím a šťastím. Mnohé z mojich anglických priateľov sa ma tu pýtali: „Ako je možné, že celá atmosféra vašich mladých ľudí je taká plná čistoty a žiari silou a životom?“

„Ako ste to dokázali?“ Môže existovať len jedna odpoveď: „Duch Adolfa Hitlera“!

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Čo je socializmus? od Josepha Goebbelsa

Veľmi rozumná moderná politická koncepcia sa točí, či už sa to uznáva alebo nie, okolo ústredného faktora všetkého budúceho vývoja – sociálneho problému.

Sociálna tieseň je viac než len obyčajná otázka. Keby to nebolo nič viac, marxista by mal pravdu. Proletár nie je internacionalistický z lásky k medzinárodnému miešaniu, ale kvôli tragickému uvedomeniu si, že predtým neexistovalo národné riešenie jeho existenčného problému. Buržoázne sebectvo a židovská konkurencia spolupracovali, vedome aj nevedome, a vytvorili to, čo kradne ľuďom samotné svetlo a dych života – triedny boj.

Sociálna tieseň plodí vášeň pre bezpečnosť. Hlboko v proletariáte drieme láska k domovu, pôde a vlasti, ktorá sa prejavuje v dobrých aj zlých formách, vždy pripravená na najušľachtilejšiu obeť. Ani za marxizmu proletariát necíti nenávisť k vlasti, ale iba k jej buržoáznej zvrátenosti – k Systému. Tento Systém skutočne vytvoril stav, v ktorom boli nacionalizmus a kapitalizmus jedno a to isté. Boj proti internacionalizmu sa nikdy nedá vyhrať frázami. Sociálnu tieseň možno vyriešiť iba sociálnou akciou. Proletariát bude naďalej myslieť internacionalisticky, pokiaľ nebude mať žiadny podiel na národe. Ako môže niekto milovať a rešpektovať niečo, čo nepozná?

Sociálny problém je otázkou, ako si medzinárodný mestský proletariát opäť uvedomiť svoj základný vzťah k pôde. Človek sa môže zakoreniť iba vo vlastnej pôde.
Cíti sa spriaznený len s tým, čo je jeho vlastné. Jediným účinným bojom proti boľševizmu je odstránenie kapitalizmu.

Ukazuje to nedostatok politického inštinktu u strednej triedy, že sa stotožnila s kapitalizmom, s ktorým napokon nemala veľa spoločného. Kapitalizmus je nemorálne rozdelenie kapitálu. Kapitalizmus v ekonomike je to isté ako demokracia v politike: a to nemorálne rozdelenie moci v rámci štátu. Oba faktory, kapitalizmus aj demokracia – ich vzťah je ako syn k otcovi – sú zaprisahanými nepriateľmi novej spoločenskej organizácie štátu. Doteraz sa uspokojili s ignorovaním sociálneho problému a vyhýbali sa mu, ako len mohli, pokryteckým vyznaním filantropie. To je tragédia liberalizmu – filantropie: konglomerát buržoáznej zbabelosti, sentimentality, sadizmu a strachu. Celý príbeh sociálneho „zlepšenia“ sa pred našimi očami odvíja ako hrozný príklad liberálnej neschopnosti vysporiadať sa so sociálnym problémom – nieto ešte pochopiť jeho hĺbku. Sociálny problém nemá nič, absolútne nič spoločné so sentimentalitou a „charitou“. Je to problém národnej nevyhnutnosti. Nie je to samotný fakt, že milióny ľudí hladujú, čo dáva tomuto problému jeho celosvetový politický význam, ale to, že to môže spôsobiť kolaps národa. Len to dáva kontinuitu sociálnym myšlienkam. Sentimentalita a „charita“ sú samy osebe úplne nespoľahlivé. Samotná národná nevyhnutnosť vytvára fanatizmus a prudký impulz viery. Sociálny problém je teda zakorenený v štruktúre budúceho politického vývoja a dáva mládeži nové povinnosti a nové úlohy.

Z tohto uvedomenia sa vynára skutočne sociálny koncept štátu, ktorý má len málo spoločného s

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Marxisticko-proletársky, rovnako ako liberálno-demokratické predstavy. Myslím v sociálnom zmysle, keď si želám pre utláčané triedy mojich krajanov dosiahnutie ich prirodzených práv, ako práv, a nie ako viac či menej dobrovoľné dary. Myslím v sociálnom zmysle, keď tieto práva požadujem nie z motívov buržoázneho strachu alebo sentimentality, ale z uvedomenia si národnej nevyhnutnosti a sociálnej spravodlivosti.

Liberálny človek myslí ako buržoáz; marxistický človek myslí ako proletár; sociálny človek myslí národne, v zmysle národného štátu určeného na naplnenie spoločného osudu. Pre neho národné a sociálne myslenie znamená jedno a to isté: lásku k národu; vieru v jeho budúcnosť; a vôľu k slobode.

******demo verzia prevodníka elektronických kníh s vodoznakmi*******

Machine Translated by Google

Svetová filozofia a zahraničná politika od Alfreda Rosenberga

Ja V každodennom živote si priemerný človek len zriedka uvedomuje, že politický a spoločenský život sú v konečnom dôsledku formované filozofickými motívmi. Poňatie buržoázneho morálneho kódexu, poňatie práva a všetko ostatné v každodennom živote, čo s tým súvisí, je vždy nejako určené vnútorným postojom človeka k nim; ale až pri príležitosti veľkých revolučných udalostí, ktoré ovplyvňujú život národa ako celku, si ľudia túto skutočnosť jasne uvedomia. Dá sa povedať, že to sa deje dnes na celom svete. Bez ohľadu na to, aký môže byť bezprostredný vplyv konfliktu z rokov 1914-1918 na politické udalosti rôznych národov a štátov, existuje jedna skutočnosť, ktorá stále viac a viac zasahuje do myslí všetkých, ktorých myšlienky nie sú len povrchné, a to, že po takomto obrovskom prevrate sa ľudia nemôžu jednoducho vrátiť k svojej predchádzajúcej každodennej existencii, akoby sa nič nestalo. Prakticky každý národ na svete bol postihnutý veľkými bojmi svetovej vojny alebo aspoň do istej miery trpel jej následkami. Milióny a milióny ľudí čelia osudu, ktorý ich zasiahol so zdanlivou náhlou nečakanosťou a ktorý vyvolal otázky, ktoré sa výrazne líšia od tých, ktoré ich zaujímali po mnoho desaťročí.

Pred rokom 1914 žil svet v atmosfére optimizmu. Je pravda, že tí, ktorí na zodpovedných pozíciách v rôznych krajinách, videli, že sa na politickom horizonte znova a znova zhromažďujú mraky, ale aj medzi štátnikmi sa našli mnohí, ktorí verili, že rovnako ako pri predchádzajúcich podobných príležitostiach zvíťazí politický systém každodenného kompromisu. Ekonómovia s matematickou presnosťou vypočítali, že akýkoľvek konflikt medzi veľkými národmi bude mať také katastrofálne ekonomické a sociálne následky, že nevyhnutne dôjde ku kolapsu svetovej hospodárskej štruktúry a v priebehu niekoľkých mesiacov to povedie k ukončeniu vojny. Intelektuálni optimisti zakladali svoje nádeje na presvedčení, že „svetový zdravý rozum“ zvíťazí a súhlasili s poprednými ekonómami v tvrdení, že národy nikdy nebudú tolerovať šialenstvo sveta...

vojna.

Ale, podobne ako samotná príroda, ani život ľudí a rás sa nehýbal po priamej ceste logiky, ale po kľukatých vedľajších cestičkách vzrušených citov a divokých vášní. Práve tieto nevypočítateľné prvky nakoniec rozpútali svetovú katastrofu. Myslím si, že je dôležité, aby sme si dnes uvedomili, že rok 1914 neznamenal len začiatok veľkého vojenského boja, ale že v tých osudných augustových dňoch sa začal rúcať celý starý svet. Skutočnosť, že národy a ich vodcovia nedokázali zabrániť takémuto hroznému konfliktu, je presvedčivým dôkazom toho, že sociálne konflikty, celá tendencia svetovej ekonomiky tej doby a sociálna štruktúra národov už neboli dostatočne silné na to, aby zaručili jasne definovanú mierovú politiku. Naopak, toľko pozornosti sa muselo venovať chaotickým masovým hnutiam nižších vrstiev, politickým vášňam a ekonomickým záujmom, že kormidlo sa často vymykalo štátnikom a svet sa rútil k zrážke, z ktorej sa začal spamätávať až o mnoho rokov neskôr, po vynaložení hrdinských síl a prinesení obrovských obetí.

Je prirodzené, že toto oživenie spoločného myslenia, táto kritika minulosti a súčasnosti, sa museli prejaviť najprv v tých krajinách, kde vojenská a politická porážka spôsobila...

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

problémy oveľa zjavnejšie ako v štátoch, ktoré by aspoň zatiaľ mohli žiť z plodov svojich vojnových víťazstiev. Všetky kvasné procesy, ktoré sa svojou povahou značne líšili a ktoré sa odohrali v Rusku, Maďarsku, Nemecku a Turecku, sa každému inteligentnému pozorovateľovi svetovej politiky javia ako neomylné znaky už spomínaného kolapsu starého poriadku a snahy vytvoriť nový svet tak či onak. Nie je to ani tak spôsobené logickým rozpoznaním toho, čo je vhodné a čo nie, ako skôr vnútornou zmenou charakteru, ktorá, obracajúc sa k prítomnosti, ako aj k minulosti, vyhlásila: „Toto už nemôže pokračovať.“

Toto vnútorné predsavzatie je dôležitejšie ako čokoľvek iné a nemožno ho vylúčiť žiadnym argumentom. Tieto nové mentálne postoje národov, či už v jednom alebo druhom smere, sú rozhodujúcim dôvodom pre výstavbu alebo deštrukciu, podľa okolností. Ťažisko nášho súčasného hnutia vo svetovej politike vyplýva zo vzájomného porovnania a sily týchto rôznych mentálnych energií.

My, národní socialisti, vidíme v dobre definovanom postoji tú správnu myšlienku, ktorú nazývame aj „svetová filozofia“ (Weltanschauung). Toto slovo, ktorého presný preklad do iných jazykov je veľmi ťažký, v prvom rade označuje presne to, čo hovorí: určitý spôsob pohľadu na svet, teda jasne zrozumiteľný vnútorný postoj duše, mysle a charakteru k vonkajším veciam. Postoj, ktorý rozhoduje o „áno“ alebo „nie“, ktorý, ak je to hlas miliónov, formuje spôsob života, štruktúru štátu, povinnosti a privilégiá rasy alebo ľudu. Tento postoj je teda podstatným, základným a rozhodujúcim faktorom. Ak preniká do všetkých rôznych sfér života, potom môžeme hovoriť o zjednotenom a jednotnom národe; potom môžeme povedať, že štát, ľud a „svetová filozofia“ sa zlúčili do jedného. Samozrejme, toto sa stáva len vo veľmi zriedkavých prípadoch. Väčšina národov je pod vplyvom rasových charakteristík a politických udalostí ovplyvnená odlišnými prúdmi v rôznych sférach života, ktoré často vyvolávajú najzávažnejšie konflikty v rámci národa.

„Svetová filozofia“ teda nie je ekvivalentom náboženstva, ale môže zahŕňať aj náboženstvo. „Svetovej filozofii“ môže dať osobitný charakter náboženstvo alebo veda; môže byť formovaná umeleckými alebo kultúrnymi kvalitami národa. Ak je „svetová filozofia“ národa skutočne hlboká a úprimná, bude zahŕňať a charakterizovať všetko. Na druhej strane je dostatočne rozsiahla na to, aby zahŕňala najrôznejšie mentálne a duchovné povahy.

Postoj rôznych národov a významných osobností k otázkam súvisiacim so svetovou filozofiou, či už náboženskej, vedeckej alebo kultúrnej povahy, bol dôležitým faktorom pri určovaní nielen intelektuálneho, ale aj politického života národov počas všetkých minulých storočí a som toho názoru, že otázka, aký vplyv mala svetová filozofia na zahraničnú politiku počas veľkých historických epoch, je jedným z najzaujímavejších problémov svetových dejín. Pochybujem, že táto otázka sa doteraz stala predmetom dostatočne hlbokého štúdia, hoci by mala osloviť nielen výskumníka, ale aj každého štátnika.

Dovoľte mi uviesť niekoľko príkladov, aby som demonštroval, ako rozhodne politický
Môže „svetová filozofia“ ovplyvniť vývoj dejín po stáročia a tisícročia?

Keď sa kresťanské náboženstvo rozšírilo zo Stredomoria na európsky kontinent a jeden germánsky kmeň za druhým sa stal kresťanom, zistilo sa, že takmer všetci neprijali rímskokatolícku dogmu, ale stali sa ariánmi, teda nasledovníkmi Ária, ktorého predstava osoby a božského postavenia zakladateľa kresťanstva sa podstatne líšila od predstavy rímskokatolíckej cirkvi. Iba jeden dôležitý kmeň sa stal rímskokatolíckym kvôli svojmu

******demo verzia prevodníka elektronických kníh s vodoznakmi*******

Machine Translated by Google

výhoda vodcu, a to Frankovci. Títo Frankovia však boli aj najsilnejším kmeňom z vojenského hľadiska a neposunuli sa príliš ďaleko od svojho pôvodného domova, ako Východní Nemci, a preto sa starý Rím spájal s tvrdou mladou vôľou, ktorá sa odvtedy obrátila na Východ. Táto vôľa zvíťazila vojensky aj svetovofilozoficky. Arius Alexandrijský (zomrel v roku 336 n. l.) učil, že Kristus nebol Boh, ale že ho stvoril. Jeho doktrína bola zakázaná Nicejským koncilom, a tak sa Európa nestala ariánskou, ako sa spočiatku zdalo pravdepodobné, ale rímskokatolíckou. Tu teda máme víťazstvo jednej myšlienky nad druhou, sprevádzané nezmerateľnými dôsledkami z hľadiska svetových dejín. Keby druhé, ariánske kmene porazili Frankovcov, Európa by nadobudla úplne iný duchovný aspekt a celé protestantské hnutie, ktoré sa neskôr zhmotnilo, by sa neobjavilo; aspoň nie v rovnakej forme.

Druhým príkladom, ktorý ukazuje, ako „svetová filozofia“ založená na náboženstve vnútila svoju vôľu celým národom, je islam. Táto viera zjednotila nespočetné beduínske kmene, ktoré, silné vo svojej viere, dobyli celú severnú časť Afriky a vpadli do južnej Európy. Hoci bolo odmietnuté Európanmi, ktorí bojovali za svoju nezávislosť, moslimské náboženstvo zanechalo svoju stopu na značnej časti obývanej zeme: od Gibraltáru cez Afriku, Palestínu a tak ďalej až po Indiu. Politické hnutia a ostré spory, ktoré pokračujú dodnes, ukazujú, ako daná „svetová filozofia“ pôsobí ako neustála hnacia sila, ktorá núti všetky národy, ktoré sú pod jej vplyvom, šíriť a brániť svoju vlastnú „svetovú filozofiu“, svoj spôsob života, svoju koncepciu vlády, svoju kultúru.

Po stáročiach víťazstva Univerzálnej cirkvi vypukli v mnohých častiach Európy násilné povstania proti nej. Tieto vyvolali u ľudí protesty, ktoré otriasli svetom a boli založené na spoločnej ideológii. Po stáročia zúril v Európe boj rôznych protestantských národov proti Univerzálnej cirkvi a jej vojenským zastúpeniam. Uprostred tohto boja sa však európska kolektívna myseľ veľmi charakteristickým spôsobom obrátila úplne novým smerom: z v podstate náboženského alebo dogmatického boja sa spor stal národným. Ochrana národnej štruktúry vytlačí etické hodnoty, aj keď ich predstavitelia sú najvyššej úrovne. Snáď najlepším príkladom tohto obratu k novej epoche je prípad kardinála Richelieua. Videl v sebe popredného ministra Ľudovíta XIII. a nástupcu Ľudovíta XI. pri realizácii plánu národného zjednotenia, ktorý tento druhý vymyslel; na druhej strane bol biskupom a neskôr kardinálom rímskokatolíckej cirkvi. Na parížskom dvore prevládal rímskokatolícky vplyv, ktorý reprezentovala predovšetkým španielska strana. Politika Ríma nepochybne uprednostňovala Španielsko a Habsburgovcov a zavŕšenie hispánsko-habsburgovského víťazstva nad Francúzskom by určite viedlo k čisto katolíckej nadvláde v Európe na dlhý čas. Richelieu však, hoci vo všetkých svojich paktoch so svojimi protestantskými spojencami požadoval slobodu pre rímsku cirkev, preniesol svoju podporu na druhú stranu a urobil všetko pre to, aby mobilizoval svet proti Habsburgovcom a zlomil moc Španielska, pričom zároveň neutralizoval svetskú moc pápeža. Proti všetkým pápežským priateľom na francúzskom dvore prijal všetky opatrenia na upevnenie nadvlády Francúzska; aby zabezpečil jeho nezávislosť, zničil protestantov vo svojej vlastnej krajine, ale uzavrel spojenectvá s Gustavom Adolfom a s Bernhardom, vojvodom z Weimaru. Dokonca nariadil francúzskym delám strieľať na pápežských vojakov. Myslím si, že tieto výstrely, vypálené proti rímskej armáde na rozkaz rímskeho kardinála, symbolizujú obrat Európy k novému postoju, ktorý odvtedy nikdy neprestal byť prítomný v živote nášho kontinentu.

******demo verzia prevodníka elektronických kníh s vodoznakmi*******

Machine Translated by Google

V devätnástom storočí sa tento postoj zmenil smerom k novej forme európskeho nacionalizmu. Všade na svete bola národná myšlienka oslobodzujúcou myšlienkou života. Dôkazom toho sú mnohé spisy tej doby a osoby Washingtona, Bolívara a Garibaldiho. Zároveň však veda a obchod nadobúdali stále väčší význam a výrok Waltera Rathenaua: „Osud rozhoduje ekonomika“ sa stal „leitmotívom“ pri riešení väčšiny sociálnych problémov. Ďalším dôležitým faktorom bol počet obyvateľov jednotlivých štátov, ktorý ich nútil hľadať trhy pre produkty a dodávky surovín kdekoľvek na svete. Tento postoj podporovali a šírili najmä ľudia roztrúsení po celom svete. Zastávali sa názoru, že cieľom by mala byť „svetová republika“ a že predtým existujúce národno-ekonomické systémy by mali byť nahradené takzvaným svetovým ekonomickým systémom, najlepšie pod centrálnou kontrolou.

Je pravda, že na prelome storočí existovali niektoré národné štáty vojensko-politického charakteru, ale z ekonomického hľadiska existovala takmer beznádejná zmätenosť mnohých rôznych ekonomických skupín, obchodných a priemyselných trustov a medzinárodných bánk, ktoré si proti sebe stáli a ktorých úspech alebo neúspech musel ovplyvniť toľko ľudí, že národná politika bola nútená podriadiť sa týmto súkromným záujmom a uznať ich z väčšej časti za záujmy národného významu.

Ako protest proti sociálnym dôsledkom tohto čisto ekonomického systému vo všetkých smeroch sa milióny ľudí postavili a počúvali doktríny hlásajúce sociálnu slobodu prostredníctvom hnutia zahŕňajúce všetky národy, t. j. Marxisticko-komunistickej internacionály. Všetky tieto prúdy a tendencie, ktoré boli neustále komplikované a stupňované novými vedľajšími problémami, spôsobili na konci devätnásteho storočia prekážku a možno s istotou povedať, že Friedrich Nietzsche bol najcitlivejším seizmografom týchto otrasov, ktoré otriasli celým svetom. Neoddával sa sentimentálnej filozofii, ale prežíval predtuchu udalostí, ktoré mali postihnúť státisíce ľudí.

Uvedomenie si, že spoločenská štruktúra sa pod vplyvom občianskych aj marxistických síl zrúti do nihilizmu, a zároveň nádej, že z tejto katastrofy povstane silná rasa, charakterizujú jeho aforizmy a všetky jeho spisy. Zároveň muži ako Paul de Lagarde a Richard Wagner cítili, že svet sa blíži ku koncu a že sa má zrodiť nový svet. V Rusku Dostojevskij maľoval koniec Ruska v pochmúrnych odtieňoch. A zatiaľ čo pocit extrémnej neistoty sa stal univerzálnym, tieto myšlienky, ktoré nemali žiadnu formu, našli prijatie v hlavných mestách všetkých národov. Rusko padlo a k moci sa dostali tie tendencie, ktoré Dostojevskij predpovedal vo svojich dielach „Bratia Karamazovovci“ a „Démoni“. Komunizmus v Rusku zvíťazil nad všetkými spoločenskými teóriami nie prostredníctvom proletárskej masovej organizácie miest, ale tým, že vôľa, ktorá už bola zlomená, sa dostala pod vplyv silného neeurópskeho charakteru.

Ak preskúmame tieto rôzne svetové filozofie, ktoré sa často zdajú byť v smrteľnom antagonizme, zistíme, že všetky majú jednu spoločnú črtu. Všetky vychádzajú z jasne definovanej doktríny, či už je náboženskej, vedeckej alebo sociálno-etickej povahy. Na týchto doktrínach alebo vyznaniach viery budujú program, zhromažďujú všetkých, ktorí v tento program veria, a snažia sa so všetkými politickými a vojenskými silami, ktoré majú k dispozícii, tento doktrinálny program uskutočniť.

Všeobecne a politicky povedané, tento postoj súvisí s tým, čo by sme mohli nazvať „univerzálnosťou“. Táto univerzálnosť existuje bez ohľadu na to, či je jednotlivec ustanovený za najvyššieho majstra, od ktorého svetový pohyb prijíma svoje zákony, alebo či je založený na abstraktných...

******demo verzia prevodníka elektronických kníh s vodoznakmi*******

Machine Translated by Google

spoločnosti alebo na akejkoľvek konkrétnej teórii. V skutočnosti uplynulých pätnásť storočí európskych dejín ukazuje, že všetky národy sa niekde pohybujú v rámci takejto univerzálne chápanej „svetovej filozofie“ a že všetky veľké boje medzi národmi sledovali svoj smer v rámci doktríny, ktorá mala univerzálny charakter. Táto doktrína sa v rímskokatolíckej „svetovej filozofii“ vyznačovala náboženskou univerzálnosťou; a tá istá charakteristika existovala aj v protestantskej dogme, hoci v inej forme a napriek individualistickým výsledkom; v systéme liberalizmu nachádzame sociálno-etickú univerzalitu, aká sa kázala počas francúzskej revolúcie; a bola to nihilistická univerzalita, ktorá charakterizovala odnož marxistického hnutia, svetový komunizmus, ktorý už neuznával národnosti a štáty, ale iba Zväz socialistických sovietskych republík, ku ktorému by sa kedykoľvek pridali ďalšie sovietske republiky.

Rozhodujúca a radikálna svetofilozofická zmena, ako ju vidíme dnes, spočíva v našom pevnom presvedčení, že nadchádzajúci boj už nebude mať rovnaký charakter ako predtým a že národné boje sa nebudú viesť v rámci žiadnej danej „svetovej filozofie“ univerzalistického druhu, ale že tieto boje sa budú viesť v rámci nacionalistickej „svetovej filozofie“. Inými slovami: tendencie, ktoré boli predtým čisto štátne, sa rozširujú a sú posudzované zo svetofilozofického hľadiska a vyvíjajú sa do rozhodujúceho faktora regulácie života v jeho najširšom ponímaní. Na začiatku našej súčasnej éry bola vláda univerzálnej cirkvi najvyšším náboženským a politickým prvkom. Keď došlo k prvému povstaniu, postavili sa proti sebe dve náboženské konfesie. V neskoršej fáze tohto boja sa tieto hlavné faktory preniesli z náboženskej do štátopolitickej arény, ktorá najprv nadobudla formu monarchie a nakoniec republikánskej myšlienky.

Koncom devätnásteho a začiatkom dvadsiateho storočia zisťujeme, že triedna idea stála v mysliach miliónov ľudí na najvyššej úrovni. A každý z týchto rôznych faktorov tvoril základný politický princíp jednej z rôznych strán, najmä v Nemecku. Hlavný faktor stredoveku predstavovala Strana stredu, dynastickú ideu bývalé konzervatívne skupiny, ekonomickú ideu zlúčenú s republikánskou ideou demokratická strana a triednu ideu marxistické skupiny. V opozícii voči všetkým týmto skupinám existujúcim v Nemecku národnosocialistické hnutie hlásalo nový, a predsa starý, hlavný faktor, a to ideál národnej cti.

Všetky boje posledných štrnástich rokov, až do roku 1933, sa odohrávali pod touto zástavou. Ak však nadobudla mystickú silu, bolo to možné len preto, že veľký národ, vedomý si svojej cti, utrpel kolaps, po ktorom zostávalo už len jedno rozhodnutie. Buď museli byť staré politické skupiny ďalej tolerované ako reprezentanti filozofií starého sveta, alebo musela byť ako základ života nemeckého ľudu vytvorená nová politická filozofia založená na nových princípoch. Nemusím zdôrazňovať, že myšlienka národnej cti nie je nová myšlienka, ktorá vznikla náhle; v skutočnosti, odkedy nemecký ľud existuje, celé jeho umenie a literatúra sa okolo nej točí. Dokazujú to „Hildebrandov epos“, „Pieseň o Nibelungoch“ a „Sága o Gudrun“, rovnako ako celá nemecká hrdinská hudba. Okrem toho bola táto myšlienka základom právnych kódexov starých nemeckých „saských zákonov“ a „Občianskeho práva“ (Stadterecht), ktoré sa pre mnohé národy stali základom mnohých faktorov, ktoré nakoniec viedli k zjednoteniu. Nie je ani potrebné, aby som zdôrazňoval, že to, čo tu hovorím, nie je zamýšľané ako odkaz na iné národy alebo ich kritika.

Mojím jediným cieľom je vysvetliť, čo sa tu v Nemecku stalo, a ukázať, že v tomto prípade nejde o jednu z mnohých revolúcií, ale o rozhodujúcu revolúciu v...
Nemecké dejiny sa začali: revolúcia, ktorá nezačala náhle, ale ktorej princípy boli

******demo verzia prevodníka elektronických kníh s vodoznakmi*******

Machine Translated by Google

možno nájsť v nemeckých roľníckych vojnách, v právnych predpisoch starých „slobodných miest“, u Fridricha Veľkého, u vodcov nemeckých oslobodzovacích vojen z roku 1813 a u veľkých mysliteľov na prelome z osemnásteho do devätnásteho storočia.

A dovoľte mi tu vyhlásiť, že tento vrúcny nemecký nacionalizmus v skutočnosti nie je hrozbou pre legitímny nacionalizmus iných národov, ale že práve tento nemecký nacionalizmus svojou duchovnou nadradenosťou nad všetkými ostatnými otázkami môže jediný zaručiť spravodlivú rovnováhu, po ktorej túži celý svet. Autoritársky štát, dnes založený na národnosocialistickom hnutí, je schopný eliminovať neodôvodniteľnú kultúrnu propagandu medzi ľuďmi iných rás, ako aj bezprávnu hospodársku expanziu, ktorá by inak mohla viesť nemecký národ od hospodárskych konfliktov k politickým sporom s inými národmi.

Nemecký nacionalizmus, „svetová filozofia“ založená na rase a pôde, nie je dogmou súvisiacou s univerzalitou; ani jeho predpoklady, ani závery neobsahujú predpoklad, že by mal ovplyvňovať iné, a teda odlišné národy a rasy. Na druhej strane si myslíme, že naša filozofia predstavuje aj návrat k úctivému obdivu k prírode a jej zákonom. Národnosocialistická „svetová filozofia“ preto pre nás znamená zámerný odklon od tých foriem národného života, ktoré neprikladajú patričný význam charakteristikám rôznych ľudí a rás; odmietnutie tých kultúrno-vedeckých doktrín, ktoré tvrdia, že sa vzťahujú na všetky národy rovnako; a nakoniec ju vnímame ako pokus o dosiahnutie vyššieho a zároveň hlbšieho uvedomenia si našich vlastných hnacích síl v tých istých sférach. Naša nová „svetová filozofia“, ktorá zďaleka nepohŕda inými, je podstatným prvkom pri dosahovaní vzájomnej a skutočnej úcty medzi národmi a kultúrami.

Z tohto dôvodu má napríklad Národnosocialistické hnutie najväčšiu úctu k úplne odlišnej rase a štátnemu zriadeniu, pričom obe majú svoje vlastné špecifické charakteristiky. V dvoch veľkých národoch Ďalekého východu vidíme štruktúry, ktoré boli vybudované na vlastných základoch. Pre nás je Japonsko, ktorého história siaha tisíce rokov dozadu, obdivuhodné svojím náboženským prejavom, svojou podriadenosťou štátnej autorite a oddanosťou národným záujmom. Čínsky národ sa tiež vyvinul z jednej formy „svetovej filozofie“, ekonomiky a sociálnej etiky, ktorá, hoci sa dnes zdá byť rozpadnutá, sa ešte môže oživiť. A tento pokus o reorganizáciu budeme sledovať s rovnakým záujmom a úctou, akú venujeme všetkým ušľachtilým ambíciám iných národov.

Je typické, že éra prakticky nekontrolovanej expanzie mnohých národov po celom svete viedla ku konfliktu a k uvedomeniu si skutočnosti, že po tomto období hospodárskej expanzie nastalo obdobie poklesu. V ňom každý národ nájde svoju skutočnú podobu. To, že tento boj existuje vo všetkých národoch bez výnimky, dokazujú násilné strety sociálnej alebo svetofilozofickej povahy na celom svete. Dokazujú existenciu takmer univerzálneho nedostatku viery a ukazujú, že konanie národov nie je v konečnom dôsledku riadené jasne definovanou ideou, ale že o nadvládu bojuje množstvo rôznych systémov bez toho, aby dospeli k trvalému rozhodnutiu.

Ak správne interpretujeme znaky a symboly súčasnej politiky, zdá sa, že mentálny boj všetkých národov sa sústreďuje na túžbu nahradiť všetky systémy, ktoré vedú nerozhodnú vojnu, jedným z týchto systémov alebo úplne novým, ktorý ich všetky prekoná.

Nemecko môže byť jedným z príkladov v tomto svetovom boji – a nie nevyhnutne

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

exemplárny príklad – na posilnenie možnosti, že takzvaný „osudový“ vývoj v žiadnom prípade neskončí komunizmom, ale že odhodlanie zrodené zo silného charakteru môže prekonať zažitý spôsob myslenia, ktorý už nezodpovedá súčasným podmienkam. Slobodný a tajný plebiscit v Sársku ukázal celému svetu, ako hlboko nové chápanie života preniklo do celého nemeckého národa napriek všetkým protichodným prúdom, ktorým bolo dovolené bez prekážok uplatňovať svoj vplyv. My sami sme aspoň presvedčení, že nemecký systém, keďže bráni akýmkoľvek súkromným politickým alebo súkromným ekonomickým záujmom získať moc, je jediný schopný definovať pre Nemeckú ríšu tie obmedzenia, ktoré sú nevyhnutné v životne dôležitých záujmoch nielen Nemecka, ale aj iných štátov.

Toto umožňuje po prvýkrát po mnohých dlhých rokoch rozlišovať medzi súkromnými záujmami, aj keď nikdy nie sú také silné, a životnými záujmami národa ako celku. Zároveň však máme možnosť stabilnej zahraničnej politiky, ktorú chápeme takej povahy, že prirodzené hnacie sily spojené so životom rôznych národov už nebudú môcť byť svojvoľne namierené proti sebe, ale budú stáť chrbtom k sebe v záujme jednotlivých národov, ako aj v záujme organickej spolupráce všetkých národov. V tomto komplexe veľmocí sa potom umožní, aby početne menšie národy už neboli nástrojom úzkeho egoizmu, ale jednotkami obdarenými rovnakými právami v organických aktivitách medzi veľmocami. Dovoľte mi dodať, že keď hovorím o „malých národoch“, mám na mysli iba ich rozlohu a obyvateľstvo a nechcem nijako zľahčovať ich intelektuálny a kultúrny význam.

Národnosocialistická „svetová filozofia“ a znovuzrodenie národného ideálu teda dávajú vzniknúť novej koncepcii štátu a národného hospodárstva; novej, dobre regulovanej štátnej kontrole jednotlivca, ktorá jediná môže priniesť skutočnú slobodu, v jasnom kontraste so zneužívaním jednotlivcami, ktoré bez kontroly ovplyvňovalo mnohé sféry života, otrávilo a skazilo city a myšlienky celých národov, na úkor nie korumpujúcich, ale národov.

Nastolenie súladu medzi rôznymi formami života, dohody medzi autoritatívnym štátom regulujúcim všetky odvetvia národnej činnosti a ostatnými štátmi a medzi takto vytvorenými skupinami („komplexe“) štátov a inými jednotkami určenými politickými, rasovými a geografickými faktormi – na rozdiel od náhodných prvkov, ktoré charakterizovali devätnáste storočie – to všetko predstavuje rozhodujúcu zmenu našej súčasnej éry. A národný socializmus je pripravený slúžiť týmto cieľom v záujme všetkých národov. Zisťujeme teda, že nová „svetová filozofia“ má rozhodujúci formujúci vplyv na politické myslenie a v konečnom dôsledku na hospodársku a zahraničnopolitickú činnosť.

Veríme, že úvahy uvedené v tomto krátkom zhrnutí si zaslúžia bližšie preskúmanie z hľadiska ich možných praktických aplikácií a dôsledkov, pričom treba mať na pamäti slová Nemca, ktorý pred storočím bojoval za slobodu: „Rešpektuj vlasť iných, ale miluj svoju vlastnú.“

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Fašizmus, ženy a demokracia od Norah Elam

„Skúsenosti ukazujú, že vo všetkých dnešných krajinách sa demokracia môže voľne rozvíjať, tá najskandálnejšia korupcia sa prejavuje bez toho, aby si to niekto uvedomoval ako užitočné na zakrytie jej · · darebáctva. Demokracia je krajinou hojnosti, o ktorej snívajú bezohľadní finančníci.“
— Georges Sorel, Reflexions sur la Violence.

TÓ, skutočný cynik, ktorý prežil boj za volebné právo žien v rokoch 1906 až 1914, žiadne predstavenie nie je zábavnejšie ako povojnový nadšenec, ktorého jedinou posadnutosťou sa zdá byť údajné nebezpečenstvo pre ženy s volebným právom vo fašistickej Británii.

Táto netušená starostlivosť nachádza svojich najnaliehavejších zástancov na nepravdepodobných miestach a tí, ktorí tak zatrpkli predvojnovým bojom, dnes vykonali úplný obrat. Naši noví patróni nemajú obdoby vo svojom odhodlaní, že ženám v zásade nebude nič odopreté, aj keď im v praxi bude odopretá väčšina vecí nevyhnutných pre ich existenciu.

Pre ženu, ktorá sa zúčastnila tohto historického boja a považovala volebné právo len za symbol a verila, že s jeho pomocou by mohol byť možný nový a lepší svet, je tento druh protekcie rovnako nepríjemný ako bol ten pred generáciou. Myslí si, a to oprávnene, že je to podvod, že tí, ktorí počas všetkých tých únavných rokov nikdy nezdvihli ruku, aby jej pomohli, ale naopak ju zvykli opisovať ako bezpohlavnú virga alebo sklamanú starú pannu, by sa v hodine úspechu mali snažiť zneužívať jej pohlavie v záujme reakčného a dekadentného systému. Takáto drzosť je možná len preto, že tí, ktorí sa k nej uchyľujú, úplne nepochopili a stále nepochopili význam tohto boja a požiadavku na politickú slobodu interpretovali ako túžbu po osobnej licencii.

Nastal čas, kedy by sa mali prehodnotiť princípy, ktoré sú základom tohto pozoruhodného a rozhodného prejavu usporiadanej zmeny nielen v postavení žien, ale aj v akceptovanom postoji k nim.

Čo teda stálo za vášnivým vzrušením, ktoré pohlo srdcami tisícok žien a viedlo ich hlavy v tých búrlivých rokoch? Nebola to, ako si mnohí predstavovali, hanebná túžba po individuálnom sebectve, ani boj v mene žien len za ich vlastné pohlavie. Naopak, od vodcov až po najskromnejších radových členov to bolo základné presvedčenie, že vo svete obývanom mužmi a ženami a v politickom systéme, ktorý riadi osudy oboch pohlaví, bude krajina, ktorá pred svojimi radami vylúčila vplyv, názory a talent viac ako polovice svojho obyvateľstva, do tej miery znevýhodnená pri vytváraní najlepšieho systému vlády. Ak boli muži obeťami chaotických ekonomických podmienok, ženy trpeli s nimi. Ak boli spoločenské podmienky, za ktorých muži viedli takmer beznádejnú existenciu, neznesiteľné, boli rovnako neznesiteľné aj pre ich ženy.

Pri pohľade na veľké mestá svojej krajiny, od severu na juh a od východu na západ, videli bytové podmienky, o ktorých sa muži aj ženy zhodli, že sú hanbou modernej civilizácie; pri sledovaní trhu práce s obavami hľadeli na prízrak neistoty, ktorá prenasleduje pracujúcich a ktorá je neoddeliteľnou súčasťou starého systému. V politickej oblasti si všimli

******demo verzia prevodníka elektronických kníh s vodoznakmi*******

Machine Translated by Google

že v domácej aj zahraničnej politike sa záležitosti riadili takým spôsobom, že to naháňalo hrôzu každému, komu záležalo na Británii alebo si uvedomoval dekadenciu, ktorá už začala narúšať všetky strany štátu. Postavili sa a požadovali, aby boli ženy zapojené za rovnakých podmienok ako muži, aby im pomohli skôr, ako bude neskoro.

Toto povstanie bolo skrátka výzvou pre staré antagonizmy a výzvou na spoluprácu v rámci štátu.

V tejto koncepcii praktického občianstva sa ženský boj veľmi podobá novej filozofii fašizmu. Fašizmus je v skutočnosti logickou, aj keď oveľa veľkolepejšou, koncepciou závažných otázok, ktoré nastolili militantné ženy pred generáciou. A tu sa podobnosti nekončia. Ženské hnutie, podobne ako fašistické hnutie, bolo vedené pod prísnou disciplínou a presahovalo všetku stranícku príslušnosť; jeho podporovatelia pochádzali zo všetkých tried a strán. Apelovalo na ženy, aby zabudli na svoj vlastný záujem; aby sa vzdali malicherných osobných výhod a privilégií zabezpečenej menšiny v prospech mnohých; a aby sa spoločne postavili proti krivdám a nespravodlivostiam, ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou systému tak katastrofálneho pre blahobyt rasy. Rovnako ako fašistické hnutie, aj toto hnutie si vybralo svojho vodcu a po jeho zvolení mu dalo absolútnu právomoc riadiť svoju politiku a osud, prejavujúc lojalitu a oddanosť, ktorá v dejinách tejto krajiny nebola nikdy prekonaná. Navyše, rovnako ako fašistické hnutie, čelilo brutalite ulíc; posmeškom svojich protivníkov; mylným predstavám zástancov; a zatrpknutosť politikov. Zniesla nenávisť existujúcej vlády a nakoniec osamelosť väzenskej cely a hrôzy násilného kŕmenia. Jej rečníkom stojacim na otvorených priestranstvách a rohoch ulíc bolo odopreté právo na slobodu prejavu; jej zástancom, ktorí predávali svoju literatúru, bolo pľuvané a hanobené; jej delegácie boli týrané. Sufražetky sa stali športom každého hlučného človeka, ktorý sa snažil vziať zákon do vlastných rúk. Aby bola analógia presnejšia, žiadna ohováranie nebolo príliš odporné a žiadna urážka príliš nízke na to, aby sa dotkla morálneho charakteru jej vodcov alebo cieľov a zámerov žien, ktoré im boli verné.

Tak sa stalo, že ženy spojené v takomto združení si nerobili ilúzie o politických a straníckych frázach, a keď sa posvätné slová „demokracia“ a „individuálna sloboda“ stali bežným miestom na perách ich kritikov, spomenuli si, že tieto veci sa diali za liberálnej vlády a zástancami strany, ktorá z demokratického systému urobila vrchol svojej politickej múdrosti. Že za nej boli zaradené medzi zločincov, šialencov a deti. Tvrdili, a to s istou presvedčivosťou, že ak je toto demokracia, potom od nej ženy nemajú čo dúfať.

Ich skúsenosť ako vyvrheľov demokratického systému bola ničím v porovnaní s tým, čomu čelili, keď sa ocitli ako vážení občania pod jeho pochybnou ochranou.
Je pravda, že si zaslúžili právo na individuálnu slobodu na veľmi krátky čas raz za päť rokov, ale keď dali na volebný lístok ten osudný krížik a zatvorili za sebou dvere volebnej urny, od tej chvíle sa ocitli pred demokratickým strojom úplne bezmocní.

Hoci nám povedia, že za toto sme bojovali, chvíľkové zamyslenie ukáže, že to bolo považované len za symbol. Ženy sa nikdy nedopustili osudovej chyby a nepredstavovali si, že keďže muži volili, boli nevyhnutne slobodní. Pre dnešnú neinteligentnú ženu je typické predpokladať, že žena je slobodná, pretože tiež volí, alebo že demokracia môže ponúknuť čokoľvek iné ako starostlivé a organizované vykorisťovanie mužov a žien, ktorí jej trpeli.

******demo verzia prevodníka elektronických kníh s vodoznakmi*******

Machine Translated by Google

Vzhľadom na obmedzené volebné právo na konci vojny dostali ženy aj právo vstúpiť do parlamentu a voľby koncom jesene 1918 im poskytli prvú príležitosť. Stranícky systém už začínal vykazovať prvé známky úpadku a podľa neúprosného zákona trestnej spravodlivosti bola strana, ktorá dala vzniknúť demokracii v Británii, na úplnom ústupe pred svojimi nevďačnými potomkami. Napriek tomu sa ženy v prvom návale svojho triumfu obrátili na vtedy existujúce strany buď ako voličky, alebo ako potenciálne kandidátky.

Moja vlastná nedôvera k straníckej politike ma robila opatrnou pri uberaní sa týmto smerom a radšej som kandidovala ako nezávislá, pričom som v tomto prípade prehrala so všetkými ostatnými kandidátkami okrem jednej. Výnimkou bola grófka Markievicz zo Sinn Féin, ktorá hoci bola notoricky známou a otvorenou nepriateľkou Británie, považovala za úplne jednoduchú záležitosť v demokratickom systéme zabezpečiť si voľby do parlamentu krajiny, o ktorej sa otvorene chválila, že ju zničí, rozloží a zdiskredituje. Ak si dobre pamätám, skončila bez protikandidáta. Ďalší príklad nebol o nič povzbudivejší, pretože prvou ženou zvolenou za anglický volebný obvod bola občianka narodená v Amerike, ktorá nemala žiadne poverenia na zastupovanie britských žien v ich vlastnom parlamente, okrem toho, že sa vydala za britského občana, ktorý bol po smrti svojho otca nútený do hornej snemovne. Kritici ženského hnutia s ťažko skrývaným uspokojením poukazovali na toto rozuzlenie a snažili sa túto dámu označiť za úbohý príklad ženskej nezodpovednosti. Nemuseli byť až také osobné, pretože nebola o nič lepšia ani horšia ako ktorákoľvek iná žena zvolená do britskej Dolnej snemovne vďaka rokom úsilia a boja militantných žien. Je smutným faktom, hoci napriek tomu pravdivým, že následné zvolenie žien za poslankyne do Westminsteru neprinieslo ani štipku rozdielu ani pre mužov, ani pre ženy, a hoci sa do radov našich volených zástupcov pridalo mnoho schopných žien, ich vplyv na osudy Británie alebo jej impéria bol úplne zanedbateľný. Rovnako ako ich mužskí kolegovia sú len ozubenými kolieskami v straníckych kolesách demokratického systému, pochodujú do vestibulov na šušťanie straníckeho biča, bezmocné pred kolotočom oficiálneho aparátu, ktorý sa valí ďalej, drví všetku iniciatívu a nezávislosť pred sebou a redukuje každého človeka, ktorý mu vďačí za vernosť, na obyčajnú šifru pre presadzovanie jeho politík a opatrení. A ak to platí pre parlament – a kto to môže poprieť? – platí to ešte viac pre voličky. Aj ona je uväznená v tomto neúprosnom systéme, skutočná otrokyňa svojej straníckej organizácie.

Tým, ktorí toto spochybňujú, treba položiť otázku: Akú moc má členka parlamentu alebo volička v súčasnom systéme zmeniť akúkoľvek politiku ktorejkoľvek doteraz zvolenej vlády? Tvrdí aj ten najnadšenejší obdivovateľ súčasného systému, že ženy, bez ohľadu na to, ku ktorej strane patria, sú spokojné so súčasným postavením tejto krajiny? Sú ochotné vidieť ekonomické podmienky, v ktorých počet zamestnaných dosiahol neuveriteľný počet dvoch až troch miliónov, nezmenené? Uspokoja sa s pohľadom na tieto opustené oblasti, ktoré zasahujú zúfalstvo do srdca každého žijúceho človeka? Sú ľahostajné k úpadku poľnohospodárskych oblastí a ťažkej situácii poľnohospodárskeho priemyslu a nezaujímajú ich otrasné bytové podmienky, ktoré všetky strany rovnako odsudzujú?

Ak sa obrátime k rozsiahlej oblasti imperiálnej a zahraničnej politiky, dá sa tvrdiť, že väčšina britských žien túži po rozpade impéria alebo po orientácii súčasnej zahraničnej politiky údajnej národnej vlády, v rámci ktorej sa v ich mene a tajne uzatvárajú pakty a záväzky s otvorenými nepriateľmi tejto krajiny, zatiaľ čo zároveň zostávame bezbranné, nielen pre účely našej bezprostrednej obrany, ale aj pre prípad, že by vznikla potreba dodržať tieto záväzky? Vieme vôbec, do čoho sme nútené?

******demo verzia prevodníka elektronických kníh s vodoznakmi*******

Machine Translated by Google

zaviazali sa; čo táto politika kolektívnej bezpečnosti zahŕňa alebo čo je tá zlovestná moc, ktorá ju diktuje? „Demokracia je krajina hojnosti, o ktorej snívajú bezohľadní finančníci,“ hovorí Georges Sorel. Majú ženy s volebným právom nejakú moc kontrolovať vnútornú alebo zahraničnú politiku diktovanú s cieľom premeniť tento sen na živú skutočnosť? Pamätajme, že keď príde čas zaplatiť účet, budeme ako ovce hnané na porážku, bezmocné pred výsledkami tejto politiky. Akú hodnotu má takzvaná sloboda, ak nám nemôže dať moc zmeniť tieto závažné otázky?

Ak je pravda, že priemerná volička si nič z toho neželá, prečo si to dovoľuje, ak je slobodná v demokratickom systéme? Ak túto slobodu má, nie je dvojnásobne a trojnásobne vinná, keď ich trpí ešte o hodinu dlhšie? Toto je skúška jej nároku na zodpovednú úlohu vo vláde svojej krajiny. Ak získala potrebnú moc a slobodu v rámci existujúceho systému, obvinenie, že nie je schopná zohrávať občiansku úlohu v záležitostiach svojej krajiny a v skutočnosti nie je spôsobilá na zodpovednosť, sa dokazuje až na doraz.

Nič z toho nie je pravda. Pravda spočíva v tom, že v súčasnom zastaranom systéme neexistuje sloboda ani pre mužov, ani pre ženy. Mužov aj ženy spútava fakt, že stranícky systém sa rozkladá, a to je o to viditeľnejšie od udelenia volebného práva dospelým v nespútanej demokracii. Na celom svete nastala tá istá dekadencia, nevyhnutným behom času a okolností, prechod zo sveta chudoby na svet bezhraničnej hojnosti robí usporiadané plánovanie nielen nevyhnutným, ale aj životne dôležitým pre existenciu. Za týchto zmien sú metódy starého sveta zastarané a musia ustúpiť novým. Ak majú byť ženy hodné svojho miesta v radách národa, musia ako realistky čeliť novým svetovým podmienkam, ktoré sa okolo nich zhromažďujú. Skôr či neskôr si musia vybrať. Toto rozhodnutie je závažné, pretože od neho bude závisieť postavenie žien na značné časové obdobie. Preto nie je ľahké, aby dobre zvážili dejiny sveta.

Žena má dve možnosti. Prvou je, že by mala ďalej bojovať s rozkladajúcim sa systémom starého sveta, spokojná s tým, že je slúžkou profesionálnych politikov rôznych strán, ku ktorým sa pripája. O tomto možno povedať, že ho dlho a verne skúšala a že ak by pod ním mohla dosiahnuť akúkoľvek praktickú zmenu smerom k sociálnej, politickej alebo ekonomickej slobode, bohužiaľ zlyhala. Teraz musí zvážiť, či je chyba v nej samej alebo v systéme, ktorého sa stále drží. V tejto súvislosti si všimne, že jednotlivé strany postupne miznú. Liberálna strana prešla do súmraku minulosti; Konzervatívna strana sa rýchlo rozpadá a na základe uistenia jej vlastného vodcu vieme, že neexistuje žiadna nádej na opätovné získanie nezávislosti. Rovnaký osud čaká aj Socialistickú stranu, pretože aj ona musí kráčať po tej istej ceste, ktorá vcucla ostatné dve strany do tekutého piesku sociálnej demokracie.

Preto musí hľadať lepší systém; systém, ktorý viac zodpovedá moderným podmienkam.
Čo nahradí rozpadajúcu sa budovu minulosti?

Každý študent politológie si uvedomuje, že problém teraz leží medzi fašizmom a komunizmom.
Pokiaľ ide o britské ženy, komunizmus nie je pre ne veľmi príťažlivý. Aby sme nešli ďalej, je to filozofia deštrukcie a negácia prirodzených inštinktov ženstva. Je protikladom každej zásady a praxe, ktorú si ženy cenia a vyžadujú.

Fašizmus sa javí ako jediné riešenie. Obsahuje v sebe všetky princípy, ktoré sú obzvlášť vhodné a prispôsobiteľné genialite britského charakteru. Ponúka skutočnú slobodu a nezávislosť všetkým ľuďom a...

******demo verzia prevodníka elektronických kníh s vodoznakmi*******

Machine Translated by Google

ženy dobrej vôle voči tejto krajine. Aby nedošlo k nedorozumeniu, definujeme tieto tak často voľne používané pojmy slovami, s ktorými sa žiadny demokrat nebude hádať, pretože sú prevzaté od apoštola nefalšovanej demokracie, Johna Stuarta Milla.

„Jediným cieľom," napísal, „pre ktorý je ľudstvo oprávnené individuálne alebo kolektívne zasahovať do slobody konania ktoréhokoľvek zo svojich členov, je sebaobrana. Jediným účelom, pre ktorý možno oprávnene uplatňovať moc nad ktorýmkoľvek členom civilizovaného spoločenstva proti jeho vôli, je zabrániť ujme iných."

Toto je presne fašistická koncepcia individuálnej slobody a je to zjavne koncepcia, ktorá ženám poskytuje všetky príležitosti, ktoré môžu oprávnene požadovať vo svojom budúcom postavení občianok. V žiadnom inom systéme nie sú tieto princípy stelesnené. Navyše, v aparátoch korporátneho štátu fašizmus zaručuje ženám rovnaké postavenie ako ich muži, pretože v sebe ukrýva jediný prostriedok, ktorým im bude umožnené riadiť a kontrolovať podmienky, v ktorých budú žiť; a tak iba fašizmus dokončí prácu, ktorú v ich mene začali militantné ženy v rokoch 1906 až 1914. Okrem toho ich zachráni pred skazenou atmosférou korupcie, ktorá je vlastná straníckemu systému, a po prvýkrát im poskytne príležitosť, prostredníctvom aparátov ich vlastných špeciálnych korporácií, s istou nádejou na úspech riešiť tie veľké otázky, ktoré sa tak úzko týkajú ich vlastných životov a životov ich detí.

V hospodárskej oblasti zabezpečí istotu s rovnakou mzdou za rovnakú prácu, tú večnú kosť sporu, ktorý rozdelil pohlavia na kusy s takými hroznými následkami pre priemysel.

V sociálnej sfére odstraňuje všetky triedne bariéry, zatiaľ čo v politickej zabezpečuje spravodlivosť a rovnosť po prvýkrát v histórii ženského boja.

A čo je najdôležitejšie, fašizmus navždy odstráni strašidelný prízrak vojny odstránením základných príčin, ktoré existujú a majú svoju podstatu v internacionalizme, nástroji vytvorenom na to, aby umožnil „bezohľadným finančníkom" zneužiť tú „krajinu hojnosti" nazývanú „demokracia", o ktorej snívajú.

Aby sa toto všetko mohlo dosiahnuť, fašizmus bude vyžadovať, aby ženy rovnako ako muži ponúkali disciplinovanú spoluprácu pri budovaní usporiadaného štátu, a fašizmus oprávnene uloží všetkým občanom štátu zodpovednosť a povinnosť pracovať v harmónii, nie v záujme žiadnej skupiny alebo triedy, ale v prospech všetkých jeho obyvateľov. Bude vyzývať ženy, rovnako ako mužov, aby podriadili všetky sebecké individuálne privilégiá, aby tí menej šťastní mohli byť pod jeho ochranou v bezpečí pred vykorisťovaním.

Toto je fašizmus. Všetko ostatné je fatamorgána. Dá sa povedať, že britské ženy sa nedokážu povzniesť nad túto veľkú udalosť v dejinách svojej krajiny? Tí, ktorí by ich chceli nabádať, aby túto príležitosť odmietli, sú nepriateľmi nielen žien, ale aj všetkého pokroku a civilizácie. Tie ženy, ktoré prežili skúšku veľkého boja predvojnových dní, si aspoň zaslúžili právo postaviť sa ľuďom, ktorí ich opäť chceli zotročiť v podmanení minulosti a spútať ich systémom, ktorý im všetkým upiera príležitosť zohrať čestnú úlohu v nevyhnutnej reorganizácii ich krajiny. Britské ženy nikdy nezlyhali ani nezakolísali, keď ich Británia potrebovala. Aj ony, spolu s mužmi svojej generácie, vztýčia vlajku britského fašizmu a nesúc ju vysoko nad chaos a špinavé hádky straníckeho systému, urýchlia ten deň, kedy sa ich národ znovu zrodí. V tejto víťaznej hodine si skutočne zaslúžia hrdé právo vzdať hold obnovenej Veľkej Británii a konečne odpočívať v mieri, bezpečnosti a prosperite jej suverénneho ľudu.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Drahocenné akre

od Joriana Jenksa

Tí, ktorí by mohli byť v pokušení predpokladať, že keďže Británia nemá pozemkovú politiku, nemá s ňou ani problém, by mali dôkladne zvážiť tieto znepokojujúce fakty.

S výnimkou Belgicka a Holandska je Británia najhustejšie osídlenou krajinou na svete; a keďže podiel prirodzene neúrodnej pôdy (napr. horskej) je na týchto ostrovoch oveľa vyšší ako v nížinách, zdá sa nepopierateľné, že máme menej pôdy na produkciu potravín na obyvateľa ako ktorákoľvek iná krajina.

Británia je jedinou civilizovanou krajinou na svete bez ustálenej politiky ochrany, rekultivácie a zlepšovania pôdy. Ani jedna vláda nepodnikla žiadne kroky na zastavenie každoročnej straty poľnohospodárskej pôdy, ktorá od konca prvej svetovej vojny predstavuje viac ako 2 milióny akrov, čiže 7 % z celkovej rozlohy.

Británia je jedinečná vysokým podielom svojho obyvateľstva, ktoré je odtrhnuté od akéhokoľvek kontaktu s rodnou pôdou, a vysokým podielom starých, konzervovaných potravín v národnej strave.
Vedci začínajú objavovať dôsledky tejto umelosti, ako je podvýživa, nervové poruchy a sociálne nepokoje.

Zahraničnému pozorovateľovi by sa dalo odpustiť, keby dospel k záveru, že sa naším zvráteným britským spôsobom snažíme stať predmetom veľmi nebezpečného experimentu, a to zistiť, či sa dá zdravo udržiavať národný život v úplne urbanizovanej a prakticky parazitickej komunite, ktorá je v samotných životných potrebách závislá od úsilia a dobrej vôle iných národov. Mohol by ďalej predpokladať, že do takejto neistej situácie nás vnútila nevľúdnosť nášho podnebia alebo chudoba našej pôdy. A jeho postoj k nám by bol skôr súcitný ako obdivný.

Aké bolestivé je potom priznať, že táto alarmujúca situácia pramení z jednej a jedinej príčiny, a to z bezcitného a vytrvalého zanedbávania základných princípov. Nech sa v tom nikto nemýli. Naše podnebie nie je nepriaznivé; naopak, je to jedno z najrovnomernejších na svete. Naša pôda nie je chudobná; naopak, je to v priemere jedna z najproduktívnejších na svete. Ale za svoje hriechy máme politický systém, ktorý sa odmieta pozerať ďalej ako na ďalšie voľby, ktorý znáša každý záujemca s ťažkými záujmami a každý pomýlený ekonóm, ktorý si musí udržiavať akademickú reputáciu.

Je najhlbšou chybou predpokladať, že naším prirodzeným osudom je byť výrobcami, dopravcami a bankármi pre zvyšok sveta a že takáto situácia znamená neustály odliv surovín a potravín. Na krátky čas sa táto hypotéza určite stala farbou vďaka tomu, že séria šťastných náhod nám poskytla značný náskok pred ostatnými národmi v rozvoji tých služieb, za ktoré bol svet v tom čase pripravený zaplatiť takmer akúkoľvek cenu. Rýchly a takmer univerzálny príchod priemyselného a finančného nacionalizmu však zmietol náš dočasný monopol a urobil túto hypotézu nielen neudržateľnou, ale aj pozitívne nebezpečnou. Čím dlhšie sa jej držíme, tým menej sme schopní čeliť faktom moderného života. Každé gesto smerom k neodvolateľnému „oživeniu medzinárodného obchodu“ odďaľuje nevyhnutný deň zúčtovania, keď sa musíme postaviť na vlastné nohy a zhodnotiť svoje vlastné...

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

zdroje.

Keďže je hlavným zdrojom životne dôležitých potrieb, jeho starostlivý a osvietený rozvoj je predpokladom národnej prosperity. Keďže je národným dedičstvom, kultúrnym aj materiálnym, jeho zachovanie je slávnostnou národnou povinnosťou.

Stojí za to pripomenúť, že až do relatívne modernej doby boli tieto fakty všeobecne uznávané, aj keď nie vždy správne interpretované. Vlastníctvo pôdy bolo považované nielen za veľké privilégiá, ale aj za veľkú zodpovednosť, sociálnu aj peňažnú. Vládnuce triedy pochádzali takmer výlučne z rodín vlastníkov pôdy. Poľnohospodárstvo bolo uznávané ako dôležité priemyselné odvetvie a jeho blahobyt bol záležitosťou národného významu.

Až keď bola chudobná pozemková aristokracia nahradená vyvýšenou a do značnej miery cudzou plutokraciou, ktorá vzišla z chaotických financií napoleonského obdobia, došlo k vážnemu zhoršeniu národného postoja k pôde. Až keď viktoriánsky exportný kapitalizmus začal čerpať svoje obrovské príjmy z dovozu, britské poľnohospodárstvo nedokázalo držať krok s rozvojom britských manufaktúr. Ale akonáhle sa ustálila doktrína, že zisky organizovaného kapitálu sú mierou národnej prosperity, neorganizované poľnohospodárstvo sa mohlo márne obracať na Westminster o pomoc alebo vedenie.

A tak je dnes štúdia britského vidieka takmer štúdiou zaniknutej civilizácie.
Hlboko zarezané cesty, ktoré už generáciu nevideli kolesá, rozľahlé živé ploty, ktoré desaťročie nevideli železo, starodávne stopy po pluhu stále viditeľné na pastvinách s hustou trávou, stodoly a chaty v každom štádiu rozkladu, kostoly postavené pre kongregácie päťkrát väčšie ako súčasné farnosti, tiché vodné mlyny a rozpadajúce sa panstvá: to všetko hovorí o stratenom vidieckom obyvateľstve, ktoré sa kedysi aktívne venovalo tej najmužnejšej zo všetkých úloh.

Je samozrejme pravda, že lepšia pôda sa stále obrába a často sa obrába dobre, hoci počet tých, ktorí majú na nej priamy záujem, sa rok čo rok zmenšuje. A tu a tam sa nájdu odvážni dobrodruhovia, ktorí vsádzajú všetko na ošípané alebo hydinu, ovocie alebo mlieko. Nad veľkou časťou vidieka však visí pliaga metód „z ruky do úst“, ktoré sa rodia z nedostatku sebavedomia a prejavujú sa v zanedbaných pastvinách s nedostatkom nevýrazného dobytka. Atmosféra je taká apatická, že aj márnotratné a nepríjemné zásahy špekulatívneho staviteľa sú akceptované sotva s náznakom odporu, ktorý by takéto znesvätenie vyvolalo pred niekoľkými generáciami.

Je dôležité si uvedomiť rozsah škôd, ktoré boli spôsobené nenahraditeľnému národnému bohatstvu. Teoreticky je pôda nezničiteľná, pokiaľ ju, samozrejme, neodplaví more, čo je proces, ktorý možno mimochodom pozorovať na viacerých miestach nášho pobrežia. Môže sa jej však stať niekoľko vecí, ktoré ju z hľadiska produkcie potravín urobia prakticky nepoužiteľnou, a to je pre národ najdôležitejšie hľadisko.

V prvom rade, obrábaná pôda, či už orná alebo pasienková, môže rýchlo upadnúť do dezolátneho stavu, v ktorom neprináša nič iné ako chabé úlovky pre dobytok a ovce, a aj tie stratia úrodu, ak králiky dorazia skôr. Zlovestný nárast výmery vrátenej ako „extrémne pasienky“ v období, keď sa obrábaná plocha neustále zmenšuje, dosť jasne ukazuje, čo sa deje. Prevažnú časť našich extrémnych pasienkov tvoria, samozrejme, vrcholky hôr a vresoviská. Ale celý nedávny nárast a oveľa viac pozostáva z neupravenej pôdy typu, ktorý by sa obrábal v ktorejkoľvek inej európskej krajine alebo dokonca v našich vlastných domíniách, ale ktorý sa tu nedá obrábať kvôli pretrvávajúcemu zanedbávaniu zo strany úradníkov.

Politici typu Inskip nás radi presvedčia, že túto opustenú pôdu možno premeniť na ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

produkcia v núdzi. Zdá sa, že sklamaním z poslednej vojny sa nenaučili, že pôdu nemožno náhle premeniť na produktívnu len pomocou niekoľkých traktorov a nekvalifikovanej pracovnej sily. Rekultivácia pôdy je vysoko kvalifikovaná práca, ktorá si vyžaduje niekoľko rokov trpezlivej práce, kým sa dosiahnu výsledky. Dá sa veľmi užitočne začleniť do dlhodobej poľnohospodárskej politiky; ale ako prostriedok na produkciu potravín v núdzi je prakticky bezcenná.

Po druhé, stavebné práce, či už rezidenčné alebo priemyselné, každoročne spotrebúvajú veľké množstvo pôdy a sterilizujú toľko, koľko skutočne využívajú. Len Anglicko a Wales od roku 1929 stratili 421 000 akrov poľnohospodárskej pôdy, z ktorých sa iba 159 000 akrov opäť premenilo na excentrické pastviny; takmer celých zostávajúcich 262 000 akrov prešlo do chŕstky staviteľa, pričom veľká časť z nej je rovná a úrodná orná pôda vo vysokom stave obrábania.

Treba mať na pamäti, že strata poľnohospodárskej pôdy sa nekončí len na ploche, ktorú v skutočnosti zaberajú továrne, domy a záhrady. Je potrebné zabezpečiť cesty a rekreačné plochy a vždy sa nachádzajú, najmä v novovybudovaných oblastiach, veľké bloky neúrodnej pôdy. Navyše, poľnohospodárska pôda na okraji zastavanej oblasti alebo poľnohospodárska pôda, ktorá bola moderným spôsobom posypaná izolovanými obydliami, značne trpí. Vrabce a potkany sa tu objavujú v tisícoch; brány a ploty sú búrané; túlavé psy ničia hospodárske zvieratá a drobné škody sa enormne zvyšujú. S príchodom lacnej cestnej dopravy a následným náporom rozvoja predmestí sa takto postihnutá plocha, hoci sa stále vracia ako poľnohospodárska pôda, musí rozlohou stovky tisíc akrov.

Nie je možné uniknúť záveru, že Británia mrhá svojím národným dedičstvom v čase, keď svetové udalosti kladú dôraz na ochranu každého hektára. Tým, ktorí by toto vyhlásenie mohli považovať za alarmujúce, by sa malo pozorne preštudovať nedávne dielo profesora R. G. Stapledona s názvom Pôda: Teraz a zajtra. Autorita sa domnieva, že „naše poľnohospodárske plochy sa rýchlo zmenšujú a nevyhnutne sa zmenšovať musia, a pokiaľ sa neprijme nejaké rozhodnutie o minimálnej ploche, ktorá by sa mala za každú cenu zachovať na produkciu potravín, a neprijmú sa vhodné opatrenia, nie skôr ako o dvesto rokov sa poľnohospodárska pôda Anglicka môže znížiť na polovicu.“

Dvesto rokov sa môže zdať ako dlhá doba, ale nájde sa niekto dosť odvážny na to, aby tvrdil, že naše deti, nieto ešte naše vnúčatá, budú môcť čerpať neobmedzené zásoby potravín z Ameriky a protiľahlých strán? Chceme sa zapísať do histórie ako generácia, ktorá rozptýlila národný majetok a nechala našich potomkov čeliť elementárnemu problému hladovania? Viktoriánsky exportný kapitalizmus nám odkázal Znevýhodnené oblasti; máme byť zodpovední za novú sadu Znehodnotených oblastí?

Ďalšie zváženie nutričných a ekonomických aspektov nášho pozemkového problému by nás priviedlo hlbšie k diskusii o mnohých funkciách poľnohospodárstva ako neoddeliteľnej súčasti národného života.
Preto je potrebné prerušiť diskusiu, aby sme mohli prediskutovať rovnako dôležitý kultúrny aspekt.

Je pravda, že tomuto aspektu sa už v rámci hnutia urbanistického plánovania venuje určitá pozornosť, a to nepravidelne a jednostranne. Už samotný názov tohto hnutia však odhaľuje jeho obmedzenia. Komunita, ktorá bola povzbudzovaná k tomu, aby zabudla na význam svojho poľnohospodárstva a považovala dovážané zásoby potravín za prirodzený jav, začala považovať vidiek len za doplnok miest, akýsi oslavovaný verejný park. Existuje skutočne veľké nebezpečenstvo, že vidiecke Anglicko sa môže stať bezcharakterným „otvoreným priestorom“ rovnakým spôsobom, ako sa obrovská časť grófstiev Home Counties stala bezvýrazným záhradným predmestím.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Vrodená túžba urbanizovaných ľudí uniknúť z hlučnej a kontaminovanej atmosféry svojich miest môže vyvolať len súcit. To, že títo ľudia s radosťou strávia polovicu nedele prehĺtaním benzínových výfukových plynov na preplnenej hlavnej ceste, aby mohli druhú polovicu stráviť na čerstvom vzduchu, je až žalostne významné. Škoda, že mnohí z nich sa zdajú byť neschopní chytiť ovocie svojho podniku bez toho, aby ho pokazili.

Vidiek nemôže plniť svoju kultúrnu funkciu, pokiaľ si nezachová svoj vlastný charakter, a tento charakter je neoddeliteľný od jeho materiálnej alebo poľnohospodárskej funkcie. Mesto nemôže uniknúť mestu, ak si ho so sebou vezme, rovnako ako intelektuál nemôže dopriať svojej mysli dovolenku, ak si na svoje prechádzky po vidieku vezme svoje argumenty. Pohľad na dedinu, ktorú predmestia premiestnili tí, ktorí prišli „žiť na vidiek“, je rovnako patetický ako pohľad na skupinu intelektuálov, ktorí kráčajú v plnom prúde reči, zatiaľ čo okolo nich sa odohrávajú desaťtisíce aktivít zaujímavejších a dôležitejších ako tie ich vlastné. Ako to nedávno povedal jeden farmár: „Nevadí mi, že chodia po mojich poliach. Nevadí mi, že na môj účet venčia svojich hlúpych psov. Nevadí mi ani to, že preliezajú brány, ktoré by mohlo otvoriť dieťa. Ale keď si pomyslím, že prešli viac ako dva kilometre dobrej poľnohospodárskej pôdy a ani raz ich nenapadlo pozrieť sa, čo sa deje, mám pocit, že moja zdvorilosť bola premárnená.“

To, čo môžeme nazvať postojom „verejného parku“, sa prejavuje aj vážnejšími spôsobmi, než je ľahostajnosť k vidieckym aktivitám. Tak ako si uličný pes myslí, že nie je na škodu hádzať kamene na kačice, keď sa ošetrovateľ nepozerá, existujú tisíce vzdelaných dospelých, ktorí nevidia žiadnu škodu v drobnom priestupku, keď je malá alebo žiadna šanca na odhalenie. A kumulatívny účinok drobných priestupkov vytvára nepríjemnú situáciu v štvrtiach, ktoré uprednostňujú ľudia, ktorí unikajú z reality.

V Nemecku sa ovocné stromy vysádzajú v živých plotoch pri cestách a pôda sa obrába až po okraj lesa. V Anglicku je takýto postup úplne nemožný, pretože stromy by boli ošúchané organizovanými lúpežnými skupinami a úroda by bola pošliapaná na šírku reťaze. Brit nie je nevyhnutne menej čestný alebo deštruktívnejší ako Nemec; jednoducho bol do takej miery deruralizovaný, že jeho zmysel pre hodnoty a jeho kódex morálneho správania končí s posledným stĺpom pouličnej lampy. Ľudia, ktorých by šokovala predstava ukradnutia ceruzky za cent z pultu obchodu, nevidia nič nemorálne v prelamovaní pol tucta živých plotov, aby sa ukradli huby.

Vidiek ponúka svojim návštevníkom toľko skutočného bohatstva, že zrejmým spôsobom, ako prekonať súčasné poľutovaniahodné tendencie, je ukázať ľuďom, kde toto bohatstvo spočíva. Aj teraz je veľa ľudí, ktorí dokážu a ocenia liečivý balzam samoty, duchovnú útechu pokoja a bezpečia, pútavý záujem neustále sa meniacich polí a lesov; ale je ich príliš málo.
Nikto dobrovoľne neublíži ani nepoškodí to, na čom cíti osobný záujem, a prvým krokom k zachovaniu vidieka je národné úsilie o rozvoj toho, čo profesor Stapledon nazýva „vidieckym zmýšľaním“.

Fašistická vláda sa bude prirodzene musieť zaoberať problémom s pôdou v celom jeho rozsahu, pretože pôda je jedným zo základov, na ktorých je postavená jej koncepcia živej národnosti. Jej deklarovaná politika rozvoja poľnohospodárstva sama o sebe vytvorí naliehavý problém stimuláciou špekulatívnej aktivity na trhu s nehnuteľnosťami a táto aktivita sa bude musieť prísne riešiť skôr, ako sa bude môcť poľnohospodárska politika plne rozvinúť.

Fašistický postoj k pôde sa dá zhrnúť v niekoľkých vetách.

Pôda sa už nesmie považovať za špekulatívny tovar. Jej hodnota musí byť spravodlivo ocenená a všetok prírastok musia zdieľať tí, ktorí pomohli na jej vytvorení, vrátane

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Štát.

Využívanie pôdy musí byť predmetom starostlivého dlhodobého národného plánovania. Pokiaľ je to možné, stavebná činnosť sa musí obmedziť na oblasti s nízkou poľnohospodárskou hodnotou.

Vlastníctvo pôdy musí byť čo najširšie rozšírené, cieľom je veľký počet malých, bezpečných rodinných vlastníctiev. Bude to však so sebou prinášať aj zodpovednosť a tí, ktorí zneužívajú svoju pôdu, budú považovaní za sociálnych nepriateľov.

Verejný prístup k pozemkom sa musí zlepšiť rozšírením a lepším vymedzením poľných chodníkov, kempingov a zastávok pri cestách. Zároveň sa musí prepracovať zákon o neoprávnenom vstupe na pozemky a vidieckemu spoločenstvu sa musí poskytnúť lepšia ochrana pred zásahmi a poškodením. Možno bude potrebné zriadiť zbor strážcov.

Vojna sa musí viesť proti takým škodcom, ako sú králiky, havrany a holuby; a hoci nebude existovať žiadna diskriminácia voči poľným športom, nesmie sa dovoliť, aby takéto športy zasahovali do poľnohospodárskych ani rekreačných aktivít.

Verejnosť musí byť vzdelávaná k úcte a oceneniu vidieka a k inteligentnému záujmu o jeho aktivity.

Ako rasa nie sme veľmi sklonení k sentimentálnemu vnímaniu krajiny. Slovo vlasť používame len zriedka, vlasť nikdy. Storočie laissez-faire liberalizmu a finančného konzervativizmu vyprodukovalo krátkozraký komercializovaný postoj k našej pôde.

Británia našich snov, fyzické stelesnenie nášho národného ducha, však nie je Britániou ulíc a tovární, ba ani parkov a verejných budov, ale Britániou usmievavých údolí a zvlnených pahorkatín, obrábaných polí a útulných usadlostí. Mesto je mestom na celom svete a mestá sveta sa každoročne uberajú štandardizáciou. Ale vidiecka Británia je naša vlastná, neoddeliteľná od nášho národného charakteru. Musíme ju žiarlivo chrániť, nie v muzeálnej atmosfére Stratfordu nad Avonou, ale v prirodzenej energii produktivity.

Len málo z nás je od zeme vzdialených viac ako niekoľko generácií. Trocha prevýchovy prostredníctvom tlače a rozhlasu by z nás opäť urobila vidiečanov, aspoň vo voľných chvíľach: nie vzdelávanie profesionálneho učiteľa, ktorého „poľnohospodárstvo“ pozostáva z užitočných, ale dosť pochmúrnych elementárnych vied, ale vzdelávanie, ktoré by nás poslalo na cesty a poľné chodníky s otvorenými očami a zvedavými mysľami. Úvod do histórie a každodenného života na vidieku by nielen povzbudil mešťana, aby ocenil problémy poľnohospodárstva, ale aj aby jeho výlety na vidiek obohatil o pútavý záujem. Inteligentné zmýšľanie o vidieku by sa mohlo stať najlepším možným protijedom na stres mestského života, pretože Matka Zem dokáže poskytnúť útechu pre dušu aj pre telo.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Hitlerov Berchtesgaden idyla Nového Nemecka od Joan Morgan

Aj keď dobre poznáte Bavorsko, a aj keď si uvedomíte, že Wittelbachovci s celým Bavorskom a Führer s celým Nemeckom si vyberali práve Berchtesgaden pre svoje letné domy, nič vás celkom nepripraví na toto miesto, ktoré sa dokáže stať zároveň srdcom starého Bavorska a dušou nového Nemecka. Všetko, o čom ste snívali o Bavorsku v jeho najrozprávkovejšej podobe a národnom socializme v jeho najlepšej forme, je zhustené v tomto horskom trhovom mestečku, ktoré sa môže pochváliť približne rovnakou populáciou ako najnovší londýnsky bytový dom.

Keď vlak opustí Bad Reichenhall, vchádza stále hlbšie a hlbšie do hôr, až kým nepocítite, že vás úplne obklopia, keď sa budete vinúť hlbokým údolím, ktoré je klinom Nemecka vtlačeným do Rakúska. (Je možné a dosť vzrušujúce dostať sa do Rakúska pešo tromi smermi.)

Prvý dojem je dojem pohybu. Každý od dvoch rokov vyššie je v strehu v akomsi očakávaní. Či už je to kvôli nadmorskej výške, bavorskej dobrej nálade alebo faktu, že každú chvíľu môže tadiaľ prechádzať Führer, som nikdy nezistil; faktom zostáva, že vzduch je plný vitality.

V tomto rozkošnom hudobno-komediálnom prostredí sa národný socializmus javí ako veľmi zábavná hra. Okrem občasných stretnutí, ktoré sú jednoduché a zvláštne inšpirujúce, si nie ste tak vedomí hlbokej mystickej vážnosti toho všetkého; nesmiernosti splnenej úlohy a úlohy, ktorá je pred vami.

Máte pocit, že SS s ich atraktívnou uniformou, kontaktom s Führerom a zdravým životom v krásnom prostredí je veľmi príjemné zamestnanie a SS je skutočne skvelá organizácia, otvorená všetkým vekovým kategóriám a triedam na spoločnom základe vlastenectva.

Tu, viac ako kdekoľvek inde v Nemecku, vidíte, ako každý, od najstaršieho člena SS až po najmladšie dieťa predávajúce odznaky Zimnej pomoci, má záujem o krajinu; nikto netrpí dušu ničiacou agóniou pocitu nechcenosti. Každý úspech je ich úspechom; každá neúspech je ich. Uvedomujete si, ako národný socializmus, obnovením nádeje, oživením viery v budúcnosť ich krajiny, dal ľuďom niečo, pre čo žiť.

Stáročia starý život tohto miesta pokračuje tak, ako vždy, plus národný socializmus; a preto je život v Berchtesgadene nepretržitou šou. Keď opona padne po jednom dejstve, začne ďalšie. Počujete monotónny hukot, ako sa okolo okna presúva stovka roľníčok v národných odevoch s malými čierno-zeleno-červenými pletenými kabátikmi, ktoré nazývajú Berchtesgadners. S nimi je kňaz a pohybujú sa pomaly, spievajú, so sklopenými očami. Neskôr počujete prenikavé hlasy mladých BDM (Hitlerových dievčat) pochodujúcich v krátkych hnedých kabátoch, alebo oddiel Hitlerjugend, obrovskí mužní chlapci nesúci zástavy. Vo vzduchu je vždy pochodujúca pieseň.

Keď všetko ostatné zlyhá, majú požiarny výcvik. Sto hasičov (alebo jeden na každých tridsať obyvateľov) v tunikách, prilbách a plášťoch plus-fours sa odvážne predvedie pred vaším oknom. Nedeľa je však ten deň. Na námestí Markt Platz, ktoré je vrcholom mesta, sa zhromažďujú roľníci; muži, ktorí medzi sebou súperia v nesmiernosti kief v zelených klobúkoch, na jednej strane fontány ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

s bavorským levom, na druhej strane ženy s plochými čiernymi klobúkmi sediacimi na korunkách z vrkočov. O desiatej sa odoberajú na pivo a klobásy v polievke do Neuhausu (menšieho brata Hofbrauhausu) s jeho pivnou záhradou pod gaštanmi, kde vám vyvetrajú posteľnú bielizeň na plote zámku Wittelsbach, jeho pivnice s neprekonateľnou gemütlichkeit, kde sa stranícki vodcovia túlia po bokoch so sprievodcami; vitálne centrum vitálneho mesta.

Grand Hotel, dostatočne veľkolepý pre každého. Kurhaus s vynikajúcim orchestrom a hosťujúcimi hercami z Mníchova. Sedliacke divadlo s jeho surovým vtipom a atraktívnou hudbou. Sú tu tanečné podniky; Hofschaffer s jeho intímnou atmosférou, jeho parketom s vreckovkami preplneným nad rámec snov londýnskeho vrchného hotela a Kur Cafe, kde tancujú mohutní, elegantní chlapci z SS Bodyguard v priestoroch, ktoré boli kedysi kráľovskou vilou Bavorského rodu. Sú tu umelci, Fritz Richter so svojimi zvláštnymi inšpirovanými drevorezbami a jeden z prvotriednych krajinárov modernej alpskej školy.

Vyjsť von do otvoreného priestoru: najprv je tu Führerov dom na vrchole sveta so sklenenou stenou s výhľadom na sprievod hôr, umiestnený na takom strmom mieste, že sa zdá, akoby sa nakláňal dozadu. Dom dominuje údolí, rovnako ako Führer dominuje mestu.

Je tu Konigsee, najkrajšie zo všetkých alpských jazier, najhlbšie zelené s priezračnými horami, ktoré ho zo všetkých strán lemujú. Je tu Zauberwald, čarovný les, kde sa potok z Hintersee rúti cez zelené mäkké skaly.

Je tam soľná baňa, kde sa (v tejto krajine uniforiem) oblečiete do čiernej tuniky a bielych nohavíc (čo nie je ani zďaleka také šik a príznačné, ako sa zdá) a sánkujete sa dole k podzemnému jazeru s náhrdelníkom svetiel a svastikou na druhom konci. Je tam aj Schloss Platz s vojnovým pamätníkom.

Sú tam alpské lúky s prírodnou postupnosťou farebných schém, jeden týždeň ružovej, na druhý týždeň modrej a žltej, ktoré by priviedli k závisti kvetinárov z Londýna, Paríža a New Yorku.

Sú tu lesy, jednotvárne, tiahnuce sa rovno a mohutne až k hranici snehu. Hory; krásny Watzmann, druhý najvyšší v Nemecku; pochmúrny Goll a drsný, legendami opradený Untersberg. Pre statočných je tu osvetlená ľadovka, dvojtisíc metrov vysoko v Untersbergu, a tiež Almbach Klamm, burácajúca, ohromujúca roklina, kde sa zdá, že klesáte oveľa viac, ako stúpate, ktorá končí až vtedy, keď sa vzdáte nádeje a spadá pod kategóriu „emocionálny zážitok“ a nie „krajina“.

V Berchtesgadener Land vás vítajú rovnako slovami „Grass Gott“ a „Heil Hitler!“. Niet divu, že pozdrav Bohu za to, že stvoril niečo také krásne, a Hail Hitler za to, že to zachránil pre ľudí, ktorí to milujú viac ako život.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Severská svetová federácia od Vidkuna Quislinga

VODCA NÓRSKEHO NASJONAL SAMLING

A Starý svet padá, nový sa rodí. Súčasne s naším tretím výročným zhromaždením v Stavangeri minulý rok sa v bývalom „šľachtickom klube“ v Moskve otvoril siedmy Svetový kongres Komunistickej internacionály, po siedmich rokoch od posledného svetového kongresu v roku 1928.

Kongres trval od 25. júla do 21. augusta. Jeho hlavným cieľom bolo zhodnotiť, čo židovské medzinárodné marxistické sprisahanie dosiahlo počas siedmich rokov v Sovietskom Rusku aj mimo neho, pokiaľ ide o realizáciu Stalinovho programu boľševizácie sveta, ktorý bol predmetom diskusie na predchádzajúcom svetovom kongrese.

Po druhé, potvrdila taktiku svojho programu na zničenie síl národného odporu a zapálenie ohňa komunistickej svetovej revolúcie. Dôraz sa kládol najmä na taktiku tzv. jednotného a ľudového frontu, ktorého vývoj sme videli vo Francúzsku, Španielsku, Belgicku a inde. Dobre ju poznáme aj tu v Nórsku v takzvanej „krízovej dohode“ s farmárskou stranou a v novej kamuflážnej taktike Strany práce prostredníctvom prijatia buržoázneho a národného prestrojenia. Ďalšia záležitosť, ktorá sa priamo dotýka našej krajiny, a to účasť Sovietskeho Ruska v Spoločnosti národov, je tiež príznakom tej istej taktiky ľudového frontu, ktorá je už dlho začlenená do programu Komintemu.

Tento rok, keď sa my z Národnej skupiny stretávame na našom každoročnom zhromaždení, vidíme, že zvolanie ďalšieho svetového kongresu.

Akcionári skrachovaného koncernu Spoločnosti národov tentoraz usporiadajú mimoriadne valné zhromaždenie, aby na jeseň, keď sa zhromaždenie stretne na svojom tradičnom výročnom zasadnutí, prerokovali likvidáciu podniku alebo jeho prípadnú rekonštrukciu.

Tieto udalosti, ktoré sa odohrali súčasne s našimi dvoma poslednými národnými zhromaždeniami, spomínam nielen pre ich veľký význam, ale aj preto, že veľmi jasne ilustrujú zahraničnopolitickú situáciu, ktorej dnes čelíme.

Na jednej strane máme neúnavne aktívny svetový boľševizmus, ktorý je z historického hľadiska jednoducho alarmujúcim príznakom zániku starého sveta a vytrvalým úsilím zlovestných mocností prinútiť svetový vývoj smerom k ich vlastnej deštruktívnej ceste, teda k univerzálnej materialistickej republike pod židovskou diktatúrou.

Na druhej strane nachádzame bezcieľne pokusy starého sveta riešiť naliehavé požiadavky súčasnosti, požiadavky na mier a spoluprácu medzi národmi. Celú záležitosť maří stret individuálnych záujmov, rovnako ako vnútornú národnú spoluprácu, ktorú si situácia vyžaduje, ničia triedne vojny a sebecké stranícke konflikty. Tento proces rozpadu sprevádzajú nepokoje a krízy, vojna a občianske spory.

Internacionalistické mocnosti zasiahli a celý problém postupne upadol do marxizmu a deštrukcie rovnakým spôsobom, ako je buržoázno-liberálny štát postupne pohltený ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Marxizmus, ako to tak jasne vidíme v našej vlastnej krajine. Uprostred toho všetkého stále mladý rod ľudstva vyháňa nové výhonky; národné hnutia renesancie a zjednotenia ohlasujú novú éru, prinášajú nový štát a nový svetový poriadok. Nový poriadok prebieha aj v tejto krajine.

SANKCIE A KOPAS LIGY

Ďalším významným faktom je, že kolaps tejto buržoáznej parlamentnej kapitalistickej inštitúcie, Spoločnosti národov, nie je spôsobený len jej vlastnou neschopnosťou a skrytými aktivitami marxizmu alebo zásadnými a formálnymi chybami v organizácii Spoločnosti národov.

Zničilo ho fašistické Taliansko, jeden z predstaviteľov organizovaných komunít novej doby. Napriek päťdesiatim sankčným štátom a odporu celého demokratického a marxistického sveta a svetovej verejnej mienke, ktorá sa mobilizovala proti fašizmu a Taliansku, sa národná jednota ukázala ako najsilnejšia sila.

Bez toho, aby sa akokoľvek stotožňovali s talianskym fašizmom alebo talianskymi záujmami, vedúci predstavitelia Národného zhromaždenia (Nasjonal Samling) od samého začiatku zaujali jasný a jednoznačný postoj k etiópskemu konfliktu. Stáli za neutralitu Nórska a proti jeho účasti na takzvaných sankciách.

V tomto smere sme boli ovplyvnení výlučne ohľadom na záujmy našej krajiny. Verím však, že verejná mienka sa tu, rovnako ako na mnohých iných miestach, stala obeťou propagandy, ktorá v skutočnosti slúžila úplne iným záujmom, než vysokým ideálom, ktoré sa snažila vštepovať.

Naše hnutie sa však nepostavilo na žiadnu stranu. Požadovali sme neutralitu Nórska a demonštrovali sme pokrytectvo a bezcieľnosť celej sankčnej hry. Dnes môžeme povedať, že sme situáciu správne vyhodnotili.

Z vojenského hľadiska sme mali pravdu. Napriek všeobecnému názoru sme správne ocenili význam moderných vojnových materiálov, ako aj silu odporu Etiópie a Anglicka, a v neposlednom rade aj nesmiernu morálnu a materiálnu silu vytvorenú v ľude organizovanom pre jednotné úsilie na historickom a národnom základe.

Aj politicky sme usúdili správne. Zbytočnosť a vážne chybné výpočty sankčnej politiky sú teraz zrejmé. Pozrite sa na tragické rozpaky mocného Anglicka kvôli jeho krátkozrakej politike Ligy národov; je to najväčšia morálna a praktická porážka, akú Britské impérium utrpelo od straty Ameriky.

Sovietske Rusko, tento nový a pozoruhodný člen Spoločnosti národov, videlo v politike sankcií možnosť vyvolať spor najprv s Mussolinim a potom s Hitlerom, ale keď ich výpočty začali zlyhávať, prefíkaní boľševickí Židia sa potichu stiahli do úzadia a vyviazli bez trestu, pričom nechali britskú vládu niesť vinu a trpieť hanbu.

NACIONALISTICKÁ POLITIKA A MEDZINÁRODNÁ SPOLUPRÁCA

Nórsko sa po prvýkrát od druhej svetovej vojny muselo stretnúť s reálnymi tvrdými faktami v zahraničnej politike, ktoré mu veľmi sťažujú pokračovanie v bežnej úzkej politike.

V tejto súvislosti by som chcel zdôrazniť fakt, ktorý je v tejto krajine, žiaľ, podceňovaný:

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

a to, že životy ľudí sú ovládané zahraničnou politikou a nie domácou politikou.
Popri vlastnej „vôli žiť“ národa dominujú jeho vnútorné podmienky a štruktúra aj medzinárodné podmienky ekonomiky a moci. Tieto podmienky sú vytvorené primitívnymi a panovačnými potrebami národov a štátov, ich bojom o existenciu a o priestor na život. Vplyv štátu v zahraničnej politike však vždy zodpovedá stupňu rozvoja jeho vnútornej sily.

Nutnosť sebestačnosti v prípade vojny a predovšetkým pretvorenie štruktúry svetovej ekonomiky teda jednoducho nútia komunity organizovať sa na ekonomickej báze ako národné robotnícke štáty. Zmenené podmienky na celom svete nútia každý národ jednať so svojimi susedmi ako s organizovanou ekonomickou jednotkou s plnou a schopnou kontrolou všetkých svojich zdrojov a právomocí ich čo najlepšie využívať. V tomto ohľade je súčasná kríza predovšetkým krízou prispôsobovania sa svetovej produkcii a obchodu.

Neexistuje však žiadny inherentný rozpor medzi požiadavkou doby na tieto zjednotené a silne charakterizované ekonomické národné jednotky a požiadavkou na plánovanú medzinárodnú spoluprácu, ktorú s neodolateľnou silou poháňajú ekonomické dôvody, ako aj úvaha o zachovaní mieru.

Práve formovanie takýchto organizovaných národných osobností prinesie čestné
a efektívnu medzinárodnú spoluprácu bez zaujatosti alebo útlaku.

DVA NEPRIATEĽSKÉ TÁBORY V EURÓPE A VO SVETE

Situácia je taká, že vo svete a najmä v Európe sa formujú dva nepriateľské tábory rovnakým spôsobom ako pred svetovou vojnou. Sovietske Rusko, Francúzsko a Československo, podporované medzinárodným židovstvom, ktoré ich podnecuje k vojne proti národnosocialistickému Nemecku, už teraz prezentujú jednotný front proti tejto krajine a snažia sa Nemecko ešte viac obkľúčiť, politicky aj vojensky.

Za týchto podmienok je postavenie Nórska mimoriadne zraniteľné, keďže sa nachádza na križovatke Ruska, Nemecka a Anglicka a jeho vnútorná politika je už v moci marxistov.

Rusko sa z veľkej európskej mocnosti s ázijskými záujmami stalo veľkou ázijskou mocnosťou s európskymi záujmami, najmä v oblasti Atlantiku. Ale predovšetkým je základom svetovej revolúcie.

Svetový boľševizmus sa snaží premeniť Nórsko a s ním aj celú Škandináviu na pravé krídlo svojho európskeho frontu útoku proti Nemecku a Anglicku. Tento plán obsahuje zlovestné možnosti pre našu krajinu. V prípade konfliktu medzi Nemeckom a Sovietskym Ruskom bude celý pohľad Labouristickej strany viesť Nórsko k tomu, aby sa postavilo na stranu boľševikov v opozícii voči Nemecku, a to bude v rozpore s naším prísľubom neutrality.

Tranmal, nezodpovedný diktátor Labouristickej strany, sa v tomto smere nedávno vyjadril dostatočne jasne. Pokiaľ sú Nórsko a Sovietske Rusko členmi súčasnej Spoločnosti národov a Nemecko nie, zdá sa, že nám v tomto smere vážne hrozí vojna, pretože sme povinní povoliť Červenej armáde a letectvu voľný tranzit cez krajinu v prípade nemecko-ruského konfliktu.

Za súčasných podmienok v Európe existuje aj možnosť, že Nemecko a Anglicko pôjdu do vojny. Môže k tomu dôjsť napríklad v súvislosti s konfliktom medzi Nemeckom a

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

trojitá aliancia Francúzska, Československa a Sovietskeho Ruska, pričom Československo je takmer citlivejším miestom ako Rakúsko. To, že Francúzsko potom pôjde do vojny proti Nemecku, by poskytlo Anglicku dôvod na vojnu, čo je teraz ešte istejšie ako pred enormným rozvojom letectva.

Takáto vojna medzi Anglickom a Nemeckom je pre Nórsko katastrofálnou možnosťou, pretože odvtedy svetovej vojny sa celá situácia úplne zmenila.

Prostredníctvom Spoločnosti národov ako nástroja britskej svetovej politiky by sme potom boli priamo nútení vstúpiť do vojny a aj keby sa Spoločnosť národov rozpadla, podľa takej autority, ako je lord Lloyd, by sme boli určite vystavení trestnému bombardovaniu, ak by sme, ako to bolo vo svetovej vojne, dovolili našej obchodnej flotile prepravovať tovar pre Anglicko, na čom by Anglicko nepochybne trvalo teraz, rovnako ako vtedy.

Nórska Labouristická strana – Vládna strana – aktívne podporuje túto politiku namierenú proti Nemecku. Ak s tým Nórsko súhlasí, znamená to, že sme nenávratne vtiahnutí priamo do tejto vojnovej politiky proti vôli najmenej 99 percent nórskeho ľudu. Nórsko nemôže a nebude pochodovať, pokiaľ nebude ohrozená naša vlastná sloboda a naše vlastné hranice.

MIER S ANGLICKOM A NEMECKOM

Už som zdôraznil, že mier medzi Nemeckom a Anglickom je pre našu vlastnú krajinu životne dôležitý. Predovšetkým musíme zabrániť tomu, aby sa Nemecko a Anglicko ocitli na opačných stranách v novej vojne. Pre nás by to bolo osudné; v skutočnosti by to znamenalo zničenie.
Preto je na nás, aby sme urobili všetko, čo je v našich silách, pre vytvorenie mieru a porozumenia medzi týmito dvoma krajinami, ktoré sú, rovnako ako my, severského pôvodu a zmýšľania. Aj keď v tomto smere nedokážeme veľa urobiť a musíme si dávať pozor, aby sme sa nezasahovali do záležitostí iných krajín, našou bezprostrednou povinnosťou musí byť všetkými spravodlivými prostriedkami postaviť sa tým, ktorí sa snažia vyvolať svár medzi týmito našimi príbuznými, zvyčajne na základe falošných a nečestných dôvodov.

Poznáme mocnosti, v záujme ktorých sa toto úsilie skutočne vynakladá. Jednou z nich je svetový boľševizmus. Cieľom nórskej zahraničnej politiky by malo byť usilovať sa o mier a zmierenie medzi Nemeckom a Anglickom bez ohľadu na stranícke záujmy. Je úplne zrejmé, že si to vyžadujú záujmy Nórska. Jediný spôsob, ako sa môžeme vyhnúť vojne a chaosu, závisí od udržania mieru a porozumenia medzi týmito našimi veľkými susedmi na juhu a západe, s ktorými máme aj najväčšie obchodné spojenie.

Asi pred 40 rokmi existovala, rovnako ako teraz, príležitosť na úprimný pokus o vytvorenie trvalého porozumenia medzi veľkými severskými národmi. Táto príležitosť bola zanedbaná alebo odmietnutá a katastrofa, ktorá nasledovala po tomto opomenutí, sa dotkla celého sveta. Každý, kto sa teraz odváži presadzovať rovnakú katastrofickú politiku, to musí robiť s otvorenými očami.

Ale každý, kto chápe dobu, v ktorej žijeme, sa musí snažiť podniknúť silné a pozitívne kroky.

Ďalšia rozhodujúca úvaha nás privádza k rovnakému záveru ako v prípade hlavných línií našej zahraničnej politiky. Dekadentný liberalizmus a jeho potomok a dedič, marxizmus, majú svoje ciele namierené proti národným spoločenstvám, predovšetkým proti severským.

Vedome alebo nevedome je cieľom tejto politiky rozbiť prirodzený národný
organizácia národov s cieľom dosiahnuť medzinárodnú svetovú republiku. ******ebook
converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Potom bude zničená vnútorná súdržnosť národov. Stanú sa korisťou toho národa, ktorý je na rozdiel od všetkých ostatných národov rozptýlený po celej zemi a žije ako parazit na iných národoch; práve preto potrebuje takéto usporiadanie, aby dosiahol svoje vášnivo vytúžené ovládnutie sveta. Pretože v tomto ovládnutí spočíva tajomstvo židovského nacionalizmu a imperializmu.

Súboj medzi judaizmom a severským duchom je nevyhnutný, pretože marxizmus a internacionalizmus sú v skutočnosti židovským nacionalizmom a imperializmom, sprisahaním inšpirovaným a vedeným judaizmom proti jednoznačne severskej európskej civilizácii. Je jasné, že rozkladné procesy súčasnosti sú najvážnejšou hrozbou pre ideály života a že najsilnejšie antagonizmy našej doby sa zúžili na boj medzi judaizmom a seversko-európskym princípom. Keďže je to tak, musíme si uvedomiť, že najúčinnejší liek na súčasnú dekadenciu a podzemné aktivity marxistického materializmu sa nájde v národnej renesancii nášho ľudu na vitalizujúcom alebo vitálnom základe severskej rasy a charakteristického temperamentu.

A na druhej strane musí existovať v najširšom zmysle užšia kultúrna, hospodárska a politická spolupráca medzi severskými a seversky zameranými národmi na celom svete: v škandinávskych krajinách, v Holandsku, Flámsku, Britskom impériu, Nemecku a v iných krajinách, kde sú členovia severskej rodiny relatívne menej početní.

Význam slova „severský“ sa teda neobmedzuje len na škandinávske národy, ale vzťahuje sa na všetky veľké severské rasy a teraz neuvažujeme o neistej severnej spolupráci.

Naopak, na jednej strane je to nevyhnutný dôsledok uvedomenia si, že zachovanie národného charakteru a organizácie je najdôležitejšou životnou otázkou pre všetky tvorivé národy. Iba týmto spôsobom je možné zabezpečiť slobodný a mierový rozvoj severskej kultúry a charakteristík, a to tak v národnej, ako aj v univerzálnej sfére. Zároveň je to jedna z podmienok hlboko zakoreneného uznania hodnoty a kultúrneho prínosu iných rás a tým ochráni všetky národy pred rozpadom a chaosom.

Na druhej strane je nevyhnutným dôsledkom skutočnosti, že medzinárodná spolupráca, ktorá sa musí v týchto časoch budovať, by sa mala pokiaľ možno zakladať na severských národoch, ktoré sú si tak blízko príbuzné rasou, jazykom, kultúrou a záujmami. Majú rovnakú životnú úroveň a podobný pohľad na život a sú tiež geograficky zoskupené.
Aj z ekonomického hľadiska sú si navzájom najlepšími zákazníkmi.

ÚNIA SEVERSKÝCH NÁRODOV

Blokové zoskupenie týchto národov, únia severských národov, bude neporaziteľná. Takáto únia bude oveľa schopnejšia ako skrachovaná liberálno-marxistická Ženevská liga pôsobiť ako bašta proti svetovému boľševizmu a vytvoriť záruky pre mierový rozvoj sveta. Cesta k organizovanému ľudstvu sa nájde v spojení veľkej severskej rodiny národov v takomto blokovom zoskupení so spoločnou menou, vnútorným voľným obchodom a spoločnou colnou politikou; ich cieľom bude zatiahnuť do tohto systému aj ďalšie krajiny a skupiny mocností.

Takáto zahraničná politika bude najlepšou zárukou postavenia Nórska vo svete a proti boľševizmu. A v prospech nás samých a ostatných vytvorí pole pôsobnosti v zahraničí.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

pre prebytok energie, ktorý treba v tejto krajine očakávať, ak naše vlastné zdroje nebudú dostatočné.

SPOLUPRÁCA ZALOŽENÁ NA NÁRODNÝCH HNUTIACH

Pri zdôrazňovaní spoločného severského osudu nesmieme podceňovať význam a úspechy iných alebo nášho spoločného ľudstva; a predovšetkým nesmieme podceňovať dôležitosť bežnej európskej a univerzálnej spolupráce. Toto medzinárodné spoločenstvo však musí byť založené na systéme národných štátov. Musí byť vytvorené národným povznesením ľudí v Európe a na celom svete a nie ako výsledok liberalistických a marxistických experimentov, ako sú Spoločnosť národov, Paneuropa a Sovietske Rusko, sídlo svetovej Sovietskej republiky.

Dejiny života ukazujú, že všetok pokrok závisí od spojenia slobody a diskriminácie so spoločenstvom a organizáciou. Univerzálne monarchie a svetové republiky končia anarchiou a rozpadom. Hegemónia jedného národa je katastrofálna pre ostatných aj pre neho samotného.
Zmes všetkých národov a rás podobná Babylonskému palácu, čo je cieľom liberalizmu a marxizmu, znamená zničenie individuálnych charakteristík a hodnôt každého z nich. História nás učí, že skutočná harmónia je výsledkom segregácie a rozvoja.

Ľudský inštinkt po organizovanej formácii smeruje k národnému životu a spolupráci národných jednotiek. Z tohto dôvodu všetky medzinárodné inštitúcie, ktoré vychádzali z liberalizmu a marxizmu, zlyhali vo svojich údajných cieľoch, ktorými bolo zabezpečiť dobré porozumenie medzi národmi a podporiť ich pokrok.

Vzhľadom na neúspech ideí liberalistickej Ligy a medzinárodného marxizmu je naliehavo potrebné vytvoriť nové spoločenstvo národov s európskym a celosvetovým charakterom, založené na nových myšlienkach organizácie spoločenstiev, ktoré boli stanovené kongresom nového poriadku v Montreux 16. a 17. decembra 1934. Prvoradým hľadiskom kongresu je rešpektovanie duchovných a národných hodnôt.

Namiesto pokryteckých a technických metód starej diplomacie sa musí rozvinúť spontánna a úctyhodná spolupráca medzi všetkými mladými a zdravými národnými hnutiami a nimi znovuvytvorenými národnými štátmi, aby sa dosiahla všeobecná duchovná obnova a politické a hospodárske oživenie celého sveta. V rámci tohto univerzálneho plánu sa však národy, ktoré pochádzajú z jedného pôvodu a zdieľajú rovnakú kultúru a civilizáciu, musia zoskupiť v súlade so svojimi najbližšími záujmami.

HNUTIE SEVERSKÉHO SVETA

Hlavnou zásadou, na ktorej Národný zbor zastáva svoj postoj, je, že naša politika okrem toho, že musí spĺňať požiadavky, ktoré moderné zmeny urobili nevyhnutnými, musí byť v súlade so všetkým, čo naša rodina národov potrebuje a po čom túži. Je zbytočné očakávať národnú obnovu, pokiaľ neroznietime oheň severského ducha a nebudujeme na duchovnom a zodpovednom pohľade na život.

Nemožno očakávať žiadny pokrok, ak neudržíme severský kmeň nemiešaný; ak to neurobíme
Ak si zachováme našu osobitosť, stratíme ju a budeme smerovať k národnému zániku.

Takzvaná severská myšlienka, že severský ľud sa môže obnoviť iba vybudovaním nového štátu

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

v súlade s modernými požiadavkami a na dvojitom základe národného pôvodu a duchovného pohľadu má v príslušných severských krajinách neustále rastúci vplyv a aktuálnosť a už teraz zohráva dôležitú úlohu v praktickej politike.

Zárodok a pôda pre celoseverskú spoluprácu teda už existujú. Aby sa však táto myšlienka mohla dostatočne rýchlo šíriť, musí nájsť jednoznačné a primerane organizované vyjadrenie.

Za týchto okolností sa domnievam, že nastal čas, aby sme pristúpili k podpore kultúrnej, hospodárskej a politickej spolupráce medzi severskými národmi a ďalšími ľuďmi so severským pohľadom na svet s nasledujúcimi cieľmi:

- Vznik medzinárodného severského hnutia.
- Vznik Severskej únie národov.

Aktívna účasť na práci pre usporiadanie sveta a jeho mierový rozvoj; a pre zabezpečenie miesta a príspevku našej vlastnej krajiny v rámci revolúcií a nových ústav, ktoré práve prebiehajú. Táto spolupráca musí ako obvykle začať v oblasti ideí, aby sa politicky dosiahla na pevnom ekonomickom základe.

Ak by sa teda existujúca menová základňa mohla rozšíriť do podoby zavedenej menovej únie medzi severskými národmi a ak by sa prostredníctvom politickej fiškálnej spolupráce mohla medzi týmito národmi vytvoriť colná únia, bol by položený základ pre politickú realizáciu našich deklarovaných cieľov: veľkého spojenia severských národov vo svetovom spoločenstve.

Táto ideálka už dlhší čas tvorila súčasť programu Národného zhromaždenia (Nasjonal Samling). Z toho vyplýva, že panseverská spolupráca v skutočnosti znamená ďalšie zintenzívnenie spolupráce severných štátov v užšom zmysle slova: Nórska, Švédska, Dánska, Fínska a severských ostrovov v Severnom mori. Postavenie Dánska a Fínska je oveľa zraniteľnejšie ako postavenie Nórska a Švédska, že Nórsko je v každom prípade vylúčené z dobrovoľného spojenia svojho osudu s týmito krajinami bez podpory, ktorú by získalo z mierového a istého vzťahu s Anglickom a Nemeckom. Keďže však toto bolo zabezpečené, je tiež žiaduce, aby severské krajiny zaujali svoje miesto ako prirodzená skupina v severskom svete – spoluprácou po boku Britov, Nemcov, Holanďanov a ostatných.

V tejto súvislosti by som chcel zdôrazniť skutočnosť, že to nemení nič na veci, ak mnohí ľudia v tejto krajine zistia, že musia nesúhlasiť s rôznymi detailmi britskej a nemeckej politiky.
Podmienky, ktoré si dnes vyžadujú spoluprácu s týmito našimi príbuznými a medzi nimi, sú dôležitejšie ako tie, ktoré nás môžu oddeľovať.

Môžu sa nájsť aj takí, ktorí namietajú proti akejkoľvek našej zahraničnej politike a považujú naše vlastné záležitosti za to, čo dokážeme zvládnuť. Chcel by som im pripomenúť, že charakteristickým znakom našej doby je skutočnosť, že svet sa stáva jednou veľkou ekonomickou jednotkou a že žiadna krajina už nemôže byť sama sebe dostatočná; je závislá od ostatných; a ak je takáto spolupráca v súčasnej politike životne dôležitá pre našu krajinu, je rovnako dôležitá aj pre naše hnutie. Keďže sily pracujúce na našom národnom zničení sú medzinárodne organizované, sme povinní čeliť im organizáciou, ktorá presahuje národné záujmy. Plne efektívna organizácia tohto druhu môže byť vybudovaná len na spoločnom životnom základe našich národov, na severskom princípe.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

SEVERSKÝ PRINCÍP

Severský princíp spočíva na severských tradíciách, severskom myslení a konštruktívnej spolupráci, na rozdiel od židovského liberalizmu a marxizmu, ktoré presadzujú svoje deštruktívne zámery prostredníctvom nenávisti, závisti a triedneho boja pre svoje vlastné ciele. Jeden je spojený s Božím, druhý s diabolským.

Duchovná sila severského princípu je preto silnejšia a hlbšia ako marxisticko-materialistický pohľad na existenciu, ktorý ohrozuje našu rasu a civilizáciu zničením. V skutočnosti je to náš vnútorný národný princíp, ktorého sa musíme držať a ktorý musíme realizovať s neúprosnou dôslednosťou.

Som tiež presvedčený, že keď si uvedomíme hlboké pravdy historickej minulosti, ako aj historickej prítomnosti, a vidíme veľké veci, ktoré dosiahli ľudia severskej rasy od počiatku dejín až po naše dni, keď sú mocnejší ako kedykoľvek predtým; a keď sme zároveň presvedčení, že Božia vôľa sa zjavuje v historickom priebehu svetového vývoja, musíme bez podceňovania dôležitosti a príspevku iných veriť v pokračujúce historické a božské poslanie severských národov vo svete. Tak ako v minulosti, poslaním našej veľkej rodiny národov musí byť zbaviť sa zastaraného sveta a vytvoriť nový svet, ktorý môže posunúť celú ľudskú rodinu na vzostupnú úroveň.

Národné združenie pozýva všetkých ľudí severskej rasy a svetonázoru v každej krajine – Nórov, Švédov, Dánov, Islanďanov, Britov, Nemcov, Holanďanov a všetkých ostatných so severskou krvou a duchom – aby sa zjednotili v Severskom svetovom hnutí s cieľom vytvoriť mier a spoluprácu medzi všetkými severskými národmi na celom svete a pokračovať v boji za spásu a pokrok našej civilizácie.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Interpretácia fašizmu od Clauda Suttona

Termín ASCISM (ašizmus) v zmysle, v akom bude použitý v tomto článku, je nešikovný a nevhodný na opis svetového hnutia, ktoré sa v našej dobe objavilo, aby súťažilo s marxizmom a liberálnou demokraciou o vernosť mužov. Nepochybne by sa mal obmedziť na pomenovanie špecifickej formy, ktorú toto hnutie nadobudlo v Taliansku. Napriek tomu všeobecná mienka, ktorá cíti, že v talianskom fašizme sa objavilo niečo nové a celosvetového významu, naďalej používa tento termín v širšom zmysle.

Fašizmus nie je medzinárodný ako komunizmus v tom zmysle, že by bol dogmou, ktorú treba vtláčať do hrdla každého národa bez ohľadu na jeho históriu a okolnosti. Je to skôr základná podobnosť názorov, ktorú možno pozorovať v rôznych moderných národných hnutiach a ktorú možno vnímať ako nevyhnutnosť vyplývajúcu zo situácie, v ktorej sa naša európska kultúra v súčasnosti nachádza. My v Anglicku sa podieľame na spoločnom kultúrnom dedičstve Európy; tak ako nás najhlbšie ovplyvnili myšlienky Francúzskej revolúcie, tak nás musia hlboko ovplyvniť aj myšlienky fašistického hnutia a reagovať na tieto myšlienky vlastným, národným spôsobom.

Dva faktory, ktoré všade vedú k zrodu tohto hnutia, sú úpadok liberálnej demokracie a vzostup marxizmu.

Stačí sa len trochu oboznámiť s históriou, aby sme si uvedomili, že v liberálnej demokracii nie je nič nevyhnutné ani večné. V porovnaní s inými formami vlády neboli demokratické vlády ani bežné, ani stabilné, ani neprispeli ľudskej kultúre takou trvalou hodnotou ako aristokratické a monarchistické vlády. Samozrejme, je možné – a často sa to aj robí – definovať demokraciu tak, aby zahŕňala všetky tolerovateľné formy vlády, napríklad opísať Anglicko za kráľovnej Alžbety alebo za Pittovej vlády ako demokraciu. To je však hrubé zneužitie jazyka a znehodnotenie intelektuálnej hodnoty. „Demokracia“ by sa nemala používať na označenie každej vlády, ktorá vládne so súhlasom takmer všetkých ovládaných; ani takej, ktorá vedome usiluje o blaho celého ľudu; ani takej, ktorá je tolerantná k rôznym názorom a podporuje slobodnú diskusiu; ani takej, ktorá vládne podľa ustáleného a známeho zákona, ktorý sa nestranne uplatňuje. Mnohé demokratické vlády v týchto ohľadoch nápadne zlyhali; mnohé nedemokratické vlády tieto cnosti prejavili vo vysokej miere. Je absurdné nazývať „demokraciou“ akúkoľvek vládu, ktorá nie je tyranská; Demokracia je jedna konkrétna historická forma vlády, ktorá niekedy fungovala k všeobecnej spokojnosti, inokedy nie. Jej hlavným znakom sa zdá byť rozhodovanie o všetkých dôležitých otázkach väčšinovým hlasovaním, buď celého ľudu, alebo veľkých zastupiteľských zhromaždení.

Demokracia, ako ju poznáme v západnej Európe a Amerike – ktorú budem ďalej nazývať „liberálna demokracia“ – je špecifickým produktom Francúzskej revolúcie a je založená na zvláštnych teóriách niektorých vplyvných mysliteľov tej doby. Základná filozofia ľudskej prirodzenosti, na ktorej je založená, nebola vždy akceptovaná mysliacimi ľuďmi a nie je dôvod predpokladať, že jej vplyv na mysle ľudí bude večný. Naopak, existujú značné dôkazy o tom, že táto filozofia „práv človeka a občana“ už nenesie ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

presvedčenie a že systém vlády založený na ňom je preto odsúdený na zánik.

Podobne ako iné politické filozofie, ani táto nezískala všeobecné prijatie bez boja. Kto však dnes dokáže rozpoznať nejaký rozdiel medzi konzervatívcami, liberálmi a pravicovými (nemarxistickými) labouristami, pokiaľ ide o ich ideály alebo všeobecný charakter metód, ktorými ich navrhujú realizovať?

Aké sú filozofické predpoklady alebo axiómy tohto systému liberálnej demokracie?
Prvým je, že všetci ľudia sú si rovní, aspoň do tej miery, do akej musia mať rovnaký podiel na vláde. Druhým je, že vláda existuje len preto, aby zabránila akémukoľvek človeku zasahovať do rovnakej slobody iných (J. S. Mill); alebo ako mi to dôraznejšie vyjadril jeden študent: „vláda existuje len preto, aby umožnila každému človeku ísť do pekla po svojom“. Po tretím, že takáto individuálna sloboda vedie k najväčšej možnej spokojnosti všetkých.
[1]

Fašizmus je založený na popieraní všetkých týchto princípov. Na prvú odpoveď hovorí, že nie všetci ľudia sú si rovní vo svojej schopnosti kooperatívneho podnikania – a vláda je kooperatívnym podnikom.
Muži sa výrazne líšia v odvahe, spravodlivosti, lojalite, pravdovravnosti a ďalších charakterových vlastnostiach, ktoré sú potrebné pre akýkoľvek korporátny podnik. Takéto vlastnosti nie sú monopolom žiadnej triedy ani závisia od vzdelania v bežnom zmysle slova. Niektorým mužom ich výrazne chýbajú – napríklad všetkým starobolševickým vodcom, ak máme veriť ich priznaniam; každý z nás by sa ich pokúsil vylúčiť z moci v akejkoľvek organizácii, za ktorú by bol zodpovedný.

Politické zastúpenie musí byť založené na selektívnom systéme skutočných skupín, ktorých členovia sa navzájom osobne poznajú. Dobrý politický systém by sa nemal ani snažiť zabezpečiť, aby všetky názory mali rovnakú váhu.

K druhej zásade poznamenáva, že rovnaká sloboda je nemožná, pretože nie všetci ľudia chcú robiť to isté; že každý právny systém predpokladá určité pozitívne predstavy o tom, čo je objektívne dobré alebo zlé pre každého; že táto zásada je buď bezvýznamná, alebo katastrofálna.

Po tretie, že vzhľadom na povahu človeka a spoločnosti nemožno dosiahnuť najväčšiu možnú mieru uspokojenia systémom maximálnej individuálnej slobody; ani toto nie je „najväčšie šťastie najväčšieho počtu, každý má hodnotu pre jedného a nikto pre viac ako koniec života“. Ľudia sa viac zaujímajú a mali by sa viac zaujímať o blaho svojej
[2] jeden“– vlastnej rodiny, svojho povolania, svojho susedstva, svojho národa; a dobrá vláda by mala túto skutočnosť brať do úvahy. K týmto bodom sa vrátime neskôr.

Liberálna demokracia je lenivá filozofia. Namiesto toho, aby sa človek rozhodol, čo by sa malo robiť, a húževnato bojoval za to, aby to presadil, dobrý demokrat čaká a sleduje, ktorým smerom sa väčšina vydá, s istotou, že hlas más je hlasom Božím. Nesmieme sa ani snažiť presviedčať dnešných ľudí, že hnacia sila liberálnej demokracie všade vyprchala. Len málo ľudí bezvýhradne verí jej sloganom. Polovica jej súčasných zástancov sú v skutočnosti plachí marxisti. Ich vyhláseným cieľom je rovnaké bohatstvo pre všetkých a demokracia je len prostriedkom na jeho dosiahnutie. Láskavo si predstavujú, že tento cieľ sa dá dosiahnuť obyčajným hlasovaním, bez násilia, aspoň v ďalekej budúcnosti. Často prezrádzajú svoje pohŕdanie individuálnou slobodou ako takou. Sú závistliví, ale starajú sa o svoje telo. Takí sú liberálni sociálni demokrati.

Aký je filozofický základ nesvätého spojenectva medzi komunistami a demokratmi,
všade, kde sa na scéne objaví fašizmus? Na tento problém musíme teraz zamerať svoju pozornosť.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Komunizmus – alebo lepšie povedané marxizmus, pretože mimo Komunistickej strany existuje veľa marxistov – je úplne produktom individualistickej, egalitárskej filozofie liberálnej demokracie. V dejinách boli časté revolučné hnutia menej šťastných tried; toto hnutie prevzalo zvláštnu ideológiu ranej viktoriánskej éry, v ktorej sa zrodilo. Aj ono chápe komunitu ako súbor a sociálne šťastie ako súčet. Prijíma prvé dva princípy liberálnej demokracie; všetci ľudia sú si rovní – hoci neexistuje Boh – a preto by mali mať nielen rovnaké politické práva, ale aj rovnaké bohatstvo.3 Opäť platí , že šťastie sa má dosiahnuť tým, že sa každému dá rovnaké bohatstvo a potom sa im umožní robiť s ním, čo sa im páči; keď sa dosiahne ekonomická rovnosť, štát má „zaniknúť". Najdôraznejšie však odmieta tretí princíp liberálnej demokracie, že tento šťastný stav vecí nastáva tým, že sa ľuďom nechá na pokoji. Laisser-faire je konečným cieľom, keď sa dosiahne ekonomická rovnosť; ale to sa musí dosiahnuť násilnou diktatúrou proletariátu, teda nekvalifikovaných továrenských robotníkov.

Jeho ústrednou doktrínou je triedny boj medzi proletármi a kapitalistami. Naďalej naháňa celé ľudstvo do týchto dvoch ohrad, hoci žiadny ekonóm už neberie vážne teóriu „nadhodnoty", na ktorej bolo toto rozlíšenie založené. Aké nereálne sú tieto dve ohrady! Medzi skupinami skutočne existuje konflikt a takýto konflikt je podstatou živej komunity. Ale veľkú časť obyvateľov moderného štátu, ktorí žijú zo spoločného výnosu zo svojej práce a z majetku potrebného na to, aby bola táto práca plodná, nemožno vtesnať do žiadnej z ohrad, inak ako násilím. A nie sú konflikty záujmov medzi mešťanmi a vidiečanmi, medzi výrobcami a finančníkmi, medzi remeselníkmi a nekvalifikovanými robotníkmi, medzi rasovými a náboženskými skupinami rovnako reálne a dôležité ako tento údajný konflikt medzi kapitalistami a proletariátom?

Hlavnou myšlienkou marxizmu je triedny boj, v ktorom sú všetky metódy prípustné. Preto sa politika, kdekoľvek zdvihne hlavu, stáva tak zatrpknutou a špinavou, že ničí všetok zmysel pre morálnu jednotu národa, ktorá predtým zmierňovala konflikty medzi skupinami. Preto sa proti nej musí bojovať na smrť.

Ale niekto povie, či sa komunistickým experimentom v Rusku nedosiahlo nič hodnotné? A nie je žiadna podobnosť medzi „diktatúrami" komunizmu a fašizmu?

Vývoj komunizmu v Rusku nie je možné pochopiť, pokiaľ nerozlišujeme súčasné štádium „boľševizmu na ústupe", ako ho nazývajú, od skoršieho štádia, v ktorom mal doktrinárny komunizmus plnú moc. Toto skoršie štádium bolo poznačené bezprecedentnou deštrukciou ľudských a materiálnych zdrojov národa – farmárov, technikov a učiteľov, dobytka, strojov, budov a umeleckých pokladov – v záujme teórie triedneho boja. Rovnaký jav sa prejavil v Španielsku a inde, kdekoľvek sa boľševizmus chopil moci. Keď po približne desiatich rokoch dosiahla produkcia takú nízku úroveň, že sa zdalo, že bola dosiahnutá hranica ľudskej únosnosti, doktríny boli do značnej miery opustené; a s pomocou kapitalistických úverov, zahraničných technikov a strojov a stachanovského nátlaku robotníkov sa začalo s opätovnou výstavbou. Zmena zmýšľania určite nie je ani zďaleka úplná. Jedným z jej príznakov sa zdá byť súčasný konflikt medzi Stalinom, robustným a nedoktrinárnym banditom z Kaukazu, a židovskou bandou, ktorá doteraz ovládala Rusko a teraz je do značnej miery eliminovaná. Rusko sa neopustilo Kominterny a marxistického ideálu svetovej revolúcie. Zdá sa však, že samo sa mlčky vzdalo zrovnoprávňovania bohatstva a diktatúry proletariátu a buduje si mocnú...

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

nacionalistický štát. Za Stalina sa objavujú známky akéhosi hanblivého fašizmu s výčitkami svedomia. Ak mal byť toto koniec, za akú cenu sa to dosiahlo! [4]

„Fašizmus“ vznikol z úpadku liberálnej demokracie a ako reakcia na hrozbu boľševizmu. Na rozdiel od boľševizmu to nebolo uvedenie akademickej teórie do praxe; vznikol ako reakcia na skutočnú situáciu, a preto ho možno pochopiť iba vo svetle dvoch svetových hnutí, ktoré má nahradiť. Pôvodne to bola akási inštinktívna reakcia európskeho človeka na sily neporiadku, materializmu, plutokracie a kozmopolitizmu. Je v súlade s komunizmom v tom, že úplne popiera existenciu vopred ustanovenej harmónie, ktorá z najväčšej slobody každého vyplýva najväčšie šťastie zo všetkých. Ale to je všetko, čo má s komunizmom spoločné. Pokiaľ ide o „šťastie“, ktoré má štát zabezpečiť, zaujíma radikálne odlišný pohľad od komunizmu aj liberálnej demokracie. Národ chápe ako organickú jednotu mnohých rôznych funkčných skupín; každá z nich predstavuje určitý jedinečný príspevok k národu s vlastným typom života, ktorý treba podporovať. Ak sú narušené správne vzťahy medzi týmito skupinami, v štáte nemôže byť trvalé šťastie ani stabilita. „Mohli by sme,“ povedal Platón, „spraviť našich hrnčiarov oveľa šťastnejšími tým, že by sme im dovolili ležať na pohovkách pred ohňom, jesť a piť a otáčať kruhom, keď sa im zachce. Ale neradte nám to robiť, pretože naši hrnčiari by už neboli hrnčiarmi ani naši roľníci roľníkmi.“ [5]

...

Navyše, slovami Burkeho, chápe národ ako „partnerstvo nielen živých, ale živých s mŕtvymi a s tými, ktorí sa ešte nenarodili“. Ak je to niečo, čo pretrváva, s ľudskými a prírodnými zdrojmi, ktoré sa môžu plytvať alebo ktoré sa môžu zúrodniť.

V každej z „fašistických“ krajín sa k moci dostalo hnutie s vôľou čo najlepšie využiť národný majetok, tak ako to urobil starý šľachtický statkár zo svojej vlastnej rodiny a majetku.
Toto sa nazýva náboženstvom krvi a pôdy.

Je zrejmé, že tieto hnutia nemôžu uznať neobmedzené práva väčšiny. Nemôžu napríklad dovoliť súčasnej väčšine mešťanov vyhladiť vidiečanov z existencie, ani si užívať čo najväčšie súčasné bohatstvo na úkor budúcej moci. Zlo, ktoré prináša vláda krátkozrakých väčšín – úpadok verejnej čestnosti a ducha svojpomoci, úpadok rodiny, duševnej a fyzickej zdatnosti, úpadok pôdy, lesov a lodí – možno vyliečiť len tým, že sa vodcom poskytne veľký priestor a nezávislosť.

Fašizmus evidentne musí a venuje svoje hlavné úsilie posilňovaniu najslabších článkov národného reťazca, teda zlepšovaniu podmienok tých skupín, ktoré sú najviac utlačované. Nemôže však pripustiť rovnosť medzi lenivými a aktívnymi, medzi nápaditou a rutinnou prácou, a to ani ako vzdialený ideál. „Fašizmus potvrdzuje nemennú, prospešnú a plodnú nerovnosť ľudí.“ (Mussolini.)

Liberálnu demokraciu paralyzuje rivalita funkčných skupín, ktorých existenciu predstiera, že ignoruje. Fašizmus si to uvedomuje a zakladá na tom svoj zastupiteľský systém, veriac, že dokáže zvládnuť ich potenciálne konflikty prostredníctvom posilneného národného pocitu jednoty a „princípu vodcovstva“, princípu individuálnej zodpovednosti. „Demokracia“ – princíp kontroly anonymnými väčšinami – „je predmetom skúšky v priemyselnej oblasti rovnako ako v politickej.“ [6]

V ekonomickej sfére je cieľom fašizmu, v súlade s jeho všeobecným pohľadom, dosiahnutie čo najväčšej bezpečnosti a stability pre všetkých výrobcov – nie maximálna sloboda voľby.
******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

pre spotrebiteľov. Z tohto dôvodu musí byť medzinárodný obchod v záujme národného plánovania zredukovaný na podriadené a pomocné postavenie. A etické úvahy – úvahy o druhu života, ktorý by sa mal podporovať alebo odrádzať – musia často prevážiť nad ekonomickými.

Vo fašistickom nacionalizme nie je nič, čo by bolo nezlučiteľné s dobre známymi záujmami iných národov. Jeho zahraničná politika je založená na princípe starať sa o svoje veci a byť skutočne pripravený bojovať za určité, dobre známe, životne dôležité záujmy a len za ne. Prirodzene sa stavia proti demokratickým, rovnostárskym a univerzalistickým princípom Spoločnosti národov. Chce priateľskú spoluprácu s tými koordinovanými národmi, s ktorými má skutočne spoločné záujmy, založenú na plánovanom odstránení možných príčin trenia. Chce vedúce postavenie v medzinárodných záležitostiach ako doma. V Európe je jeho úlohou znovu vybudovať Európsky koncert, ktorý zakladatelia Spoločnosti národov zničili.

Nakoniec sa môžeme pokúsiť odpovedať na tak často počutú námietku, že fašizmus úplne podriaďuje jednotlivca štátu, živú bytosť neskutočnej abstrakcii. Odpoveď na túto otázku je implicitne obsiahnutá v predchádzajúcom. Vláda, ako si myslí fašista, neexistuje len preto, aby zvyšovala šťastie jednotlivých občanov. Je správcom trvalej národnej kultúry a materiálnych zdrojov, ktoré tvoria jej nevyhnutný základ. Bez nej by jednotlivec nebol ničím; ani sa jej nemôže zbaviť, ani keby opustil územie štátu; je to celý súhrn tradícií predkov, ktoré ho odlišujú od človeka doby kamennej. Vláda, ktorá zabezpečuje harmonický rozvoj rôznych skupín nositeľov kultúry a bráni im vo vzájomnom vyhladzovaní, má nárok na našu vernosť. Štát je však len strojom, len „nádobou“, ako povedal Hitler, pre ľud, chápaný ako trvalá biologická a kultúrna entita. Fašizmus nie je étatiste; na rozdiel od Hegeliánov neuctieva štát ako taký.

Z historického hľadiska predstavuje analógie so starovekou európskou štátnou formou, aká bola „predtým, ako sa Orontes začal vlievať do Tiberu“ – pred vznikom abstraktného individualizmu a túžby po spáse v inom živote. Opäť predstavuje analógie s feudalizmom s jeho koncepciou, že vláda musí byť založená na osobnej lojalite človeka k človeku – prvotná teutónska myšlienka comitatus . Ďalej pripomína cieľ stredovekých cechov regulovať výrobu v záujme všetkých kategórií výrobcov. Ako každé veľké hnutie, aj toto má svoje korene v minulosti. Nie je to však len obyčajné narážanie na zastarané systémy. Je nepochopiteľné bez ohľadu na v podstate moderné koncepcie národnosti, rasy, dobrovoľných obchodných združení, oddelenia vlastníctva od riadenia, myšlienky zodpovednosti bez zavinenia, vzájomne pôsobiacich kultúr na rozdiel od „jednokoľajnej“ civilizácie – a mnohých ďalších.

[7] Je skrz naskrz moderná a výtvorom našej doby. Pred piatimi rokmi sa mnohým z nás zdalo, že neexistuje žiadna iná možnosť, okrem nie veľmi prijateľných alternatív individualistickej liberálnej demokracie a marxistického socializmu. Teraz existuje tretia alternatíva.

---

[1] Táto tretia axióma, ako poznamenal M. Haldv, má dve formy. Podľa jednej verzie maximálna spoločenská spokojnosť automaticky vyplýva z maximálnej individuálnej slobody, bez ohľadu na zákony a inštitúcie spoločnosti. Podľa druhej verzie sú na dosiahnutie tohto najväčšieho súhrnu spokojností potrebné určité právne obmedzenia. Väčšina autorov sa nedrží celkom dôsledne jednej alebo druhej verzie; ale nepochybujú o cieli ani o prostriedkoch – individuálna sloboda obmedzená čo najmenej.
(E. Halevy: Rast filozofického radikalizmu.)

[2] J. Bentham: Princípy morálky a legislatívy. Follett: Nový štát, s. 27.

[3] Naproti tomu Aristoteles. Politika III, 9 a 12: Správodlivosť je rovnaké zaobchádzanie s rovnými a nerovnaké zaobchádzanie s nerovnými. Ľudia vynechávajú jeden alebo druhý faktor, ako im to vyhovuje; pretože nie sú dobrými sudcami vo svojej vlastnej veci.“ To by nás však nemalo oslobodiť od povinnosti súdiť tak dobre, ako len vieme.

[4] Samotný Stalin sa javí ako veľmi odlišný typ od „starých boľševických“ židovských šéfov Ruska. Je pozoruhodné, že títo dvaja skutočne

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Veľkí muži, ktorých vyprodukovala ruská revolúcia, „neboli Židia. Nevieme však, aký bol rozsah vplyvu Stalina.“
svokor, Lazar Mojžišovič Kaganovič, ktorý sa zdá byť druhým mužom v štáte.

[5] Platón: september 420e. Burke: Úvahy o francúzskej revolúcii.

[6] Miller a Campbell: Finančná demokracia, nedávny výskum dvoch ekonómov z Liverpoolskej univerzity o fungovaní Britské priemyselné spoločnosti.

[7] A. Toynbee: Štúdia histórie. Zväzok I, s. 149 a ďalšie.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Vojna v Španielsku
od generálmajora J. F. C. Fullera

HKEĎŽE som sa ako vojak alebo novinár zúčastnil štyroch vojen, a to juhoafrickej vojny, svetovej vojny, taliansko-habešskej vojny a nakoniec súčasnej španielskej vojny, zistil som, že každá z nich je mimoriadne odlišná.

Dôvod je zrejmý, je to, že ich príčiny sa líšia; no v mysli verejnosti to tak nie je.
je zrejmé, že tieto príčiny zase do značnej miery ovplyvňujú formu vojny.

Napríklad v prípade poslednej z týchto vojen sa všeobecne uznáva, že jej príčiny sú politické; to znamená, že ide o stret dvoch vládnych systémov, ktoré zastávajú jasne definované, no nezlučiteľné názory. Je to pravda? Myslím si, že nie; pretože hoci politika zohráva v žiadnom prípade nevýznamnú úlohu, hlavnú úlohu určite zohráva kultúra, čo, ak by som mal pravdu, znamená, že príčiny tejto vojny sú oveľa hlbšie ako politická pena, ktorá pokrýva jej povrch.

Preto si myslím, že nepochopíme, čo sa deje, pokiaľ sa na to nebudeme pozerať ako na stret medzi kultúrami, ako aj ako na stret medzi politickými teóriami a ozbrojenými silami.
Z týchto kultúr existujú tri:

Po prvé, reakčné Španielsko histórie – stagnujúca cirkev, upadajúca aristokracia a umierajúca buržoázia. Po druhé, revolučné Španielsko – reakcia proti tejto zotrvačnosti, ktorú reprezentujú socialisti, anarchisti a komunisti, ktorí si svoje ideály z veľkej časti požičiavali zo zahraničných zdrojov – Marx, Bakunin, Trockij a ďalší. Po tretie, hypotetické Španielsko budúcnosti; o ktorom nesníval Primo de Rivera, ktorý bol len o niečo viac ako vojenský diktátor, ale jeho syn José Antonio, ktorého nedávno zavraždila červená vláda.

V roku 1933 tento mladý muž, hoci v skutočnosti nevytvoril španielske fašistické hnutie, upevnil Falange Espanola de las JONS (Juntas Offensivas Nacional Sindicalista – Výbory aktívnych národných syndikalistov) a vdýchol jej život a formu. Jej chartu rozpracoval v dvadsiatich siedmich bodoch, ktoré možno zhrnúť do štyroch hlavných nadpisov:

Národné základy. Španielsko je najvyššou realitou všetkých Španielov. Akýkoľvek separatizmus je zločin. Cieľom je preto jednota Španielska a táto jednota nielenže nepripúšťa medzinárodnú izoláciu ani zahraničné sprostredkovanie, ale vyžaduje si aj vštepovanie vojenských cností a vytvorenie silnej armády a flotily.

Politické základy. Štát má mať totalitný charakter, v ktorom budú zrušené všetky politické strany. Korporatívny systém má nahradiť parlamentný. Vyžaduje sa politická disciplína, no súkromná iniciatíva je nevyhnutná, pokiaľ je zlučiteľná s kolektívnymi záujmami národno-syndikalistického štátu.

Ekonomické základy. Kapitalistický systém, „ktorý ignoruje potreby ľudí, dehumanizuje súkromné vlastníctvo a redukuje robotníkov na beztvaré masy vystavené biede a zúfalstvu“, je zavrhnutý. Rovnako aj marxizmus. Silní už nemajú dominovať slabým.
Uznáva sa súkromné vlastníctvo a tiež právo na prácu. Životná úroveň roľníkov sa má zvýšiť založením rodinných hospodárstiev a poľnohospodárstvo a chov dobytka sa majú zracionalizovať.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Morálne základy. Základmi štátu sú jednota, disciplína a vojenský výcvik.
Vzdelávanie má byť organizované „tak, aby sa žiadny talent nestratil pre nedostatok ekonomických prostriedkov“. Katolícky duch, oslobodený od politiky, má byť začlenený a život má byť považovaný za povinnosť, „ktorú treba žiť v duchu vznešenej služby a obety“.

VOJNA V ŠPANIELSKU

Na rozdiel od toho, čo sa písalo v britskej tlači, toto hnutie malo málo spoločného s vypuknutím povstania v júli minulého roka. V tom čase bolo ešte len v plienkach, no za posledných osem mesiacov jeho rast bol zázračný. Dnes jeho členovia a sympatizanti dosahujú milióny, z ktorých 180 000 tvoria milície. Rozsah tohto rastu dobre ilustruje skutočnosť, že hnutie v súčasnosti vydáva devätnásť denných a tridsať týždenných novín.

Keď vypuklo povstanie, cieľ generála Franca sa zdal byť trochu nejasný.
Bola to vzbura proti neznesiteľným podmienkam – v skutočnosti poriadok proti anarchii; pretože život a majetok sa už nerešpektovali a kostoly boli denne rabované alebo pálené. Jeho cieľ bol, ako sa zdá, takmer výlučne vojenský, a to obnoviť poriadok, ale nie je isté, akú formu vlády to bude robiť. Keby bolo jeho víťazstvo rýchle, s najväčšou pravdepodobnosťou by viedlo k nastoleniu vojenskej diktatúry typu Primo de Rivera.

Po pristátí v Španielsku čelil nielen úplnému zmätku, ale aj úplnému nedostatku jednoty a cieľa medzi frakciami, ktoré sa usilovali o jeho podporu. Napríklad Accion Popular alebo strana Gila Roblesa bola horlivo katolícka a zakorenená v kresťanskom socializme; nemala žiadnu definovanú politiku, bola politicky amorfná a nástrojom cirkvi. Potom tu boli Requetes alebo karlisti, ktorých mottom bolo „Boh, krajina a kráľ“. Verili v absolútnu suverenitu, korporátny štát a boli násilne protiparlamentáristi. Okrem nich existovali monarchisti – a ďalšie frakcie, z ktorých najdôležitejšia bola Falanga. Všetky tieto rôzne strany a hnutia musel absorbovať.

Zatiaľ to nebolo ťažké, pretože Červení si vynútili konsolidáciu. Španielsko, zmes demokratov, republikánov, komunistov, anarchistov a kohokoľvek iného, je preto priťahované k Nemecku a jeho spojencovi Taliansku, rovnako ako Francúzsko k Rusku a jeho polospojeneckému Anglicku. V skutočnosti sa opäť vedie tajná vojna proti Nemecku s cieľom zabezpečiť si Francúzsko, tak ako sa to stalo pred rokom počas taliansko-abysínskeho konfliktu.

O tomto vnútornom boji sa v tlači málo hovorí, ale jeho názov je „nezasahovanie“, čo v skutočnosti znamená nespoluprácu s Burgosom a francúzsku spoluprácu s Valenciou s cieľom zaútočiť na Nemecko. Ak by bola medzinárodná „blokáda“ Španielska nestranná, niet pochýb o tom, že by uprednostňovala nacionalistickú vec, ale zďaleka to tak nie je, pretože čestnosť nie je charakteristickou črtou moderného Francúzska.

Hoci je vždy veľmi ťažké, najmä počas vojny, zistiť pravdu, niet pochýb o tom, že francúzska pomoc červeným bola nadmerná a zisková, pretože za každú pomoc sa platilo zlatom. Kamkoľvek v Bielom Španielsku človek ide, počuť ten istý príbeh, a to, že francúzska pomoc červeným bola oveľa dôležitejšia ako ruská. Že od minulého júla Francúzsko prepustilo cez Pyreneje tridsať až štyridsaťtisíc červených medzinárodných bojovníkov a že tento obchod stále pokračuje. Že Francúzi vytlačili španielske pasy len v Bordeaux a že poskytujú predĺžované zmluvy pre „špecializovaných“ pracovníkov, aby im umožnili vstup do Červeného Španielska. Ďalej, že veľké množstvo zahraničných pracovníkov prechádza cez ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

hranicu ako repatriovaní utečenci alebo sú posielaní do katalánskych prístavov ako členovia nákladných lodí, v ktorých cestujú. Munícia sa posiela cez Andorru; nákladné autá prepravujúce benzín denne prekračujú hranicu; vo Francúzsku je červená letecká škola a zbrane sa pašujú do Bilbaa.

Napriek tomu všetkému je určite veľká šanca, že španielsky Nationals vyhrá, pretože Francova politika je kreatívna, zatiaľ čo politika Reds nie.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Prejav generála Franca

Vysielané 1. októbra 1936, O prevzatí právomocí hlavy štátu

GPOZDRAVY všetkým vám, ktorí počúvate vojnové správy doma, alebo ste na fronte, myslíte na svoje domovy, alebo ste v červených oblastiach, s túžbou očakávate príchod našich vojsk, alebo ste za našimi hranicami a úzkostlivo sledujete naše šťastie – pozdrav z mikrofónu Rádia Kastília!

Nebudem hovoriť o vojne, pretože štátne povinnosti, ktoré si, predpokladám, vyžadujú, aby som vám povedal niečo o práci, ktorá nás čaká.

Nemusíme diskutovať o žiadnej utópii, ani rozdeľovať naplnenie našich nádejí na striktné etapy. Aby sme však mohli hovoriť o našich zámeroch, je potrebné najprv stručne preskúmať minulosť, aby sme mohli využiť naše skúsenosti a užitočne uplatniť naše rozhodnutia.

Španielsko, ktorého meno vzývam celou oddanosťou svojej duše, trpí už mnoho rokov mnohými neduhmi, z ktorých najzhubnejším bol vplyv nevyvážených intelektuálov, ktorí sa snažili znížiť prestíž mysliteľov našej rasy a pozerali sa za naše hranice, aby do Španielska priniesli všetky druhy exotických a deštruktívnych myšlienok, ktoré sa zakoreňovali v iných krajinách. Demoralizujúca literatúra, demagogické doktríny, trpký rasizmus, infiltrácia porážeckých myšlienok a prekrúcanie histórie – to všetko a oveľa viac otriaslo základmi nášho vlastenectva, takže sme stratili hlavné charakteristiky nášho ľudu, hanbili sme sa za svoju prítomnosť, zabúdali na svoju minulosť a báli sme sa svojej budúcnosti.

Keďže dosiahli morálny úpadok rasy, pre týchto ľudí nebolo ťažké dať krajinu do dražby a predať ju najvyššiemu zahraničnému uchádzačovi. Náš obchod začal vykazovať debet namiesto kreditu a s plodmi našej pôdy sa zaobchádzalo, akoby patrili nejakej dobytej kolónii, zatiaľ čo sa podporoval pseudo-pacifizmus, aby sa oslabila zbraň akéhokoľvek možného vysloboditeľa. Objavili sa falošní proroci, ktorí zasievajúc nenávisť a triedny boj, sľubovali pôdu roľníkom, diktatúru robotníkom a autonómiu našim provinciám.

Títo ľudia, absolútne cynickí, keby sa dostali k moci, vzali by roľníkom pôdu, robotníkom slobodu a provinciám všetku nádej na autonómnu flexibilitu.

A teraz naše Nové Španielsko, berúc do úvahy rozsah svojej úlohy, kráča vpred k svojmu oslobodeniu, odhodlané v duchu sociálnej spolupráce ukázať, že znovunastolenie práva a poriadku je predchádzajúcou podmienkou a istou cestou k slobode, ktorej výhody plynú pre všetkých jeho ľudí, v rámci hraníc materskej krajiny aj mimo nej.

Španielsko sa organizuje prevažne podľa totalitného konceptu, v ktorom jeho vnútroštátne inštitúcie zabezpečia jeho národnosť, jednotu a kontinuitu. Uplatňovanie týchto nových metód autority neznamená, že náš režim bude mať výlučne vojenský charakter; naopak, náš systém vytvorí hierarchický režim, v ktorom sa prejavia všetky schopnosti a energie krajiny.

Osobnosť španielskych provincií musí byť rešpektovaná v súlade so starou národnou tradíciou v čase našej najväčšej slávy; vždy za predpokladu, že to prispeje k národnej jednote.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Španielska obec si obnoví svoj historický význam, aby mohla vykonávať svoje
jeho starodávne funkcie ako jednotky v našom verejnom živote.

Keďže sme zrušili všeobecné volebné právo s jeho katastrofálnymi lokálnymi a národnými dôsledkami a jeho útlak prostredníctvom odborov a politických záujmov, postaráme sa o to, aby sa vôľa národa prejavila prostredníctvom tých technických a korporatívnych orgánov, v ktorých sa potreby a ideály krajiny najlepšie rozvíjajú.

S rastúcou silou nového španielskeho štátu sa dosiahne aj decentralizácia, aby sa okresy, obce, združenia a jednotlivci tešili čo najširšej slobode v rámci najvyšších záujmov štátu.

V sociálnom aspekte dostane práca absolútnu záruku, že nebude otrokom kapitalizmu, za predpokladu, že nebude používať tie kruté a bojovné metódy, ktoré znemožňujú vzájomnú spoluprácu. Robotník si zaslúži svoju mzdu: nielenže sa zabezpečí istota mzdy, ale zachovajú sa aj všetky doteraz zabezpečené mzdové pokroky. S uznanými právami robotníka bude platiť aj jeho zodpovednosť za lojálnu spoluprácu s prvkami, ktoré vytvárajú národné bohatstvo.

Všetci Španieli budú povinní pracovať podľa svojich schopností. Nový štát nemôže
priznať akýchkoľvek parazitov.

Štát dá Katolíckej cirkvi jej patričné práva a privilégiá, čím rešpektuje našu tradíciu a vieru veľkej väčšiny španielskeho ľudu; štát však nepripustí zasahovanie akejkoľvek vonkajšej moci do špecifických funkcií vlády.

Pokiaľ ide o príjmy, štát zabezpečí spravodlivé rozdelenie daní a dohliadne na to, aby
ich bremeno padá na plecia tých, ktorí ho najlepšie dokážu niesť.

Pokiaľ ide o poľnohospodárstvo, rodinné hospodárstvo sa bude realizovať usadením pestovateľa na pôde, nie nejakým hypotetickým systémom vlastníctva, ale priamou a stálou pomocou, ktorej cieľom bude dať roľníkovi jeho nezávislosť. Trvalým prvkom našej práce bude zameranie na tento cieľ. Poľnohospodársky robotník bude dostávať časť toho, čo mesto dnes absorbuje ako úhradu za svoje obchodné a administratívne služby.

Pokiaľ ide o medzinárodné záležitosti, dúfame, že budeme žiť v mieri so všetkými národmi a otvoriť široký horizont priateľstva s celým svetom. Z tohto dôvodu existuje jedna dôrazná výnimka: nebudeme mať žiadny kontakt so Zväzom socialistických sovietskych republík, ktorého politika mala také katastrofálne následky pre ľudstvo a civilizáciu.

Som si istý, že táto krajina hrdinov a mučeníkov pri riešení svojich ťažkostí napíše ďalšiu slávnu stránku histórie a nájde riešenie, ktoré nebude pochádzať ani z východu, ani zo západu, ale bude skutočne španielske.

Španieli, nech žije Španielsko!

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Smerom k ekonomickej ortológii od Ezru Pounda

DO povahe takzvanej ortodoxnej ekonómie, teda o tom, či by sa mala považovať za úprimné skúmanie alebo za zločinný a zavádzajúci podvod, sa dnes dá povedať, že je zastaralá najmenej o 50 rokov. Dnes možno medzi nasledovníkov ortodoxie zaradiť iba jednoduchých, slepých a kariéristov konajúcich v zlej viere.

Každý, kto sa vážne zaoberá nejakou témou, si nemôže 15 rokov uvedomiť viditeľné a bežné javy.

Tvrdiť, že ekonómia nie je veda, je obyčajný defétizmus a môže spôsobiť len zmätok. V polovici minulého storočia sa letectvo a rádio ešte nedali nazvať vedami (hoci istý Loomis koncom roku 1864 dokázal prenášať elektrické signály z jednej lode na druhú bez použitia drôtov).

Čo dnes dokážu seriózni ľudia urobiť, je rozlišovať medzi tou časťou ekonómie, ktorou je veda (oblasť poznania – epistém), a tou časťou, ktorou je techné alebo oblasť zručnosti (príliš často darebáctva).

Dalo by sa povedať, že umenie riadiť loď nie je skutočná veda: napriek tomu je veda o... Navigácia existuje a zdokonaľuje sa: od jednoduchého lodného kompasu až po gyroskop.

Zdá sa prirodzené, že v ekonomických prácach panuje zmätok, keď si uvedomíme, že štúdiom ekonómie v skutočnosti zaoberali empirici, ľudia, ktorým chýba seriózna terminologická príprava. Zoberme si napríklad serióznych a čestných autorov anglosaského sveta, ktorí vybudovali živú ekonomickú vedu. Soddy, nositeľ Nobelovej ceny za fyziku; Douglas, inžinier, šéf spoločnosti Westinghouse v Indii; Larranaga, cestný inžinier; Orage, novinár, ktorého konvertoval Douglas; Kitson, vynálezca Kitsonovej lampy; Gesell, obchodník; atď. Všetci praktickí ľudia!
Povedať, že objavili mesiac, by nič neznamenalo, ale znovu objavili skutočný mesiac, zatiaľ čo profesori pokračujú vo svojej detskej hre s mesiacom ako rekvizitou; iluzionisti, ktorí dokážu oklamať verejnosť len vo svojich kabínkach.

Aby sme získali predstavu o mentalite zakladateľov takzvanej ortodoxnej ekonómie, vezmime si napríklad Ricardovu vetu (samozrejme, bez toho, aby sme prehliadli fakt, že uznával hodnotu papierových peňazí): „Neexistuje komodita, ktorej výroba by nevyžadovala viac alebo menej práce.“ Zdalo by sa, že David Ricardo nikdy nebol v kurníku a že vajce bolo z jeho ekonomického systému vylúčené. Už len ako miera nutričnej hodnoty (životnej hodnoty) vajce predchádzalo cenovému indexu. Priamym pozorovaním prírodných javov sa priemerný človek mýli menej, ako keď si hlavu plní logaritmami a bankovou mytológiou. A nežartujem! Hodnota vajca rastie a klesá v závislosti od hladu a sýtosti.

Aristoteles nám zanechal slovo s nejasným a zložitým významom: Xpeia, užitočnosť, žiadúcnosť, ktoré Rackham, prirodzene z Cambridge, prekladá ako dopyt. Scholiast nás v tom neosvieti. Aristoteles mal pravdu, ale chcel povedať, že hodnota peňažnej jednotky „má hodnotu toho, čo za ňu môžete získať“. Úplná pravda, ale nedá sa to nazvať vedeckou terminológiou.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Študent môže ísť do knižnice a preštudovať si 500 falošných ekonomických pojednaní bez toho, aby našiel také, ktoré by začínalo euklidovskou tabuľkou definícií najbežnejších, základných a nevyhnutných pojmov pre diskusiu o ekonomických otázkach.

Začnime napríklad s pojmom „peniaze“. Aristoteles ho definuje zle, alebo skôr ho nedefinuje vôbec, ale hovorí o ňom bez toho, aby ho skutočne definoval. A ľudstvo zostáva v tomto stave polozabudnutia už 20 storočí.

Pokúsim sa uviesť niekoľko definícií, hoci si uvedomujem, že nebudú veľmi užitočné, kým nejaká akadémia alebo kongres, alebo ešte lepšie, skupina serióznych a autoritatívnych odborníkov neuzná platnosť tohto lexikografického diela.

Nerazené zlato nie sú peniaze; výmena menového zlata za iný tovar je v podstate druhom barteru: barter určitého množstva tovaru alebo určitej hmotnosti tovaru za kov, ktorý bol vopred odvážený a odmeraný.

Základnou vlastnosťou peňazí je, že sa dajú merať a že môžu slúžiť ako miera. Dokonca aj pri výmene kotúča z drahého kovu za tovar je to odtlačok štátu, ktorý určuje, že sú peniazmi. Vláda, ktorá by povedala: „Nemôžeme stavať cesty, pretože nemáme peniaze,“ by bola rovnako smiešna ako vláda, ktorá by povedala: „Nemôžeme stavať cesty, pretože nemáme kilometre.“

Skúsme definovať, čo sú peniaze. „Peniaze sú meraný nárok.“ Peniaze sú titul alebo meraný nárok. „Peniaze sú všeobecný nárok.“ Peniaze sú titul, ktorý nie je špecifický (ako železničný lístok, šek na hostinec, lístok na parník, ktorý oprávňuje na dopravu, stravu, kajutu atď.). Sú všeobecné. Peniaze sú navyše zameniteľné, to znamená, že ich možno prevádzať z jednej osoby na druhú bez formalít. Neprinášajú úrok ako štátny dlhopis, železničný dlhopis alebo dlhopis akejkoľvek „anonymnej spoločnosti“.

Pozrime sa na pojem „úver“. Hovorí sa, že človek má úver, keď sa verí, že bude schopný platiť v hotovosti a keď sa predpokladá, že sa nebude snažiť vyhnúť platbe alebo ju odložiť. „Dlh“ nie je presným opakom slova „úver“. V skutočnosti je úver často možnosťou zadlžiť sa a nie vždy nevyhnutne znamená opak už vytvoreného dlhu. Preto čelíme nejednoznačnému pojmu.

Nakoniec, vezmime si do úvahy „infláciu“. Medzi polopravdami ortodoxných pretvárok je niekoľko založených na prírodných a opakujúcich sa javoch. Takzvanú infláciu treba v prvom rade odlíšiť od skutočnej inflácie, ku ktorej dochádza, keď sa peniaze vydávajú „zodpovedajúce“ tovarom alebo službám, ktoré nikto nechce, alebo v množstve presahujúcom požadované množstvo. Peniaze nemajú žiadnu hodnotu, keď sú vydávané „za“ (teda v pseudo-korešpondencii s) tovarom alebo službami, ktoré nie sú dodateľné alebo dostupné. Napríklad vydávať peniaze „za“ granát, ktorý explodoval v roku 1917, by bola inflácia a samotné peniaze by nemali žiadnu hodnotu, pretože nikto nechce granát a nikto ho nemôže dodať.

Stručný zoznam platných definícií by umožnil priemernému človeku vyhnúť sa podvodom a absolútne zatratenej a prehnitej zrade veľkých úžerníkov a monopolistov.

V skutočnosti, s definíciou, alebo skôr so serióznym a spravodlivým pojmom peňazí, Soddy po publikovaní množstva nejasných kníh (teda nejasných pre čitateľa, hoci mimoriadne hlbokých a drahých pre profesora Soddyho) píše v knihe Tomorrow's Money : „Rovnako ako je nemysliteľné, aby súkromní ľudia mali právomoc vyberať dane, je absurdné, aby si banky, napriek všetkým ústavným zárukám proti tomu, len tak trikom uzurpovali túto funkciu.“

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

parlamentu a bez akéhokoľvek oprávnenia vykonávať nútené odvody z majetku komunity.“

Rozlišujme medzi dnešnou talianskou situáciou a situáciou anglosaských krajín. Rozlišujme medzi krajinami, kde hojnosť bohatstva spôsobuje krízy, a krajinami, v ktorých je vážny nedostatok určitých surovín; vráťme sa trochu späť a načrtnime históriu „novej ekonómie“, ktorá napriek tomu obsahuje toľko starých poznatkov alebo vedomia.

V dnešnom ekonomickom myslení existujú štyri aktívne prúdy: (1) douglasizmus; (2) gesellizmus; (3) kanonická ekonómia, ktorá má svoj pôvod u S. Ambrosia a vyvinula sa so S. Antoninom; (4)
Korporatívna ekonomika so svojou politikou zlepšovania (odvodňovanie močiarov atď.), bitka o obilie, úspory, rodinné šeky, potravinové šeky, pracovné šeky, štátna kontrola, hromadenie atď.

Ortologická ekonómia, ktorú by sme mali zaviesť, musí brať do úvahy určité fakty zatienené takzvanou ortodoxiou. Tovary majú rovnakú trvanlivosť, stoličky, syr: diela Feidia, Praxitela alebo Botticelliho majú rôznu trvanlivosť. Primitívny človek používal jeden nástroj, zatiaľ čo civilizovaný človek ich používa tucet.

Zdá sa mi, že musíme vytvoriť zoznam serióznych mužov, ktorí dnes spolupracujú na ekonomickej vede, aj keď sú to empirici, aj keď vo svojej činnosti urobili jediný objav a nekoordinujú ho s históriou a so spravodlivými a platnými myšlienkami iných škôl, iných dôb alebo iných ekonomických siekt.

Hneď si uvedomme, že ten a ten pozoroval schopnosť pary zdvihnúť pokrievku čajovej kanvice. Toto tvrdenie má hodnotu, aj keď vynálezca nevydal encyklopédiu ani rozsiahle traktáty o fyzike.

Uvedomme si, že C. H. Douglas sám objavil nedostatočnú kúpnu silu distribuovanú priemyselným systémom (a v rámci neho). Jeho továreň distribuovala kúpnu silu pomalšie, ako vytvárala „ceny“, teda tovarov uvedených na trh. Preto sa za mesiac vytvorilo množstvo cien väčšie, ako bola distribuovaná kúpna sila.

Delikvent, imbecil a monopolista, ktorí žijú z hladovania iných, by chceli človeka strihať podľa jeho kabáta. Douglas namiesto toho videl možnosť vydania kúpnej sily zodpovedajúcej množstvu tovaru, ktorý je možné dodať a ktorý si ľudia želajú. V tom bolo málo nového a veľa čestného. David Hume už videl, že prosperita nezávisí od množstva peňazí, ktoré vlastní daný národ, ale od skutočnosti, že toto množstvo by sa malo zvyšovať. Upresnime, že tento nárast musí byť pomalý a konštantný.

Medzi užitočných autorov spomeňme MacNaira Wilsona, ktorý vzdelával svoju verejnosť, aby si uvedomila, že banky nepožičiavajú peniaze, ale iba sľubujú zaplatiť. (Sľub zaplatiť.) Gesell, vychádzajúc z hľadiska voľnej výmeny, znovu pripomenul brakteáty stredovekých biskupov.
Svojím poplatkom za prestoje (kolky, ktoré musia byť každý mesiac pripojené k bankovke, aby sa zachovala jej deklarovaná hodnota) chcel stimulovať rýchlosť obehu peňazí a starosta Unterguggenberger vo Wörgli preukázal účinnosť tohto systému.

Gesell zničil mŕtvu časť Marxa svojou lapidárnou frázou: „Marx nikdy nespochybňoval peniaze.“ To znamená, že Marx nikdy nespochybňoval podstatu peňazí ani ich neanalyzoval.

Výhody Gesellovho systému sú prinajmenšom nasledovné: (1) v pseudodemokratických krajinách môže oslobodiť národ, teda vládu a ľudí (vrátane všetkých výrobcov, či už sú to zamestnávatelia alebo zamestnanci), od moci bánk a úžerníkov.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Žiaden čistokrvný gesellit však nikdy neuvažoval o peniazoch z prestojov z hľadiska štátu – a korporácií.

S poštovou známkou úmernou jednému percentu hodnoty bankovky pridávanej mesačne by obeh 8⅓ miliárd priniesol štátu príjem jednej miliardy ročne, prakticky bez výdavkov na výber, ktorý by bol automatický a takmer úplne bez byrokratického manipulovania alebo zasahovania.

Namiesto hromadenia dlhov (astronomických dlhov) prostredníctvom štátnych dlhopisov, ako to urobil Roosevelt, by sa každý štátny dlh, každý nárok na bohatstvo štátu, namiesto zdvojnásobenia zrušil za 100 mesiacov. (Angličania stále platia dane za bitku pri Waterloo.)

Štátne dlhopisy by mohli naďalej zostať v súkromných rukách ako spôsob sporenia pre tých, ktorí sa chcú postarať o starobu a pre svoje rodiny, ale boli by považované za štátnu dividendu pre dôstojnú triedu občanov, nie za nevyhnutnú nevyhnutnosť pre vládu, ktorá chce využiť svoj úver.

Trvám na tom: štát nemusí platiť „nájomné“ za svoj úver; to znamená, že si nemusí požičiavať od veľkých profesionálnych úžerníkov, ako sa to robí takmer v každej krajine z nevedomosti a predsudkov; napríklad v mojej nešťastnej krajine, vo Francúzsku v jeho súčasnej vážnej morálnej kríze, v Anglicku silou tradícií prijímaných bez vedomia o nových udalostiach vo svete.

Druhá generácia spoločenských veriteľov, po empirikoch a vynálezcoch, priniesla Butcharta, ktorý na podnet A. R. Oragea vydal prvú knihu ekonomickej ortológie s názvom Peniaze. S druhým zväzkom s názvom Zajtrajšie peniaze bol Butchart menej úspešný; v skutočnosti zhromaždil sedem autorov s rôznymi názormi, všetci chvályhodní, ale nepodarilo sa mu prinútiť jednotlivých autorov, aby si navzájom prečítali eseje a porovnali ich. Kniha je cenná najmä pre dotlač niektorých Douglasových spisov a pre stranu Soddyho, ktorá už bola citovaná v tomto článku.

Medzi populárnymi spisovateľmi treba spomenúť Irvinga Fishera a Christophera Hollisa. Treba však rozlišovať; Fisher je novinár (oficiálne profesor, ale v srdci novinár), ktorý píše dobre.
Štyridsať strán jeho Známkových spisov si zaslúži pozornosť každého seriózneho človeka, ako aj profesorov. Fisher sa do boja veľmi hlboko nezapája. Možno je optimistický a snaží sa presvedčiť veľkých amerických úžerníkov, aby sa uspokojili s pol kila mäsa namiesto toho, aby si vzali posledný kúsok a gram.

Christopher Hollis napísal knihu veľkej hodnoty s názvom Dva národy a pokračuje v boji za verejnosť v rôznych knihách, v ktorých možno povedať, že má šťastný úchop; v skutočnosti patrí medzi tých málo ekonómov, ktorým sa darí spracovať menovú vedu a rôzne problémy úžery takým spôsobom, že sa ich knihy predávajú a dosahujú tretie vydanie. Tieto fázy patria k ľudovému vzdelávaniu, ktoré je dostatočne potrebné v krajinách, kde pretrvávajú takzvané „väčšinové“ vlády.

Wyndham Lewis nazýva anglickú vládu falošnou starožitnosťou. Hoci je predovšetkým literárnym nadšencom, satirikom, nedávno prispel knihou vysokej sociologickej hodnoty určenej pre vybranú verejnosť: Spočítajte svojich mŕtvych, sú nažive (príprava na ďalšiu veľkú vojnu o ničom). Necitujem ju ako ekonómiu, ale aby som naznačil rytmus, s akým tieto problémy prenikajú do diela žijúcich spisovateľov prvej triedy. Štyria najlepší americkí básnici súčasnosti sa zaoberajú menovými problémami (už nie starými „ružovými“ Webbitovými, Fabianovými, Manchesterskými alebo Villardovskými), tak ako to v skutočnosti robili veľkí spisovatelia ako Dante, Shakespeare, Aristoteles, Hume, Berkeley, Montesquieu atď. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Ďalší myšlienkový prúd, ktorý sa zameriava na tieto myšlienky, sa objavuje v spisoch tých, ktorí posilnili základy severoamerickej republiky, teda v spisoch Jeffersona, Jacksona, Van Burena. Môjho Jeffersona a/alebo Mussoliniho, v knihách W. L. Woodwarda s názvom Nové americké dejiny, v článkoch otca Coughlina a Bucka alebo konkrétnejšie v najlepšej časti Coughlinovej knihy s názvom Peniaze (s. 211 – 213).

Bolo by ťažké povedať, ktoré anglické a americké časopisy by mal cudzinec čítať, pretože intelektuálny život v týchto krajinách sa prejavuje v prchavých publikáciách, ktoré vychádzajú len dva alebo tri roky (alebo aj menej) a potom náhle prestanú existovať alebo sa zvrhnú na akúsi literárnu či ideologickú byrokraciu, nadobúdajú ochranné sfarbenie a užívajú si umelo vykonštruované myšlienky. Musíme však poznamenať, že anglickí fašisti pred rokom začali vydávať sociálno-ekonomický časopis s vysokou vitalitou: The Fascist Quarterly. Toto je jediný anglický časopis, v ktorom som si mohol prečítať diela ostatných prispievateľov, medzi ktorými sú generál Fuller, Joyce, Wyndham Lewis, A. K. Chesterton, J. Jenks.

Hugo Fack, ktorý má veľkú zásluhu na tom, že v Texase na vlastné náklady vydal Geseliho knihu Prirodzený ekonomický poriadok , keď si veľkí vydavatelia nemysleli, že by takáto publikácia bola dobrým obchodom, zafarbuje svoj malý časopis Cesta von myšlienkami, ktoré zostali z knihy Ekonómia nedostatku, a to aj napriek vydaniu Loebovej knihy Graf hojnosti (pozri Odon Porovu recenziu v Rivista del Lavoro, marec 1936).

Medzi týmito sektami liberálneho druhu neexistuje sloboda prejavu. Ani publikácie geselitistov, ani oficiálne publikácie douglasizmu neumožňujú otvorenú diskusiu o ekonomických myšlienkach. Zdá sa, že sú hypnotizovaní a stuhnutí ako dekadentní lovci mušlí. Hádajú sa medzi sebou. Douglas si myslí, že kolky na peniazoch z prestojov predstavujú utláčajúcu daň – zbytočnú a trvalú, hoci zrozumiteľnejšiu ako „zrušenie“ Douglasovho úveru alebo ako jeho zľava a iné prostriedky na zrušenie vydaného úveru.

Geselliti sú takmer sadisticky zúriví pri pomyslení, že celá rasa môže profitovať z práce tých, ktorí už mŕtvi, a z vedeckých objavov. (Hodnota sa odvíja od práce, ale veľké množstvo práce vykonali naši predchodcovia, ktorí tu nejedli, nie aby konzumovali jej plody.)

Figovník (douglasovci) nepoukazuje na pokrok nedouglasovcov – ku gesellitom alebo ku korporatívnemu systému. Nový anglický týždenník je ponorený do anglického predmestského temperamentu, a preto je skôr zafarbený týmto bledým životom než špecifickou a definovanou ideológiou. Nová demokracia (New York) bola užitočná, ale už neexistuje. Coughlin vykonáva dielo ľudového vzdelávania prostredníctvom týždenníka pre širokú verejnosť, nie pre zasvätených (Sociálna spravodlivosť). Ale v mesiaci jún anno XV nachádzam v jeho novinách správy, ktoré buď nie sú inde uverejnené, alebo im je venovaných len niekoľko riadkov, skryté medzi stĺpcami škandálov a kamufláže. Od redaktorov periodickej tlače všeobecného charakteru často dostávam výzvu: Neviete písať o ničom inom ako o ekonómii?

Túžim po zhovievavosti seriózneho čitateľa: hovoril som o príliš rozmanitých veciach.

Tento článok sa skladá z dvoch častí: v prvej som takmer prosil ekonómov, aby zvážili naliehavú potrebu presnej terminológie; v druhej som stručne poukázal na určité diela, útržkovité, ale úprimné, vybrané z množstva roztrúsených autorov, ktoré nie sú, ale mohli by byť koordinované, ak by sa našlo jadro zložené z technikov pripravených prevziať lexikografickú zodpovednosť.

Dôrazne hovorím, že bez zdravej etiky nemôže existovať žiadny rozumný, žiadny vedecký ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ekonomika. Zvážiť obyčajný dynamizmus bez zohľadnenia cieľa a zámeru menovej politiky by viedlo k chaosu. Smer vôle je jednou zo zložiek štúdia v ekonomickej vede. Badoglio, ktorý hovorí: „Naše zlato je vôľa a zbrane našich vojakov,“ je väčší ekonóm ako všetci profesori v Londýne.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Príčiny poklesu od A. Ravena Thomsona

Ja Viackrát som písal v časopisoch Fascist Quarterly a British Union Quarterly o prichádzajúcej hospodárskej kríze, ktorá mala nasledovať po krátkodobom oživení podporovanom starými ekonómami. Ukázal som, ako obchodný cyklus boomu a poklesu fungoval posledných sto rokov, od založenia kapitalizmu, a vykazoval pravidelné obdobie v priemere deviatich rokov, ktoré občas kleslo na sedem alebo stúplo na jedenásť. V priemere mal byť ďalším krízovým rokom rok 1938 s pravdepodobnosťou odloženia na rok 1939 kvôli nezvyčajnej hĺbke depresie. V skutočnosti kríza vznikla o rok skôr ako zvyčajne a ďalší pokles sa už začal v roku 1937.

Toto prekvapilo aj tých z nás, ktorí boli presvedčení, že „prosperita“ nemôže trvať dlho. Až v poslednom čísle štvrťročníka som rozoberal vplyv znovuzbrojovania a lacných peňazí na nadchádzajúcu krízu a hoci som uznával, že nadmerné špekulácie spôsobili predčasný rozmach, domnieval som sa, že impulz znovuzbrojovania nás prevedie aspoň do jesene 1938, keď som tvrdil, že vojna o spotrebu nahromadenej výzbroje sama o sebe zabráni recesii. V skutočnosti som varoval pred nebezpečenstvom, že finančníci zámerne hľadajú vojnu ako alternatívu k recesii.

V skutočnosti som podcenil váhu, ktorú mala americká ekonomika v zmenšujúcom sa svete finančnej demokracie, a absenciu akéhokoľvek rozsiahleho programu znovuzbrojovania v Amerike.
Práve z Ameriky, rovnako ako počas poslednej krízy, vyžaruje nová depresia a všetka podpora ziskov z prezbrojenia nestačí na to, aby zabránila Throgmorton Street reagovať na dramatický prepad hodnôt akcií na Wall Street.

Hoci tento predčasný prepad, podobne ako ten z roku 1907, môže byť menej intenzívny, a teda môže byť menšou ranou pre kapitalistickú stabilitu ako neskorší a intenzívnejší neúspech, má jednu výhodu, že prišiel skôr, ako nás vojnoví štváči napriek všetkému úsiliu dokázali uvrhnúť do vojny. Ako sa depresia zintenzívňuje, verejný záujem sa vráti od zahraničných vecí k naliehavým domácim problémom a nebezpečenstvo medzinárodného konfliktu sa zníži. Nebezpečenstvo vojny ako preventívnej opatrenia proti prepadu už pominie.

PANIK NA WALL STREET

Napriek snahe našej tlače to ututlať, panika na Wall Street bola túto jeseň rovnako silná ako na jeseň roku 1929. Rozhodujúcim faktorom bol pokles dopytu po oceli pre investičné projekty a akcie spoločnosti United States Steel a ďalších oceliarskych spoločností viedli k poklesu hodnôt. Začiatkom tohto roka sa akcie spoločnosti US Steel kótovali na úrovni 129¼ za 100 dolárov. Aj po aprílovej kríze zlata bola ich hodnota výrazne vyššia ako 100. Neustály pokles v septembri priniesol USA...
Oceľ na 80. Potom prišiel októbrový prepad, pričom hodnoty padali deň čo deň. Americké kryptomeny klesli.
Oceľ sa zo 70. rokov dostala na 68. Krátky nárast a potom počas „čierneho utorka“ panický predaj poslal cenu na 54. Odvtedy došlo k ďalšiemu oživeniu, ktoré vrátilo cenu US Steel späť na približne 65, ale už v novembri cena opäť klesá na 50. roky v dôsledku nových správ o zníženej produkcii ocele, ktorá je teraz menej ako 50 percent kapacity.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Toto všetko nemožno zavrhnúť ako obyčajnú „nervozitu“ na burze. Za prepadom na Wall Street stoja zásadné príčiny. Dopyt po spotrebnom tovare je síce zatiaľ dobre udržiavaný, ale dopyt po investičnom tovare rýchlo klesá. Nadprodukcia, ak ešte nie je skutočná, je v každom prípade potenciálna a priemyselníci prestávajú rozširovať svoje prevádzky. V dôsledku toho sú výrobcovia investičného tovaru, do ktorého v súčasnosti v čoraz väčšom pomere vstupuje oceľ, už teraz ťažko zasiahnutí a pokles hodnoty akcií oceliarskeho priemyslu, ktorý dezorganizoval trh, nie je len trhovým manévrom, ale rozumným očakávaním znížených ziskov pri zníženej produkcii.

MÔŽE ROOSEVELT POMOCI?

V oceliarskych mestách, ako je Pittsburgh, už teraz rastie nezamestnanosť, čo bude mať samozrejme vplyv na dopyt po spotrebnom tovare s dvojnásobným dopadom na investície.
Amerika je opäť na dobrej ceste do klasickej depresie, ešte predtým, ako sa poriadne spamätala z tej predchádzajúcej. Ak Roosevelt zasiahne, čo sa zatiaľ zrejme zdráha urobiť, bude plávať proti prúdu, tak ako sa Hoover snažil v rokoch 1929 až 1932. Tentoraz nebude ľahké, tak ako v roku 1933, nasmerovať Ameriku na prúd všeobecného svetového oživenia. Tentoraz bude musieť mocný prezident nasadiť všetku svoju silu.

Menové manipulácie, verejné práce a tak ďalej nebudú stačiť na riešenie krízy, v skutočnosti Roosevelt v rámci svojich právomocí môže pomôcť iba gigantickými štátnymi nákupmi, ktoré môžu byť také rozsiahle, že väčšinu amerického priemyslu dostanú do vlastníctva vlády.
Keďže Roosevelt nemá žiadnu moc presadiť fašistickú alternatívu štátnej kontroly priemyslu, keďže jeho New Deal je zdiskreditovaný a do značnej miery zničený rozhodnutiami Najvyššieho súdu, môže byť nútený ku komunistickej metóde zavádzania štátneho kapitalizmu. Do akej miery jeho židovskí poradcovia pracujú v tomto smere, ešte len uvidíme. USA a ZSSR sa môžu ešte viac zblížiť ako dve veľké materialistické republiky, v ktorých je židovská kontrola prvoradá.

BRITSKÁ REAKCIA

Naši konzervatívni politici nás napriek všetkým dôkazom o kolapse burzy uisťujú, že neexistujú žiadne známky blížiacej sa „recesie“ (špeciálny výraz vytvorený na upokojenie verejnosti), že Britániu nepostihujú rovnaké ekonomické problémy ako Ameriku a že znovuzbrojenie nás z toho vyvedie. Toto všetko sú nezmysly, pretože všetky finančné demokracie sú úzko prepojené medzinárodnými financiami a Wall Street je a zostáva finančným centrom sveta.

Čokoľvek sa tam stane, bude mať nevyhnutne následky aj inde, rovnako v roku 1937 ako v roku 1929. Nezdôrazňovali sme napokon „spojenie veľkých demokracií“ prostredníctvom trojstrannej dohody? Nerokuje naša vláda za potlesku strán „starej bandy“ o užších obchodných vzťahoch s Amerikou? Tento posledný manéver sa zdá byť asi rovnako užitočný ako plavec, ktorý zámerne objíma topiaceho sa muža, dobrý, ak je naším cieľom záchrana židovsko-amerických financií, zlý, ak chceme zachrániť Britániu pred potopením vo vlnách novej depresie.

Čo sa týka znovuzbrojovania, zďaleka nás nezachránilo pred depresiou, ale nepochybne spôsobilo problémy nielen tu, ale aj v Amerike. Špekulanti, ktorí si, samozrejme, užívajú plnú slobodu demokracie, videli v znovuzbrojovaní a možnosti vojny nespočetné príležitosti na zisk a s využitím mimoriadne lacných peňazí začali skupovať zásoby všetkého druhu, o ktorých sa domnievali, že ich národy, ktoré sa znovuzbrojujú, potrebujú alebo ktoré by sa mohli stať v čase vojny vzácnymi.
V dôsledku toho ceny všetkých komodít, najmä kovov, vzrástli v priebehu osemnástich mesiacov o sumy, ktoré v niektorých prípadoch dosiahli až 100 percent: špekulatívny boom, aký v histórii nemal obdobu počas ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

obdobie mieru, prekonané v skutočnosti len počas najhorších období poslednej vojny.

Našťastie pre nás, špekulanti sa prehnali. Vojna, ktorú očakávali, sa obmedzila na Španielsko a Čínu, napriek úsiliu ľavicových vojnových štváčov, a rovnako ako všetci, ktorí sa snažia zmocniť produktov, sa čoskoro dostali do rozpakov kvôli obnovenej výrobe, prilákaní ziskovejšími cenovými úrovňami. V skutočnosti úplne podcenili obrovskú produktívnu kapacitu moderného priemyslu a nechali sa strhnúť záplavou komodít, ktoré vyššie ceny produkovali. Na vytvorenie nadprodukcie v porovnaní so súčasnou spotrebou je teraz potrebný len veľmi malý stimul. Obrovský stimul bezprecedentného nárastu cien úplne zaplavil nielen samotných špekulantov, ale aj legitímny obchod, ktorý sa napriek znovuzbrojovaniu nedokáže vyrovnať s prebytkom. V skutočnosti už existujú obnovené požiadavky na zníženie kvót výroby, ešte predtým, ako sa depresia naplno rozbehne. Ako sa takéto zníženie prejaví v nezamestnanosti a následnom nedostatku kúpnej sily, necháme na našich čitateľov, aby si to domysleli.

Už teraz je o 80 000 viac nezamestnaných ako v auguste.

ZÁKLADNÁ PRÍČINA

Pod všetkými týmito vonkajšími príznakmi, s ich reakciou na znovuzbrojovanie a vojnové obavy, sa skrýva jedna základná príčina, ktorou je chronický nepomer medzi modernou priemyselnou výrobou a všeobecnou spotrebou obyvateľstva. Pokiaľ tento absurdný rozpor existuje, náš ekonomický systém je zjavne vystavený inherentnej nestabilite, ktorá ho spája s opakujúcimi sa boomami a poklesmi finančného kapitalizmu. V skutočnosti, ako veda neustále zvyšuje silu výroby a odborárstvo je bezmocné ďalej zvyšovať mzdy pracovníkov proti rastúcemu odporu finančných kombinátov, tento rozpor sa stáva stále väčším a, ako poznamenal Mosley, boomy sa stávajú kratšími a poklesy predlžujúcimi sa, ako kapitalizmus upadá.

Základnou príčinou tohto javu, ako každej depresie, je nedostatok kúpnej sily v rukách más ľudí a kríza je v tomto prípade vyvolaná nezvyčajne skoro bezprecedentným nárastom cien, ktorý nielen podporil prebytok výroby, ale ešte viac obmedzil kúpnu silu ľudí, ktorých mzdy nedokázali držať krok s rastúcimi životnými nákladmi. Výsledný pokles sa dá natrvalo napraviť iba nie hospodárením a znižovaním miezd, ako verí „stará banda“, ale verejnými prácami a konštruktívnym zvyšovaním miezd, kým štát a ľudia spoločne nespotrebujú produkciu moderného priemyslu. Je pravda, že štát v súčasnosti prostredníctvom znovuzbrojovania spotrebúva produkciu nezvyčajným tempom, ale ani to v žiadnom prípade nevyváži nedostatok kúpnej sily väčšiny ľudí, ktorí sú ochudobnení nedávnym nárastom cien komodít.

NÁPRAVNÉ PROSTRIEDKY

Vo všeobecnosti sa hľadajú riešenia, ako napríklad menová reforma a hospodárske plánovanie. Prvý z nich stratil svoj najsilnejší argument, keďže peniaze sú v roku 1937 rovnako lacné ako drahé v roku 1929, a napriek tomu je pokles rovnako závažný ako predtým. Menové problémy sú zjavne druhoradé voči primárnemu problému ekonomického neprispôsobenia spotreby výrobe a žiadna forma menovej teórie nie je dobrá, ak nevysvetľuje, ako sa peniaze dostanú k spotrebiteľovi. Sociálny úver má v tomto smere svoj záujem a zaslúži si zváženie, ale zástancovia sociálneho úveru musia uznať potrebu extrémnej autority na zvrhnutie súčasnej finančnej diktatúry. V tejto súvislosti sú opatrenia, ktoré prijala vláda sociálneho úveru v Alberte na kontrolu bánk a dokonca aj tlače, veľmi významné. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Ekonomické plánovanie je samozrejme nevyhnutné, ale opäť je potrebná autorita a vynára sa otázka, ako má táto autorita získať svoj titul. Podľa finančníkov, ktorí podobne ako Israel Moses Sieff uprednostňujú PEP, priemyselný a distribučný kombinát, má právomoc plánovať pochádzať z kapitalistických nákupov a zlúčení. V skutočnosti plánovanie nákupom . Podľa socialistov, ktorí uprednostňujú znárodnenie výrobných, distribučných a výmenných prostriedkov, má právomoc plánovať pochádzať z konfiškácie majetku štátom v rámci štátnej správy. V tomto prípade plánovanie konfiškáciou .

Britská únia uprednostňuje menej materialistický spôsob získania právomoci na plánovanie, nie kombinovaným kapitalistickým nákupom alebo štátnokapitalistickou konfiškáciou súkromného majetku, ktoré sú si veľmi podobné, ale autorizáciou od ľudí na vnútenie ekonomického plánu súkromným aj verejným podnikom. Plánovanie na základe súhlasu. Spôsoby, akými sa štátna moc a súkromné vlastníctvo spájajú do prevažne samosprávneho ekonomického systému, možno študovať v mnohých už publikovaných knihách o korporátnom štáte. Treba si však uvedomiť, že korporátny štát existuje na to, aby distribuoval priemyselné produkty ľuďom a financie sú tomuto hlavnému cieľu úplne podriadené. Zakázané sú najmä všetky špekulácie a nadmerné výnosy z kapitálu, aby sa predišlo nestabilite a aby sa spravodlivý podiel na produkte dostal k výrobcovi.

IZOLÁCIA PRED ĎALŠÍMI POKLESMI

Korporátny štát musí nielen vyvážiť produkciu kapitálových a spotrebných statkov, ukončiť nestabilitu špekulatívnych investícií a umožniť ľuďom konzumovať produkciu modernej vedy; musí tiež chrániť národ pred vonkajšou konkurenciou zo strany lacnej zahraničnej pracovnej sily, aká v súčasnosti pochádza z Japonska. Na tento účel musí byť zavedená politika izolovaného impéria, ktorá vyhradí imperiálne trhy pre domáci a imperiálny priemysel a ponúkne domíniám a kolóniám plne chránený podiel na dopyte po surových produktoch na domácom trhu.

Iba týmito prostriedkami je možné realizovať kompletný plán pre naše hospodárske záležitosti a len tak môžeme našim ľuďom zaručiť, že sa neopakuje hrozný prepad, ktorým sú teraz ohrození. Nikdy viac by panika na Wall Street nemala uvrhnúť britský priemysel do depresie. Izolujme sa, tak ako to urobilo Nemecko, pred šialenými výkyvmi kapitalistického sveta a plánujme si záležitosti s plným vedomím, že žiadny neznámy faktor mimo našej kontroly nemôže náhle zničiť všetko, čo sme dosiahli. Politika Britskej únie v podobe korporátneho štátu v rámci izolovanej ríše sama o sebe ponúka ochranu pred boomom a prepadom a rozdelenie plodov moderného vedeckého vynálezov britskému ľudu.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Revolúcia zradená
Ezrom Poundom

Zradená revolúcia je v podstate „naša“ americká revolúcia z roku 1776, nie v jej lokálnych a konkrétnych fázach, a už vôbec nie ako úplne zbytočné rozdelenie anglickej RASY.

Nech už z tohto rozdelenia vzišlo čokoľvek dobré alebo nie, bolo úplne zbytočné a z veľkej časti nedobrovoľné. Pre Britániu určite neprinieslo žiadny úžitok. Bola to možno prvá veľká rana, ktorú vašej krajine spôsobili záložníci, ktorých sem pustil Cromwell.

Devätnáste storočie bolo presne tak, ako ho nazývala La Tour du Pin, presne tak, ako sa Maurras a francúzski rojalistickí klauni snažili zabudnúť, že ho nazývala La Tour du Pin. Bolo to storočie úžery. Bolo to storočie rozkladu. Bolo to storočie najnižšie ako akékoľvek iné, aké si viem predstaviť ako vek ZRADY pojmov, storočie, ktoré znečisťovalo a znečisťovalo významy slov.

ZRADENÁ REVOLÚCIA nie je revolúcia zradená za rok alebo dva jedným či dvoma chybnými krokmi Joea Stalina alebo ktorejkoľvek inej vlády.

Zradená revolúcia bola revolúciou zrodenou z leopoldovských reforiem v Toskánsku a celkom zreteľnou v Jeffersonovom procese, ktorý vyvrcholil víťazstvami – až príliš prchavými – Andyho Jacksona a Martina van Burena.

Pred nimi sa leopoldovské reformy vyvinuli do konceptu autarkie a do presvedčenia, že OBILIE národa existuje predovšetkým preto, aby národ (v osobe každého jedného a všetkých svojich občanov) JEDLO.

Túto revolúciu celkom jasne zradili generácie Dana Webstera, Biddlesa, Morgansa, Barucha, kamuflážnikov všetkých odtieňov, Trockých, Wallaceovcov, Perkinsovcov, dvoch húfov Rooseveltových poradcov, organizmov ako Morgenthau, od kolísky presiaknutých úžerníckymi predsudkami, lakomých židov.

Na tomto termíne trvám. Semitský jed je v Semitovi zmiernený semitskou nestabilitou, tým, že semitské kolísanie z jedného excesu do druhého.

Táto nestabilita z neho robí nebezpečenstvo pre statické a paralyticky zmýšľajúce rasy. Ale v celom Rooseveltovom ohavnom, nebezpečnom a podvratnom sprievode to bol Žid M. Ezechiel, kto sa so svojimi 2 500 dolármi ročne ako prvý priblížil k ekonomike HOJNOSTI.

Táto kniha je nepríjemná, je taká vyhýbavá, ako len môže byť akýkoľvek semitský spis, vyhýba sa problému skutočných peňazí. Je to židovský kompromis, má všetku túžbu J. Simona po hladkom obchode a všeobecnom pokoji, ALE je lepšia ako Wallace a Perkins. A každý rozumný objektívny antisemita tiež pripustí, že fakty, s ktorými sa Mordechaj Ezechiel snaží dosiahnuť kompromis, vyplývajú zo správy výboru vedeného športovým Židom Loebom (hanblivec pána Hemingwaya).

Ak si myslíte, že celá rasa by mala byť potrestaná za hriech niektorých jej členov, pripúšťam, že vyhostenie dvoch miliónov Židov z New Yorku by nebolo prehnaným trestom za škodu, ktorú židovské financie spôsobili anglickej rase v Amerike.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Nech už súdruh Wyndham Lewis povedal čokoľvek o tom, že Židia celkom dobre riadia Anglicko, Židia NERIADIA Ameriku uspokojivým spôsobom, ale židovskí finančníci nie sú naším najhorším zlom.

Naším najhorším zlom je aryo-kike, ktorý sa dokáže držať špinavej cesty bez odchýlky či tieňa odbočenia, bez akýchkoľvek židovských momentov ľútosti, vzrušenia alebo potreby opulentného predvádzania sa.

Rasa môže byť zodpovedná za svojich najhorších jednotlivcov. Židovská rasa po stáročia nepreberala zodpovednosť za presadzovanie vlastných zákonov. V evanjeliovom príbehu, či už ho berieme ako fakt alebo ako ilustratívnu fikciu, bola poprava Ježiša dosiahnutá prenesením zodpovednosti na niekoho iného. Presadzovanie práva bolo na Rimanoch. Ak má byť človek antisemita, nech je objektívne antisemita. Nech zhromaždí čo najviac faktov a neprehliada ich.

Žid si privodil antisemitizmus NEDOSTATKOM ORGANIZÁCIE, odmietnutím
prevziať zodpovednosť.

Ak si Žid želá žiť v susedskom svete medzi OSVIEČENÝMI národmi, musí prijať disciplínu menej príjemných porušovateľov židovského zákona. Pokiaľ viem, už 2 000 rokov je vôbec neochotný to urobiť. Žiadna iná rasa nežiada, aby o ňu niekto utiekol alebo aby ju dobyl, aspoň nie na Západe. Ak si to brahmani zaslúžia, zaslúžia si pomenovanie „špinaví negri“, a možno aj niektorí čínski epigóni, nekonfuciáni.

Rooseveltova vláda má dve choroby. Newyorskú úžeru, ktorá je spojená so všetkou úžerou v Londýne a odtiaľ do Bazileja a parížskej kanalizácie.

Ale má v sebe aj tú ariovskú zlomyseľnosť a lakomosť Perkinsovcov. Toto je zlomyseľnosť „okrúhlej hlavy“ a má v sebe vytrvalosť okrúhlej hlavy, falošnú morálku lakomosti, ktorá pravdepodobne pramení zo závisti, ale v každom prípade je odsúdeniahodná.

„Tucet ekonómov“, ktorých v novembri 1937 uviedol denník NY Tribune ako poradcov Rooseveltovi, aby ukončil recesiu, si nezaslúži žiadnu ľudskú ľútosť za rady, ktoré dali, či už z hrubej nevedomosti alebo čírej zlomyseľnosti.

„Posilniť verejnú dôveru“ atď. Títo muži mali šancu vysporiadať sa s problémom prirovnania verejnej kúpnej sily k dostupnému potrebnému tovaru, ale nevyužili ju a sú rovnako málo hodní súcitu ako Neimeyer, Baruch alebo ktorýkoľvek zať úžery v korporátnom svete.

Pozri sa na toto a na tamto!

Čo sa týka organizovaného štátu, máme daň z kapitálu ZALOŽENÝCH SPOLOČNOSTÍ.

Tento obrovský krok sotva spôsobil rozruch v tlači v pseudodemokratických krajinách. Ufňukaní červení to nevítali ako triumf myšlienok. Noviny zaoberajúce sa pôžičkovým kapitálom to vydávali, akoby to bola daň zo súkromného majetku.

Žiaden z veľkých denníkov nerozlišoval medzi majetkom (pozemok, domy, nábytok) a nárokom na „úroky plus majetok“ alebo na úroky „a na úplné vlastníctvo, ak úroky nie sú zaplatené včas“. Prirodzene, neurobili tak, sú dedičstvom, mŕtvou a hnijúcou rukou z hrobu, zo spoločnej priekopy 19. storočia.

Toto storočie bolo zradcom slov. Zničilo každú žiarivú myšlienku storočia predchádzajúceho. Voltaire, deista, bol označený za ateistu.

SLOBODA, ktorá znamenala právo robiť to, čo NEZRANIE iným, bola maskovaná ako
právo krvácať iných.
******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

ROVNOSŤ v Jeffersonových ústach znamenala, že muži majú pred zákonom rovnaké práva; že sa žiadny človek nenarodí s neprekonateľným handicapom. Malo to príchuť Burnsovho „človek je človek na to“, ale v Jeffersonovej dobe to neznamenalo ani všeobecné volebné právo. Volebné právo mohlo byť odmenou za zásluhy.
Nebolo to definované tak striktne ako členstvo v strane, ale nebolo to vrhnuté na svine bez okolkov.
Predtým, ako mohli byť tieto duševné zdravie ohovárané a poškvrnené, bolo potrebné, aby horda úžerníkov zradila samotné komunikačné prostriedky. Jazyk musel byť torpédovaný. Každé slovo, ktoré bolo zušľachtené, muselo byť vyprázdnené, aby zakrylo skrývajúcich sa gangstrov bankového kapitálu.

SLOBODA je nemožná bez poriadku a poriadok pochádza z organizácie.

Poľnohospodársky národ, akým bol väčšinou Jeffersonov, nepotreboval okamžite cechovú organizáciu, tak ako ju potrebovali stredoveké mestá a vyvinuli ju. Žiadny systém nie je odolný voči omylu a času. Vyviňte dokonalý spoločenský mechanizmus a uveďte ho do činnosti a synovia pekla začnú sekať; pijavice začnú cicať krv a háveď zamorí kúty, ktoré zostanú bez dozoru.

Do akej miery tlač zmiatla anglosaského čitateľa v Anglicku a USA, je zrejmé z listu, ktorý mi včera prišiel a teraz leží na stole, od muža, ktorý v žiadnom prípade nie je imbecil. Citujem ho, aby som ukázal, čo sa dá povedať:

Christopher Hollis vo svojej najnovšej knihe uvádza, že Mussolini dal Taliansku slušný peňažný systém tým, že odobral súkromným bankárom právomoc ľubovoľne vytvárať peniaze alebo úvery pomocou plniaceho pera. Naznačuje, že vláda kontroluje a spôsobuje emisiu peňazí v krajine.
Keďže sa zdráham veriť len jeho slovám v súvislosti s takou revolučnou reformou národného hospodárstva, za ktorú musia bankári bojovať zubami nechtami, pýtam sa vás, či je to tak. Ak áno, Taliansko by malo byť miestom, kam sa treba obrátiť.

Toto je datované november 1937, teda dva roky po talianskej bankovej reforme. Fakty sú tu, ale mladý muž bol tak ovplyvnený tlačou Leihkapitalu, že im jednoducho nemôže uveriť bez osobného slova od priateľa.

Pán, ktorého sme práve videli v kaviarni dole, hneď prišiel z Anglicka, nevedel, že daň sa vzťahuje na kapitál ZAREDIOVANÝCH SPOLOČNOSTÍ, nie na súkromný kapitál. Myslel si, že vie, čo sa stalo. Čítal krátke oznámenie bez diakritiky vo svojich londýnskych novinách.

Ruská revolúcia bola KONIECOM cyklu. Pokračovala v zrade slov v 19. storočí, používala falošné slovné spojenia, ako napríklad „diktatúra proletariátu“, na označenie diktatúry niekoľkých ľudí atď. Boľševici ani teraz nechcú definovať slová. Nechcú revolúciu. Aspoň nikto, s kým som sa stretol v tlači alebo v časoch, keď žiadali o odpovede, ju nechce. Nezačnú bojovať za jasné pojmy, za jasnú definíciu významov, takže nech sa niekto akokoľvek nepáčil niektorým veciam, ktoré sa snažili zničiť, jednoducho nemôže ďalej stáť na mieste, ukotvený v nich.

Nemôžeme, alebo aspoň ja nemôžem, v súčasnosti získať žiadne jasné informácie z Ruska o tom, čo tým Stalin myslí z finančného hľadiska. Nikto ani netvrdí, že on, Stalin, to vie. Aspoň ja som žiadne také tvrdenie nevidel a jeho oponent, pán Bronstein, nie je o nič jasnejší. Preto tá ružová inteligencia.

Nezaoberajú sa definovaním slov. Nezaoberajú sa zhromažďovaním informácií. Nesnažia sa informovať o skutočných udalostiach na tomto polostrove, ako sú Rossoniho činy a jasné...
vyhlásenia.

„V obilnom ammasse je ďalej politický dôvod: Chlieb by mal byť zaručený každému Talianovi bez absurdných cenových skokov, bez nemorálnych špekulácií.“ Rossoni pripúšťa, že

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Toto nie je nová ekonomika, alebo skôr jeho slová znejú „nedosiahneme novú ekonomiku“. Rozhodne sme sa však dostali z princípu „mrkva pred nosom“ („honba“ za šťastím).

V istom zmysle je to viac-menej návrat k systému deviatich polí, ktorý obdivoval Mencius. Na druhej strane to PRIAMO nerovná peniaze masám spotrebného tovaru. Na druhej strane je to však účinné, pretože každá poctivá kontrola cien pre verejnosť a verejné blaho ovplyvňuje kúpnu silu existujúcich peňazí. Pred dvoma rokmi mi napísal Talian, známy ako Rossoni alebo možno známejší, ale nie v kabinete:

„Dve choroby modernej spoločnosti sú legalizácia úžery prostredníctvom bánk a legalizácia krádeže v zákonoch o spoločnostiach s ručením obmedzeným.“

Bol to súkromný list a nikdy som celkom nevedel, či ho môžem citovať. Teraz sa cítim úplne slobodne, pretože takáto myšlienka už nie je nerozumná. Či už bol list pôvodne súkromným názorom alebo náznakom toho, čo sa v vhodnom čase stane verejným, základná myšlienka sa v TALIANSKU uskutočnila.

Fašistický kurz môžete merať podľa stupňov:

1. V Consegna, anno XII: „disciplinovať ekonomické sily a prirovnať ich k potreby národa.“
2. Milánsky prejav nasledujúcu jeseň: „problém výroby vyriešený, ekonómovia naliehali štát by mal vyriešiť problém distribúcie.“
3. Autarchia. Doktrína CH Douglasa. Analógia s Jeffersonovou politikou. Základy zdravej ekonomiky sú už tisícročia rovnaké. „Národ určite nemôže riadne a čestne vyplácať dividendy, pokiaľ nemá čo rozdeliť.“

Rôzne možné metódy rozdeľovania kúpnej sily by si vyžadovali celú problematiku tento časopis, aby ich opísal.

Aby si antidemokrat udržal skutočnú chválu, musí priznať, že Ústava USA dáva vláde USA plné právo centralizovať si vlastnú menu. Nafukovanie balónov o ústavnosti nie je ničím iným ako Rooseveltovým slintaním a Baruchovým nezmyslom. Kongres USA, keby bol čestný a za predpokladu, že medzi stovkami svojich opíc má niekoľko desiatok mužov, MOHOL by zajtra stanoviť kúpnu silu dolára na jeden bušel alebo akúkoľvek hodnotu pšenice, na šesť libier najlepšieho hovädzieho steaku, na dva yardy šnúry alebo štyri libry vlny určitej triedy, alebo na čokoľvek, čo by sa našlo hneď po riadnom prieskume národných zdrojov.

Nikto okrem klamára alebo človeka, ktorý sa snaží získať osobný politický prospech, sa to nemôže snažiť zakryť. V USA to NIE JE chyba verbálnych nástrojov vlády, ale koreňová hniloba vôle alebo číra beštiálna ignorancia, ktorá týmto reformám bráni.

Ak je takouto reformou fašizmus, musí to byť jacksonovský fašizmus. Každá krajina potrebuje nejakú formu poriadku. Španielsko-americká vojna, keď sme my, deti (deti môjho času), absolvovali výcvik, zaviedla žargón o otvorenom poriadku. Je možné, že posledné ostrovy a americký kontinent si vyžadujú OTVORENÝ poriadok, neprispôsobený Európe ako kontinentu. Ale v každom prípade sa skúsme pozrieť na to, čo je a čo bolo, a skúsme oddeliť tieto reality od toho, čo nám hovoria milordi Bunkum a Wunkum a čo nám dávajú povedať vo svojich novinách.

Disciplína vojakov v otvorenej formácii sa líši od disciplíny vojakov pod vedením Braddocka, ktorí sa snažili bojovať proti Indiánom pred rokom 1776. Ospravedlňujem sa za vojenské porovnania, ak ide o spôsoby.
******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

aby som to urobil. Ale rád by som nejako vyjadril svoj názor. Rád by som stanovil skutočné vymedzenie medzi slovami „sloboda“, „poriadok“, „zodpovednosť“ a „nestálosť“.

Mussoliniho nedávne vyhlásenie, že „kapitál je v službách štátu“, je odpoveďou na vetu Adama Smitha: „Ľudia toho istého remesla sa nikdy nestretnú bez sprisahania proti širokej verejnosti.“

Prekliate na udržiavanej tlači a najatých pseudoekonómoch je, že nikdy neosvetľujú skutočnú veľkosť spisovateľov, ktorých údajne obdivujú a ktorým pripisujú svoje škodlivé teórie. Táto Smithova veta bola pravdivá.

Devätnáste storočie sa s tým nikdy nestretlo. Potrebovalo sto rokov a syna kováča z Romagny, aby našlo odpoveď a rovnováhu. Preto vznikli rôzne korporácie alebo vysoké centrálne cechové organizácie vrátane korporácie „Prezidentnosť a úver“. Úver bol vyhlásený za životodarnú krv.

Zvyšok tohto článku sa venuje odpovediam na rôzne tvrdenia čestných autorov.
Niekto sa musí pokúsiť porovnať súčasné myšlienky, musí sa pokúsiť odstrániť určité nedorozumenia, aj keď nie všetky patria do tej istej časti témy.

Ako poznámka pod čiarou v odpovedi na list, v ktorom sa pýtali, či si Taliansko vytvára vlastné peniaze. Taliansko si vytvára vlastné peniaze, ale úver je prirodzený ľudský produkt. Pokiaľ jeden človek dôveruje druhému, žiadny štát nemôže ÚPLNE zabrániť tomu, aby malé záplaty individuálneho úveru vyrastali ako tráva, od prírody dobročinná a bratská.

Taliansko NEMÁ štátovládu. Výraz „uctievanie štátu“ vznikol z nevedomosti a na účely propagandy.

Môžete to získať priamo z prameňa. Štát v Taliansku tu nie je na to, aby potláčal individuálnu iniciatívu, ale aby predchádzal zneužívaniu a nachádzal spravodlivé riešenie, keď protichodné záujmy nemajú dostatok rozumu na to, aby našli vlastné riešenie.

V odpovedi na tucet korešpondentov a na závery dvoch tuctov konverzácií, ÁNO, v talianskom korporátnom štáte v súčasnosti existujú nedostatky A tie sú spôsobené poverami, pozostatkami, špinavými zvykmi bývalých monopolistov. V Taliansku, rovnako ako vo všetkých krajinách, existujú ľudské svine a lenivé a nehybné mysle, ktoré stále žijú v starom močiari, snažia sa sabotovať, snažia sa oklamať svojich susedov a bránia jednoduchým a naivným ľuďom v dosahovaní maximálnych výsledkov pre seba a pre čo najväčšiu časť verejnosti, ktorú by ich aktivity mohli ovplyvniť.

Pevne však verím, že tieto nedostatky budú odstránené v patričnom poradí. Nikdy som sa nestretol s tendenciou, ktorá by odrádzala niekoho, kto sa sám vydá bojovať proti týmto ubúdajúcim prekážkam alebo „veterným mlynom“.

„Rímsky dar je miera“, čím myslím, že rímsky génius pre 2 000 a
už viac rokov bol géniusom v miere.

Moc štátu má svoje limity (nech už je teória založená na akejkoľvek), niektoré veci štát urobiť NEMÔŽE. Nemierny ruský experiment teraz usilovne ilustruje, čo sa stane, keď sa štát snaží preťažiť príliš veľa cez svoj Plimsoll.

Štát 19. storočia sa snažil zaobísť bez záťaže. Mussoliniho Taliansko je azda prvým štátom, ktorý si vážne kladie otázku, koľko slobody môže zostať v súkromných rukách bez toho, aby sa stalo semenom skazy.
Myslím tým, že žiadny iný štát sa touto otázkou nikdy vážne nezaoberal.

Jeffersonovi stúpenci útočili na zlo privilégií a hnilobu centralizovaných finančných systémov.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

tyrania. Vedeli, že počas svojho života sa im nepodarí zájsť príliš ďaleko k pravému opaku.

Keby som neveril, že fašizmus v Taliansku znamená najplnší rozvoj a maximálne pole individuálnej slobody zlučiteľné so zdravým spoločenským poriadkom, bol by som rovnako antifašistický ako chlapci s ružovým čajom a francúzski pseudo-literati, ktorí ešte nevedia, že v Taliansku sa niečo začalo. Človek môže veriť v slobodu prostredníctvom poriadku. Oveľa pravdepodobnejšie je, že ju dosiahnete slušnými dopravnými predpismi než slepotou hlavou alebo dezinvoltúrou, ako to bolo v prípade hrdinu, ktorému sa podarilo zastreliť vlastnú ťavu počas útoku na ťavu.

Rovnako ma teraz znepokojuje nedostatok informácií o ekonomických a politických správach, alebo povedzme o stave ekonomického myslenia, ako ma pred 25 rokmi znepokojoval nedostatok skutočných správ o knihách. Vtedy neexistovalo miesto, kde by sa človek mohol pohodlne dozvedieť, čo sa píše v zahraničí. Vážny antifašista by dnes chcel vedieť, proti čomu stojí a či jeho obľúbené nenávisti zodpovedajú existujúcej a objektívnej realite.

„Existuje," píše Karl Winter v októbrovom čísle časopisu Civilta Fascista, „antifašizmus v demokratickom svete, ktorý je len postojom a zlou vierou; existuje aj antifašizmus nevedomý a dobromyseľný."

Odporúčam Winterov článok a to, čo hovorí o ľavici ako konštruktívnom prvku v totalitných krajinách. Beniamino de Ritis tiež prispieva do tohto čísla „CF" článkom o vymiznutí nepriateľstva medzi (severom) a (juhom) v USA, článkom, ktorý by mohol viesť k zamysleniu sa nad možnosťami novej a uzdravenej Európy.

Opakovane som povedal, že každý, kto chce inteligentne milovať alebo nenávidieť nové Taliansko, musí prečítať aspoň niekoľko talianskych mesačníkov, ako napríklad Rossoniho La Stirpe, La Revista del Lavoro, Critica Fascista alebo Rassegna Monet aria, ktorú editujú profesor Spinedi, senátor Bevione a Furio Lenzi.

Napokon, v obdivuhodnom článku Montaguea Fordhama v decembrovom časopise BUQ je jeden výraz, ktorý by som rád videl jasnejšie definovaný. Keď „pochybuje o hodnote špeciálnych peňažných emisií pre spotrebiteľov ako takých", nie som si celkom istý, čo tým myslí. Nemyslia si niektorí čitatelia, že takéto otázky boli súčasťou Douglasovej základnej tézy? Nie sú.

Už len pri porovnaní celkovej kúpnej sily s dostupným požadovaným tovarom by prípadný rozdiel mohol byť teoreticky vyrovnaný na bezprostrednom trhu kýmkoľvek, kto by mohol vytvoriť a minúť nové peniaze (alebo úver).

Mnohí antidouglasovci videli, že distribúcia najnúdznejším znamená najrýchlejšie míňanie. Britská (prekliata) podpora sa určite poskytuje ľuďom, ktorí SA NEPODIELAJÚ výrobe, teda dočasným nevýrobcom. „Dočasná podpora" je v prípade mužov osem rokov bez práce dosť slabá teória.

Ale dividenda Douglas sa vypláca, ako si spomínam, ako nám povedal major, akcionárom ako takým v krajine. Vypláca sa za prácu (väčšinou vynaliezavú, ale aj za prácu na výstavbe zariadení) vykonanú našimi predkami, teda robotníkmi, ktorí už nejedli a nepoužívali domy.

Neviem, či pán Fordham považuje detský príspevok v Taliansku za príspevok poskytovaný budúcim producentom alebo neprodukujúcim pro tem; určite sa poskytuje bezprostredným spotrebiteľom a pro tem neprodukujúcim.

Existujú minimálne nasledujúce alternatívy, ktoré spĺňajú nasledujúce podmienky.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Úverová emisia – ak nie je vykonaná ako priama emisia neúročených „meraných pohľadávok“, t. j. štátnych dlhopisov (ako ich chápal prinajmenšom do roku 1816 Jefferson a všetci informovaní ekonómovia odvtedy), je vydaná požičiavaním si a platením úrokov a rád by som vedel, kto by podľa pána F. mal dostať takýto úrok, aj keby bol taký nízky, aký má pán Roosevelt platiť zástancom starých myšlienok.

Emisie požičaných úverov sa zaznamenávajú ako dlh.

Problémy s nepožičanými úvermi sú peňažné problémy.

Pán Fordham hovorí o „špeciálnych finančných problémoch“ a nechcem to nespravodlivo interpretovať ako čo znamená „emisie špeciálnych druhov“ peňazí.

Chcem však objasniť, že emisia moneta d'Avigliano alebo gesellitských poukážok s poplatkom za prestoj je emisiou meraných pohľadávok, ktoré sa vytratia do 100 mesiacov a nezanechajú žiadny dlh.

Douglas nazýva mesačné kolky daňou, ale ja opäť poukazujem na to, že štát tým, že poskytuje mieru výmeny, ktorá je zároveň vymeniteľnou pohľadávkou, skutočne vykonáva službu a že mesačnú kolkovú známku možno považovať za odmenu za takúto službu. V každom prípade eliminuje potrebu iného zdanenia až do výšky sumy rovnajúcej sa 12 percentám z mincí v obehu ročne.

Je to ľahšie pochopiteľné ako ktorýkoľvek z Douglasových programov zrušenia. Jeho pedagogická hodnota je obrovská. Myslím tým, že aj celkom jednoduchí ľudia, ktorí takéto peniaze použili, majú oveľa jasnejšiu predstavu o tom, čo peniaze SÚ, než bežná skupina študentov „ekonómie“ na Cambridge.

Existuje množstvo alternatívnych schém pre poplatky za prestoje z nevyužitej kúpnej sily, ale žiadna z nich nie je vo všeobecnosti taká vzdelávacia. Napríklad Milhaudov plán by vzdelával iba niekoľko vývozcov a dovozcov a niekoľko ich úradníkov.

Prirodzene, ak vydávate úvery, peniaze alebo dokonca špeciálne druhy peňazí nad rámec dostupného HĽADANÉHO tovaru, máte infláciu, teda chorobu, ktorá marí cieľ emisie, POKIAĽ nemáte vládne stanovovanie cien, ako to dnes v Taliansku požadujú Douglas a OPERATIVE.

Devalvácia je podvod a navyše ide o drastické zníženie kúpnej sily vo všeobecnosti. Človek, ktorý si vyberie čas devalvácie, môže vždy niekoho presvedčiť.
Aj keď má slušný úmysel, láka a takmer núti špekulácie zo strany podvodníkov a ťažko skúšaných ľudí, ktorí sa snažia prežiť v hlbinách obchodníctva a pekle merkantilisticko-úžerníckeho prostredia.

Vlastníci zlata, ktorí sú oveľa šikovnejší, prefíkanejší a krvilačnejší ako široká verejnosť, si celkom prirodzene a (ak by sme neboli takí hlupáci) aj poučne zriadili stabilizačné fondy, aby sa postarali o SVOJE záujmy.

OTROK je ten, kto čaká, kým ho niekto oslobodí.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Marxizmus, doktrína úpadku od Francisa McEvoya

MARXIZMUS je doktrína univerzálneho zničenia, ktorú prezentoval nemecký Žid Karl Marx a ktorá našla politické vyjadrenie v Rusku pod označením „komunizmus“.
Tento posledný podvod, zbavený pseudovedeckého žargónu o dialektickom materializme a jeho mumbo-jumbo pre nachytaných – diktatúra proletariátu, bratstvo ľudí a ostatné – sa odhaľuje ako nič iné ako režim despotického štátneho kapitalizmu, udržiavaný vraždami a terorom. V jeho systéme kolektivizácie je dominantným faktorom kolektívny vampirizmus.

Netreba dodávať, že utopický rovnostárstvo odnárodneného intelektuála nikdy nikde neexistovalo, ale nie je to politický takzvaný komunizmus, ktorý by tejto krajine bezprostredne hrozil. To by bolo konečné zavŕšenie, ale skôr, ako sa orientálni komisári môžu ujať svojich síl, musia byť mysle potenciálnych obetí na túto udalosť pripravené, teda zvrátené a otrávené do potrebnej miery vnímavosti. V tom spočíva úloha kultúrneho marxizmu, predbežná bolševizácia mysle, uľahčená nerozlišujúcou tolerančnou psychózou liberalizmu, ktorá je vlastná sociálnej demokracii a vedie k jej konečnému nevyhnutnému kolapsu.

V Rusku má teda marxizmus v súčasnosti politickú prevahu, a tým ovláda každú sféru činnosti, zatiaľ čo tu a v iných demokraciách je jeho skazený vplyv zatiaľ zjavný najmä v spoločenskom a kultúrnom živote. Toto je oveľa zákernejšie a zásadne deštruktívnejšie ako akákoľvek obyčajná doktrinárska politická činnosť, pretože krédo podvratného materializmu, nenápadne zavedené do života ľudu, je ničiteľom všetkej spirituality, morálnych hodnôt a národnej kultúry. Je to, citujúc slová Mommsena, „aktívny kvas kozmopolitizmu a národného rozkladu“. Mnoho ľudí, odporcov aj obetí politického komunizmu, ako aj veľké časti povrchných más, sa nevedomky vrhajú do Zaragozského mora kultúrneho boľševizmu na mnohých nezdravých prúdoch, ktoré infikujú súčasný život.

Mnohé sú kvety zla, ktoré lákajú hľadačov senzácií a hedonistov...
moderné mestá s dúhovým leskom ich hniloby!

Porovnajte to, čo sa dnes nazýva umením, s úchvatnými výdobytkami alžbetínskej éry alebo s výdobytkami iných, menej významných epoch, až po začiatok tohto storočia. Otupenie ľudovej mysle sa vážne prejavilo s príchodom priemyselnej revolúcie a s ňou spojeným zničením roľníctva. Keďže sa stala amorfnou, nie je schopná reagovať na duchovnú infekciu. Napriek všetkému však 19. storočie vo svojom úpadku stále mohlo ukázať niektorých veľkých spisovateľov a básnikov, dobrých maliarov a schopných skladateľov.

Čo je dnes intelektuálnou potravou ľudí, ambróziou našej požehnanej demokracie?
Surrealistická maľba a sochárstvo, orgia morbidných a skreslených predstáv, ktorá nachádza svoj kakofonický náprotivok v speve a horúcom rytme – džungľová hudba poškvrnená neurózou nočného klubu. Filmy nabité vzrušením, kozmopolitizmom a propagandou. Knihy a časopisy buď senzačné, alebo sexuálne, alebo oboje. Noviny plné klamstiev, trivialít a fotografií, ktoré majú skôr upútať pozornosť na telá žien než na ich tváre. Je zvláštne, že toľko „krásnych a očarujúcich slečien tej a tej“ si vyhrnie sukne až k...

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

byť odfotografovaný.

V ekonomickej sfére liberalizmus, ktorý je filozofickým leitmotívom všetkých demokratických strán, dáva neobmedzenú voľnosť predátorským inštinktom a nadvláde alebo vyhubeniu slabých a menej prefíkaných silnými. Apokryfní humanisti, ktorí rozhorčene odsudzujú akékoľvek uchyľovanie sa k fyzickej sile, volajú po neobmedzenom uplatňovaní masívnej peňažnej moci alebo ekonomickej tyranie bezohľadných „obchodných schopností". A predsa môžu existovať aj iné a opovrhnutiahodnejšie formy šikanovania ako hrubé fyzické násilie.

Otroctvo a podriadenosť nie sú vždy len fyzické. Jednotlivci, ktorí nemajú jedinú zachraňujúcu milosť a žiadny talent okrem obyčajnej obchodnej prefíkanosti, môžu a aj nútia iných nekonečne hodnejších a nadanejších ľudí do stavu úbohej ekonomickej závislosti. Preniesli boj na pôdu, kde vedia, že majú istotu víťazstva, kde prevláda kódex Mamonu. Pod peňažnou diktatúrou je zisk nevyhnutne prvým a konečným cieľom a masová štandardizácia v každej fáze života ponúka najracionálnejšiu a teda najlukratívnejšiu metódu vysávania verejnej dojnice. Národ sa ocitá čoraz viac ovládaný finančným a obchodným reťazcom od kolísky až po hrob. Morálne, duchovné a kultúrne ideály nie sú „výnosnými návrhmi". Nemožno ich „vytlačiť" ani „zniesť" na burzách. Aj ľuďom, ktorí ich vlastnia, chýba potrebná poddajnosť a apatia, aby sa stali sprievodcami štandardizovaného vykorisťovania a podvodu.

Marxistická duchovná subverzia tak kráča ruka v ruke s komerčným materializmom a „zarába" na hlúposti a dekadencii. Jeden precedens sa rozširuje do ďalšieho (fráza, ktorá kryštalizuje rozpad moderného demokratického myslenia), licencia plodí ešte väčšiu licenciu a vrcholí nekontrolovaným zneužívaním. Klasický tenký koniec klinu sa zapichol sem, tam a všade a trhlina sa zväčšovala, až kým sa „skutočný" národ nepotáca k svojmu pádu.

Apoštoli rozkladu to nazývajú „pokrokom". Je to len pokrok na ich vlastnej ceste do Gehenny. Pokrok hnusného duchovného bolševizmu, hniloba marxizmu rozožierajúca životne dôležité orgány národa – zlovestné afrodiziakum podávané šamanmi dekadencie pod rôznymi nálepkami demokratickej slobody, sebavyjadrenia a pokročilého myslenia. „Človek sa musí hýbať s dobou" je márne heslo, akoby súčasná sociálna anarchia bola výsledkom „vyššej moci" a akoby sa stalo nenapraviteľným osudom britského ľudu podľahnúť v zmätku kozmopolitnej degenerácie.

Spolu s morálnym a kultúrnym rozkladom vstupuje do súčasného poľa doktrína rasovej atrofie a kríženia a tí istí destilátori jedu sú poprednými v kampani za obmedzenie rasy a zrušenie farebného bariérstva. Ľudia z vidieka, zdroj národného zdravia a kultúry, sú ekonomicky uškrtení a bariéra ich inštinktívneho odporu je odstránená. Posledné zvyšky sú zhromažďované v mestách ako umelé a neprirodzené prostredie, ktoré z nich robí súčasť vykorenenej megapolitickej masy, odtrhnutej od prírody, a zvyšuje počet pasívnych, slabozrakých obetí finančnej demokracie pre väčší zisk medzinárodných obchodných reťazcov a kín.

Ani víkendové výlety na vidiek alebo k moru, ani bývanie v dvojdomkoch v záhradných predmestiach nedokážu kompenzovať masívne vykorenenie ľudí, takmer úplné zničenie anglického roľníctva, pretože okrem ekonomických nebezpečenstiev sú morálne, fyzické a kultúrne dôsledky nevyčísliteľné. Zoči-voči naliehavej potrebe úplnej reorientácie a preplánovania nášho národného hospodárstva nám sociálna demokracia dáva „zelené pásy" a kampane za „národnú kondíciu". Detinské paliatívne terapie, pieskové hrady a výmysly. Víkendoví utečenci

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

z mechanizovanej civilizácie si mesto berú so sebou v mysli a odrážajú ho vo svojom podvedomom konaní. Sprevádza ich v ich reči a literatúre, na ich jazzových platniach pre prenosný gramofón a v ich bezdrôtových súpravách, v ich mestskej uhladenosti a prefíkanosti.
Šikovný Alick nahrádza dávno zabudnutú Amyntas a steatotická Židovka v šortkách je jeho Amaryllis.
(„Ó, speváčka Persefóny.“) Hľadajúc Arkádiu, nachádzajú zájazdový dom. Nepočujú Panove píšťaly na listnatých mýtinách, ale nariekajú negroidnú jazzovú pieseň alebo Internacionálu na opustených poliach čakajúcich na „rozvoj“, z ktorých víly utiekli.

V takejto atmosfére rozkladu marxizmus prekvitá ako ovocie z Mŕtveho mora, zatiaľ čo ľudská slabosť, chamtivosť, márnivosť a nerest sú podliezané a zneužívané. Nezdravé chute a sklony sú podnecované sugesciou a propagandou „dávania vedenia“ a potom cynicky nazývané „verejnou požiadavkou“. Najkrajšie z našich dievčat predvádzajú svoje lákadlá vo filmoch, v medzinárodných tanečných skupinách alebo sa „striptízujú“ v zahraničných kabaretoch pred pestrofarebnou spodinou ľudstva.

Apoteózou národnej degenerácie, ak sa nekontroluje, je kontrola politickým boľševizmom. Marxistický plán spočíva v jej nenápadnej nútenej existencii pod rúškom pseudoidealistického socializmu, keď je kolektívna myseľ dostatočne otrávená vírusom kolektívneho rozkladu. Prisluhovači marxizmu podkopávajú svet intenzitou moru ondatry a každý nezodpovedný pôžitočník, každý apatický egoista a každý hlúpy imbecil, ktorý si myslí, že je módne alebo múdre odsudzovať všetko tradičné, vlastenecké a zdravé, pomáha zvyšovať dynamiku nášho národného úpadku.

Nápis je na stene. Majú ľudia oči len pre správy z burzy, športové výsledky, denný program mizerných pôžitkov, zverstiev a prenasledovania a antifašistickú litániu nenávisti? Je dôležité, že práve proti tým, ktorí videli a pochopili znamenie tohto nápisu, je namierené všetko toto hyenino vrčanie.

Marxizmus ťaží z každej hlúposti a slabosti, hľadá kĺb vo všetkých brneniach a vyžaduje toleranciu a ešte viac tolerancie, až kým nenastane čas na vnútenie vlastnej nesmiernej neznášanlivosti.

Aj keby jeho dielo zla zostalo len z polovice dokončené, zničenie duše Británie by určite bolo príliš veľkou obeťou na oltári Antikrista.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Nepriateľom je liberalizmus od J. K. Heydona

PRVÁ ČASŤ

Národ je prirodzená jednota, ktorá funguje ako živý organizmus vďaka spoločnej láske, ktorá spája jednotlivcov, ktorí ho tvoria. Existuje zo svojej podstaty, pretože človek je od prírody spoločenský aj individuálny; existuje pre spoločné dobro, ktoré, ako uznal Aristoteles, je vznešenejšie ako individuálne dobro; a preto predstavuje život, ktorý v niektorých ohľadoch presahuje životy jednotlivcov, ktorí ho v ktoromkoľvek konkrétnom okamihu tvoria.

Hovorím „v niektorých ohľadoch“, pretože pravda je vždy vyvážená medzi chybami, ktoré zveličujú jeden jej aspekt a ignorujú iný. Je chybou tvrdiť s Hegelom, že národ prevyšuje jednotlivca vo všetkých ohľadoch, rovnako ako je chybou tvrdiť s liberálmi, že národ nie je ničím viac ako aritmetickým súčtom jeho jednotlivcov. Pravda leží medzi týmito chybami. Národ je jednota zložená z častí, a preto má väčšiu bytosť ako jej časti; pretože to, čo je zložené, má väčšiu bytosť ako to, z čoho je zložené. Má princíp zloženia, v tomto prípade lásku, ktorá aktualizuje potenciály jeho zložiek, a tak vytvára väčšiu bytosť. Navyše, väčšia bytosť národa je zjavná v mnohých ohľadoch.

Národ má určitú prirodzenú nesmrteľnosť, ktorú jeho jednotlivci nemajú; má určitú mieru stvoriteľskej moci, ktorá je vložená do jeho základných jednotiek, rodín; má právo vziať život jednotlivcovi z dostatočného dôvodu, čo žiadny jednotlivec nemá. Z toho je zrejmé, že národ, dokonalé spoločenstvo, prevyšuje jednotlivcov, ktorí ho tvoria.

Ale toto všetko platí iba v poriadku prírody, čo je poriadok, v ktorom existuje národ.
Človek, jednotlivec, na rozdiel od národa, je nadprirodzená bytosť. Nemá žiadny prirodzený cieľ, prísne vzaté; má iba nadprirodzený cieľ, ktorému je podriadený celý jeho prirodzený život, či už osobný alebo spoločenský. Z toho vyplýva, že národ, ktorý existuje iba v prirodzenom poriadku, je podriadený jednotlivcovi, čo sa týka konečnosti. Existuje z prírody práve preto, aby jeho jednotlivci mohli vzniknúť a aby im bolo umožnené dosiahnuť nadprirodzený cieľ, pre ktorý prišli vzniknúť.

Táto záležitosť je nanajvýš dôležitá a fašisti urobia dobre, ak si ju budú jasne uvedomovať, inak by mohli ohroziť samotné jadro sily svojich argumentov. Používanie slova „totalitný“ je zavrhnuté, pretože je veľmi nejednoznačné, najmä ak nie je jasne definovaný rozdiel, ktorý som práve načrtol. Zatiaľ čo komunizmus je striktne totalitný a popiera, že jednotlivec má nadprirodzený cieľ alebo akékoľvek práva voči občianskej moci, fašisti sa niekedy uspokoja s povýseneckým prístupom k náboženstvu, akoby mohli oprávnene tvrdiť, že existuje absolútny totalitarizmus, ale v prípade náboženských praktík sa ho veľkoryso vzdajú. Ak by to predstavovalo ich skutočný postoj, zničilo by to celú silu ich veci a ospravedlnilo by to obvinenie, že fašizmus sa v podstate nelíši od komunizmu. Urobme si jasne najavo, že národný organizmus považujeme za väčší ako jednotlivci, len v poriadku prírody a na účely spoločného dobra, ktoré treba chápať vo svetle nadprirodzeného osudu jednotlivcov.

Aj keď je toto jasné, používanie slova „totalitný“ je stále zastarané, pretože vedie k ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

nedorozumenie. Naznačuje to, že štát v zmysle občianskej moci vládcu by si mohol nárokovať právo robiť také veci, ako je odobratie detí spod kontroly ich rodičov, ak by to považoval za vhodné, aj keď rodičia možno neurobili nič, čím by sa vzdali svojho prirodzeného práva vychovávať svoje deti. Štát si samozrejme nemôže nárokovať takéto právo, pretože je proti prirodzenosti ničiť rodinu, a preto to nemôže byť pre spoločné dobro. Fašisti nemajú v úmysle vzniesť takéto neprirodzené tvrdenie; niekedy sa však pre zdôraznenie nazývajú totalitnými, čím si myslia, že si nárokujú úplnú autoritu vládnuť pre spoločné dobro. Toto použitie slova je obhájiteľné; je však príliš otvorené skresľovaniu a dokonca aj nevinnému nedorozumeniu.

Navyše, zamýšľaný dôraz je úplne zbytočný. Zdravá doktrína občianskej moci nepotrebuje zdôrazňovať, pretože spočíva v tom, že vládca má plnú moc pre občianske dobro podľa prirodzeného zákona. Žiadna moc nemôže byť plnšia ako plná, a na tom je najlepšie ponechať vec, okrem toho, aby sme sa zamysleli nad tým, čo sa rozumie pod občianskym dobrom.

V tejto súvislosti treba poznamenať, že národný organizmus nie je bez vnútornej štruktúry. Naopak, je organický v celej svojej podstate. Láska je jeho životným princípom, od manželskej a rodičovskej lásky v rodine až po vlastenectvo, ktoré dáva osobnosti národu ako celku; a medzi týmito obmedzujúcimi prejavmi vytvára prechodné koncentrácie každého druhu a druhu, politické, kultúrne a ekonomické, zodpovedajúce potrebám národa alebo potrebám jednotlivcov v rôznych spoločenských, ale aj subnárodných funkciách. Človek môže byť zároveň manželom, voličom v národnej a subnárodnej politike, lekárom, akcionárom vo viacerých spoločnostiach, golfistom, prírodovedcom, milovníkom umenia a mnohými ďalšími vecami; a v každej funkcii, v niektorých z nich národného významu a v niektorých nie, sa ocitá spojený s ostatnými jednotlivcami putom spoločnej lásky.

Niektoré organické koncentrácie v rámci národa majú taký zásadný význam, že ich môžeme prirovnať len k hlavným orgánom ľudskej bytosti, zatiaľ čo iné sú skôr okrasné. Vládca je teda jednoznačne hlavou národa, poľnohospodárstvo a priemysel sú jeho ruky a doprava je jeho červená krv; verejnosť je národným uchom a armáda je ochrannou kožou; polícia sú možno fagocyty atď. Kráľovská akadémia je na druhej strane pôvabná jamka, žiaduca a slúžiaca účelu zdravia a šťastia, ale menej naliehavá.

Keďže taký je život národného organizmu, z toho vyplýva, že sloboda spočíva pre každého jednotlivca v tom, že má možnosť dosiahnuť harmonickú rovnováhu medzi všetkými aspektmi svojho života, ktoré sú mu vlastné vzhľadom na jeho všeobecnú a konkrétnu povahu, či už sú tieto aspekty individuálne alebo spoločenské, dôležité alebo nedôležité. A čo viac, príležitosť v tejto súvislosti treba chápať v pozitívnom zmysle, pretože láska je princípom spoločenského života.
Príležitosť nie je len laissez-faire na úpravu, ktorá môže byť prakticky nemožná, ale spoločnosť musí poskytnúť človeku všetky možnosti a povzbudenie, aby dosiahol harmóniu vo všetkých aspektoch svojho života, aby mu v tom nemohlo zabrániť nič okrem vlastného nedostatku lásky.

Príležitosť, v inom zmysle slova, čo je obyčajná absencia aktívnej prevencie, by sa síce dala nazvať slobodou, ale zďaleka nie je slobodou. Napríklad etika poskytuje rôzne kritériá, pomocou ktorých môžeme aspoň približne odhadnúť, aká je spravodlivá mzda pracovníka za daných okolností.
Táto mzda nemôže byť za žiadnych okolností nižšia ako mzda, ktorá uživí muža a jeho rodinu v skromnom pohodlí, a bude vyššia, ak bohatstvo vytvorené, čiastočne ľudskou prácou, bude viac než dostatočné na to, aby poskytlo holú odmenu všetkým ľudským činiteľom zapojeným do tvorby bohatstva. Liberálna teória však ignoruje spravodlivú mzdu podľa etiky a považuje prácu za komoditu, ktorú treba kúpiť čo najlacnejšie na trhu práce; predpokladá, že prirodzená mzda vznikne z voľnej súhry ponuky a dopytu po práci;

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

a toto je teória miezd, ktorá je stelesnená v celej liberálnej organizácii dnešného Anglicka, aj keď absolútna laissez-faire bola značne obmedzená sociálnou legislatívou. Za týchto okolností nemusí byť úplný nezmysel tvrdiť, že robotník má slobodu odmietnuť trhovú mzdu a požadovať spravodlivú mzdu, že zamestnávateľ má slobodu platiť spravodlivú mzdu a ignorovať trhovú mzdu. Ekonómovia hovoria o mzdovej zmluve ako o slobodnej zmluve a to môže mať význam, rovnako ako má význam povedať, že môžem slobodne vyliezť na Mesiac. Robotník má slobodu prijať nespravodlivú mzdu alebo sa pridať k nezamestnaným; v našej slobodnej krajine nie je byť nezamestnaný trestným činom. A tak je zamestnávateľ slobodný platiť nespravodlivú mzdu alebo podľahnúť voľnej konkurencii svojich konkurentov a prestať plniť svoju spoločenskú funkciu ako zamestnávateľ. Ale ani robotník, ani zamestnávateľ nemôžu požadovať alebo udeľovať spravodlivosť a stále dlhodobo plniť svoju spoločenskú funkciu. Preto si ani jeden z nich neužíva slobodu.

Sloboda vyžaduje ako svoje najnutnejšie minimum, aby sa pri plnení spoločenských funkcií mohla uplatňovať spravodlivosť, pretože spravodlivosť má prednosť pred láskou. Ak je láska životným princípom spoločenského organizmu a nemôže sa prejaviť v holej sociálnej spravodlivosti, potom je zrejmé, že spoločenský organizmus musí byť chorý a sloboda narušená. Sloboda je spoločenské zdravie, spoločenské prostredie, v ktorom má jednotlivec všetky možnosti a povzbudenie na dosiahnutie harmónie vo všetkých aspektoch svojho života.

Toto je pravá teória slobody a porovnajme ju s falošnou liberálnou teóriou, uprostred ktorej agónie sa anglosaská civilizácia stále odvážne a úboho snaží prekvitať. Liberálna teória vo svojej najlepšej forme nestotožňuje slobodu s laissez-faire; toto stotožnenie bolo prirodzeným vývojom teórie, ktorá bola pôvodne menej zjavne chybná. Vo svojej najlepšej a najreprezentatívnejšej podobe liberálna teória vníma slobodu ako rovnováhu medzi osobnou slobodou konania a povinnosťami vyplývajúcimi zo spoločenskej zmluvy, ktorú občania medzi sebou uzavreli v záujme dobrého poriadku, pričom podmienky tejto zmluvy sa majú overiť s odkazom na verejnú mienku, pretože hlas ľudu je hlasom Božím.

Individuálny sebecký záujem je jedinou uznávanou silou, ktorá pôsobí, a to bežný sebecký záujem, keď sa uvažuje o osobnej slobode, a osvietený druh sebeckého záujmu, keď sa uvažuje o nevyhnutných obmedzeniach osobnej slobody. Láska do tohto prípadu vôbec nevstupuje, pretože všetka obeta osobnej slobody, ktorá môže byť nevyhnutná v záujme poriadku, sa považuje za dostatočne vysvetlenú osvieteným sebeckým záujmom.

Táto teória by mohla fungovať veľmi dobre, keby boli ľudia dokonalí. Bola by umelá a vo svojej formulácii by bola jednoducho falošná, ale nevidím dôvod, prečo by nemala priniesť rovnaké výsledky ako pravdivá teória, pretože sebectvo vo svojej dokonalosti má rovnaký cieľ ako láska, a to voľbu najvyššieho dobra.

Ale nie sme dokonalí. V podstate sme dobrí a milujeme pravdu, ale nie sme dokonalí; sme určite zdeformovaní smerom k sebectvu, ktoré sa nazýva sebectvo, čo je opak lásky. Toto zdeformovanie nestačí na to, aby sme boli od prírody dobrí a krásni, ale je to zreteľná a nepopierateľná škvrna. Nikto nepopiera a nemôže poprieť jej existenciu, či už sa drží kresťanskej doktríny o páde, alebo nás považuje za vyvíjajúcich sa z opíc na nadľudí.

Keďže je to tak, mohli by ste očakávať, že liberálna teória sa odchýli od dokonalého fungovania o toľko, ale nie viac, o koľko sa ľudstvo odchyľuje od dokonalého osvietenia vo svojom hodnotení vlastného záujmu; a môžete sa pýtať, akú lepšiu fungujúcu hypotézu môžeme očakávať alebo v ktorú môžeme dúfať v nedokonalom svete. Je veľmi pekné hovoriť o láske ako o životnom princípe spoločnosti; ale keďže fungovanie teórie lásky bude ovplyvnené naším sklonom k sebectvu rovnako ako teóriou osvieteného vlastného záujmu, čo z toho získam, keď jednu teóriu nahradím druhou?

Takéto uvažovanie môže byť nepravdivé, ale bolo by nepravdivé, pretože teória lásky je pravdivá, zatiaľ čo

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

teória osvieteného sebectva, čo z toho získam, že falošná teória funguje lepšie ako jednoducho falošná teória, pretože láska jej stále pomáha; a pripúšťam, že pravdivá teória nebude fungovať tak dobre, ako by mala, pretože láska je kontaminovaná sebectvom. Ale napriek tomu všetkému je stále pravda, že liberálna teória je falošná teória a falošná teória v ľudských záležitostiach musí, keďže sme nedokonalí, z dlhodobého hľadiska viesť k záhube. Musí to tak byť, vychádzajúc z abstraktných princípov.

Ale nemusím sa spoliehať na abstraktné uvažovanie. Liberálna teória je s nami dostatočne dlho na to, aby sme mohli pozorovať tento ničivý proces v praxi. Keď bola prvýkrát formulovaná, možno nedokonalosť jej fungovania nebola väčšia ako nedokonalosť ľudstva. V skutočnosti nemala vôbec žiadne významné fungovanie; až keď sa teória prejavila v ekonomickej doktríne a v politickej činnosti založenej na nej, jej fungovanie sa rozrástlo do liberálnej organizácie spoločnosti, ktorá nás teraz drží takmer bezmocných vo svojom zovretí.

Vyjadrenie čisto teoretickej hypotézy liberalizmu v ekonómii a v politike, ktorá na nej bola založená, bolo otázkou uvažovania; a toto uvažovanie bolo začiatkom degeneratívneho procesu. Pokiaľ bolo srdce slobodné prehlasovať falošnú teóriu, nemohli existovať žiadne nižšie výsledky ako nízkosť ľudstva; ale uvažovanie na základe falošnej teórie môže viesť k nízkosti bez obmedzenia. Spočiatku bola údajná rovnováha medzi osobnou slobodou konania a obeťami pre poriadok možno len trochu vychýlená na stranu osobnej slobody; ale ako si ľudia zvykli na túto falošnú rovnováhu a začali o tejto veci uvažovať, ich chuť na sebectva ľahko našla výhovorky na to, aby mieru váh trochu viac vychýlila v prospech osobnej slobody. A tak proces pokračoval, až kým sme nedospeli k nahému laissez-faire, ktoré bolo slávnostne vyhlásené za najvyššiu ekonomickú a politickú múdrosť.

V tom čase sme boli otrokmi falošnej teórie, aspoň ako jednotlivci. Nemalo zmysel byť dobrosrdečný; neobmedzená konkurencia bola na dennom poriadku a bola chránená zákonmi krajiny a celej organizácie spoločnosti; dobrosrdečný človek si mohol len povzdychnúť a povedať si, že biznis je biznis, že zákony ekonomiky sú neúprosnými zákonmi džungle – jedz, alebo ťa zjedia.

Ľudská prirodzenosť však zostala dobrá a krásna a výsledky laissez-faire boli otvorene šokujúce. Jednotlivec s tým nemohol nič urobiť, ale spoločnosť ako celok mohla obmedziť zákon džungle; a tak sa ľudia obrátili k politickej akcii, od ktorej predtým požadovali, aby nechala priemysel na pokoji, a vyzývali ho, aby čoraz viac zasahoval prostredníctvom sociálnej legislatívy.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Thomas Carlyle - Národný socialista od Williama Joycea

THOMAS CARLYLE je na prvom mieste medzi britskými mysliteľmi, ktorí ho predchádzali a vo svojich spisoch prejavili niektoré z hlavných tendencií fašistickej filozofie, a medzi nimi Shakespeare a Goldsmith prispeli mnohými dielami; ale v celom rozsahu Carlyleho spisov nie je nič, čo by sa dalo považovať za niečo iné ako za produkt národnosocialistického zmýšľania. Sám mal ducha národného socializmu dávno predtým, ako toto meno existovalo. Jeho slová sú vždy slovami vlastenca. Jeho vášnivá láska k vlasti by v jeho dobe možno nesplnila skúšky vlastenectva, pretože nemiloval žiadnu abstrakciu, ale ľudí; a práve v tom spočíva základný rozdiel medzi starým a novým vlastenectvom. Staré sa zaoberá myšlienkami a vonkajšími rysmi: nové sa zaoberá samotnou realitou ľudu a je vlastenectvom, pretože je socializmom v jedinom čestnom zmysle, ktorý možno tomuto pojmu pripísať.

Účelom tohto krátkeho článku nie je písať o Carlylovi, kritizovať ho a pridávať k už aj tak ťažkopádnej mase zovšeobecnení, ktoré musia byť nevyhnutne utkané okolo každého veľkého spisovateľa. Ešte menej je naším zámerom diskutovať o tom, čo by neopatrní označili za „Carlylovu politiku“. Nech sa tí, ktorí majú k dispozícii prebytok času, pustia do výskumov, ktorých cieľom je dokázať, že tento veľký autor bol whigov alebo konzervatívec. Dokázať, že bol jedným z nich, by bolo ťažké; ale okrem ťažkostí by to bolo zbytočné, pretože tieto starodávne pojmy neznamenajú nič, čo dnes existuje v britskej politike. Namiesto toho, aby sme sa snažili dokázať našu tézu, jednoducho ešte raz predstavíme Thomasa Carlyla.

Tí, ktorí sa s ním nerozumne rozlúčili nadlho, nech hovoria sami za seba a jeho slová poskytnú národnému socialistovi inšpiráciu aj potvrdenie fašistickej teórie. Každý zástanca fašistického národného socializmu si je vedomý obvinenia, ktoré je neustále vznesené proti jeho hnutiu: že sa sprisaháva s cieľom zničiť slobodu. Možno naozaj nie je častejšie vznesené obvinenie proti národnosocialistickému krédu.

Pri prehliadaní stránok knihy Minulosť a prítomnosť čítame:

> „Sloboda? Skutočná sloboda človeka spočíva v tom, že nájde alebo je nútený nájsť správnu cestu a kráčať po nej. Naučiť sa alebo byť poučený, akú prácu je v skutočnosti schopný vykonávať, a potom s dovolením, presvedčením, ba dokonca aj donútením, začať robiť to isté. To je skutočné blaho, česť, „sloboda“ a maximálny blahobyt. Ak sloboda nie je tým, ja osobne sa o slobodu veľmi nestarám.“

Pravdepodobne nikdy neexistovalo jasnejšie tvrdenie, že bez disciplíny je sloboda nemožná.

Podobne tu vidíme jasnú požiadavku na právo konať. Ako hovorí Sir Oswald Mosley: „Začiatok slobody je koncom ekonomického chaosu. Ako však možno prekonať ekonomický chaos bez moci konať? Ústavná sloboda musí byť zachovaná, ale táto sloboda sa prejavuje v moci ľudu voliť parlament a vládu, a tak si zvoliť formu vedenia, ktorú si želá. Za to nemôže ísť.“ Alebo citujúc oficiálny manifest

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Britská únia: Fašizmus je vedenie národa. Nie je to diktatúra v starom zmysle slova, ktorá znamená vládu proti vôli ľudu. Je to diktatúra v modernom zmysle slova, ktorá znamená vládu vyzbrojenú ľudom s úplnou mocou konania na prekonanie problémov, ktoré musia byť vyriešené, ak má národ prežiť."

Carlyleho doktrína vodcovstva a autority nezahŕňa ani jeden z postojov, ktoré voči triede zaujímali staré strany. Rovnako odporné sú pre neho snobstvo a triedny boj. Dlhé citáty sa dajú len ťažko ospravedlniť, pokiaľ nemajú výnimočnú hodnotu, ale tu si dovoľujeme citovať dlhú pasáž, pretože je jednou z najväčších, aké boli kedy napísané v našom jazyku:

> „Dvoch mužov si uctievam a žiadneho tretieho. Po prvé, utrápeného Remeselníka, ktorý s nástrojmi vyrobenými z hliny pracne dobýva Zem a robí ju mužskou. Ctihodná mi je tvrdá Ruka; krivá, hrubá; v ktorej napriek tomu spočíva prefíkaná cnosť, nepopierateľne kráľovská, ako Žezlo tejto Planéty. Ctihodná je aj drsná tvár, celá opálená od počasia, zašpinená, s hrubou inteligenciou; pretože je to tvár Muža žijúceho ako muž."
> Ó, ale o to úctyhodnejší pre tvoju hrubosť, a dokonca aj preto, že ťa musíme ľutovať, ako aj milovať! Ťažko prosený brat! Pre nás bol tvoj chrbát taký zhrbený, pre nás boli tvoje rovné končatiny a prsty zdeformované: bol si naším brancom, na ktorého padol los, a naše bitky boli tak znetvorené. Lebo aj v tebe ležala Bohom stvorená podoba, ale nemala sa rozvinúť; musela stáť pokrytá hrubými priľnavosťami a znetvorením práce; a tvoje telo, rovnako ako tvoja duša, nemalo poznať slobodu. Napriek tomu pracuj ďalej, pracuj ďalej: si vo svojej povinnosti, nech je mimo nej ktokoľvek; pracuješ pre úplne nevyhnutné, pre každodenný chlieb.
>
> Druhého muža si uctievam, a ešte viac: Toho, ktorý sa namáha pre duchovne nevyhnutné; nie pre každodenný chlieb, ale pre Chlieb života. Nie je aj on vo svojej povinnosti; usiluje sa o vnútornú harmóniu; prejavuje to, či už skutkom alebo slovom, všetkými svojimi vonkajšími snahami, či už sú vysoké alebo nízke? Najvyšším zo všetkých, keď jeho vonkajšie a vnútorné úsilie sú jedno: keď ho môžeme nazvať Umelcom; nielen pozemským Remeselníkom, ale inšpirovaným Mysliteľom, ktorý s nebeskými nástrojmi dobýva Nebo pre nás! Ak chudobní a pokorní namáhajú, aby sme mali Potravu, nemali by vznešení a slávni namáhať pre neho na oplátku, aby mal Svetlo, Vedenie, Slobodu, Nesmrteľnosť? Tieto dve, vo všetkých ich stupňoch, uctievam: všetko ostatné sú plevy a prach, ktoré necháva vietor fúkať, kam chce."

Dôstojnosť práce nebola nikdy vernejšie vyjadrená ako v týchto riadkoch, ktoré samy osebe vyhlasujú Carlyla za veľkého národnosocialistického mysliteľa. O tej istej téme napísalo veľa nespočetných socialistických pisárov, ale ani jeden z nich sa k tejto téme takto nezaoberá. V najlepšom prípade je práca prezentovaná ako útrapa a v najhoršom prípade ako kliatba, pričom ich všeobecný postoj je, že práca je účelná a nevyhnutná nespravodlivosť uvalená na človeka, ktorý sa musí vykúpiť z hanby tým, že za svoje služby požaduje najvyššiu cenu. Ale nech je cena akokoľvek vysoká, v socialistickej filozofii bude len „námezdným otrokom". Preto je zaujímavé prečítať si, čo Carlyle hovorí o motívoch hrdinstva a úspechu. Píše: „Je to ohováranie ľudí tvrdiť, že ich k hrdinskému činu podnecuje ľahkosť, nádej na potešenie, odmenu – cukrová slivka akéhokoľvek druhu na tomto svete alebo na onom. V najbiednejšom

> smrteľníkovi je niečo vznešenejšie. Chudobný prisahajúci vojak, najatý na zastrelenie, má svoju česť vojaka inú ako výcvikové predpisy a šiling na deň. Nie je to ochutnávanie sladkých vecí, ale konanie ušľachtilých a pravdivých vecí a obhájenie sa pod Božím nebom ako Bohom stvorený človek, po čom slabým spôsobom túži aj najchudobnejší syn Adamov."

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

> Ak ho na to napodobníš, aj tá najnudnejšia denná drina ho rozpáli na hrdinu. Veľmi krivdia človeku, ktorý hovorí, že sa dá zviesť ľahkosťou. Ťažkosti, odriekanie, mučeníctvo, smrť sú lákadlá, ktoré pôsobia na srdce človeka. Zapáľ v ňom vnútorný dobrý život a máš plameň, ktorý spáli všetky nižšie úvahy.“

Takéto pocity by nikdy nemohli mať pôvod vo finančnej demokracii alebo u jej obdivovateľov. Treba poznamenať, že Carlyle tu diskutuje o motívoch hrdinstva, nie o motívoch obyčajnej práce. Naráža na koreň starej marxistickej dogmy známej ako pracovná teória hodnoty a ničí ju. Ukazuje najjasnejšie pochopenie toho, čomu by Marx nikdy neporozumel: že tvorivý intelekt a hrdinské konanie sú úplne neporovnateľné s bežnými pracovnými procesmi; a že najušľachtilejšie a teda najdôležitejšie ľudské úspechy v žiadnom prípade nemožno zaradiť do kategórie obyčajného mechanického úsilia.

Dalo by sa namietať, že Carlyle iba predstavuje človeka ako nerozumného alebo nerozumného tvora. Ak je to tak, Carlyle má pravdu.

V niektorých spoločnostiach sa hrdinstvo zmenšuje na tie najhoršie hranice. V krajinách s finančnou demokraciou ho dnes dokonca ignorujú a nenávidia aj židovskí finančníci, pretože by formovalo národný charakter hrdosťou požadujúcou národnú nezávislosť; ale to, že hrdinský motív môže byť skôr pravidlom ako výnimkou, sa ukázalo v Nemecku a Taliansku, kde hoci celým cieľom fašistického systému je zlepšiť osud ľudí na nepoznanie, prevažná väčšina ľudí je pripravená obetovať všetko, nie pre materiálny zisk, ale pre princípy, ktoré považujú za posvätné.

Náš autor v jednej veľmi pozoruhodnej pasáži ukazuje skutočný vzťah medzi prácou a impériom. Keď sa tvrdí, že Thomas Carlyle bol iba socialista, musíme si spomenúť na propagandu, ktorú medzinárodný socializmus toľko rokov viedol proti imperializmu, a odvolať sa na jednu z najvýraznejších pasáží v diele Sartor Resartus:

„Je to pravda, ty Zlatý Hofrath,“ volá profesor inde, „naozaj príliš preplnené.“ Medzitým, ktorú časť tejto nepatrnej zemskej Zeme ste vlastne obrábali a prekopávali, až kým už viac nerastie? Aká hustá je vaša populácia v pampách a savanách Ameriky; okolo starovekého Kartága a vo vnútrozemí Afriky; na oboch svahoch Altajského pohoria, na centrálnej plošine Ázie; v Španielsku, Grécku, Turecku, Pochmúrnej Tatárskej ríši, v Kildare? Jeden človek, za jeden rok, ako som pochopil, ak mu požičiate Zem, uživí seba a deväť ďalších. Bohužiaľ, kde sú teraz Hengisti a Alarikovia našej stále žiariacej, stále sa rozširujúcej Európy; ktorí, keď sa ich domov stane príliš úzkym, sa prihlásia a ako Ohnivé stĺpy povedú vpred tie nadbytočné masy nezdolnej živej Statočnosti; vybavení teraz nie bojovou sekerou a vojnovým vozom, ale parným strojom a pluhom? Kde sú? – Zachovávajú si svoju zver?

Je zaujímavé všimnúť si príklad postoja k aristokracii, ktorý Carlyle opakuje takmer pri každej príležitosti. Bol príliš hlbokým mysliteľom a nekonečne príliš čestným na to, aby predstieral, že aristokracia je zbytočná. V priebehu jeho písania sa opakovane objasňuje, že si nevie predstaviť žiadny ľud konajúci ako komunita, inak ako pod vedením triedy vodcov. Ale to, čo od tejto triedy očakáva, je tiež veľmi jasne vyjadrené a je v najostrejšom kontraste s tým, čo ľudia jeho doby dostali a čo ľudia našej doby ešte len veľmi krátko musia dostať. Chcel vybudovať skutočné Britské impérium a túto túžbu jasne vyjadril vlastnými slovami:

> „Anglicko, čoskoro na tomto našom ostrove bude žiť len malá časť Angličanov.“

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

> V Amerike, v Novom Holandsku, na východe a západe až po samé protipóly, bude existovať Sasko, ktoré bude pokrývať rozsiahle priestory zemegule. A čo teraz dokáže udržať všetkých týchto ľudí pohromade do jedného národa, aby sa nehádali a nebojovali, ale žili v mieri a bratskom vzťahu? Toto sa oprávnene považuje za najväčší praktický problém, za vec, ktorú majú všetky možné suverénne mocnosti a vlády dosiahnuť.
> Čo to dosiahne? Parlamentné zákony, administratívni premiéri nie. Amerika je od nás vzdialená natoľko, nakoľko ju parlament len mohol oddeliť. Nenazývajte to fantastickým, pretože je v tom veľa reality. Tu je, hovorím, anglický kráľ, ktorého žiadny čas ani náhoda, parlament ani kombinácia parlamentov nedokážu zosadiť z trónu. Nežiari tento kráľ, Shakespeare, s korunovanou zvrchovanosťou nad nami všetkými ako najušľachtilejší, najjemnejší, no zároveň najsilnejší zhromažďujúci znak; nezničiteľný?“

Z toho samozrejme neplynie záver, že by sme mali Shakespeara ako fašistického cisára, ale že najsilnejšie väzby musia mať v skutočnosti svoju silu v duchovnej kultúre našich ľudí v ktorejkoľvek časti zemegule; a v konečnom dôsledku toto tvrdenie neznamená nič viac, než že správanie a osud ľudí sú určené filozofiami, ktoré zastávajú. Byť dôkladne oboznámený s najušľachtilejšou filozofiou znamená konať ušľachtilé skutky; byť znehodnotený bastardskou skazenosťou negroidných a semitských kultúr znamená pre bieleho človeka zničiť ho.

Carlyle vedel, že ani zmluvy, ani konferencie nemôžu viesť k svetovej jednote, ktorú si tak želal. Jej dosiahnutie bolo možné len prostredníctvom duchovnej jednoty. Ako sme už napísali pri inej príležitosti: „Kde niet kolektívneho ducha, nemôže existovať kolektívna bezpečnosť.“ Ale tento zdroj duchovnej sily, táto kultúra a filozofia, môže pochádzať iba zo skutočnej aristokracie, ktorá nie je založená na takých triednych konvenciách, aké existujú vo finančnej demokracii. Na druhej strane Carlyle správne zdôraznil súvislosť medzi vlastníctvom pôdy a mocou ovplyvňovať kultúru národa. V knihe Minulosť a prítomnosť sa výstižne hovorí, že „Pôda je správnym základom aristokracie; ktokoľvek vlastní pôdu, je dôraznejšie ako ktokoľvek iný guvernérom, zástupcom kráľa ľudu na pôde. Je to v týchto dňoch, ako to bolo za čias Henricha Plantageneta a opáta Samsona, tak to bude aj v budúcnosti. Pôda je Matkou nás všetkých; vyživuje, ochraňuje, teší, s láskou nás všetkých obohacuje: koľkými spôsobmi, od nášho prvého prebudenia až po náš posledný spánok na jej požehnanom materskom lone, nás všetkých objíma ako požehnaným materským náručím.“

Carlyle však plne nepredvídal dôsledky priemyselnej revolúcie. Len ťažko si dokázal predstaviť deň, keď bude všetko zničené a poľnohospodár, farmár, vlastník pôdy bude zvrhnutý na biednu bezmocnosť, zaťažený reťazami židovskej úžery.
Nepomyslel by si, že vlastník pôdy v tejto žalostnej situácii by mohol hrať úlohu benevolentného aristokrata; pretože pre neho aristokracia znamenala moc a moc znamenala zodpovednosť a službu. „Vysoká trieda,“ píše, „bez povinností je ako strom zasadený na brehoch; z koreňov ktorého sa rozpadá celá zem. Príroda nevlastní nikoho, kto nie je zároveň mučeníkom. Aký je zmysel ušľachtilosti, ak je táto ušľachtilá? Ušľachtilosť kedy spočívala v statočnom utrpení za druhých, nie v lenivosti, ktorá spôsobuje, že za nás trpia iní.“

V Carlyleových textoch sa každú hodinu čítajú pasáže o podmienkach jeho doby, ktoré by sa dali rovnako aplikovať aj na podmienky našej. Keď čítame, sotva sa človek ubráni otázke, či sa s parlamentom za posledných sto rokov niečo stalo:

„Parlament sa bude musieť, s akoukoľvek snahou, vymaniť z hlbokých koľají ničnerobenia a naučiť sa hovoriť zo všetkých strán niečo poučnejšie ako laissez-faire. Ak sa to parlament nedokáže naučiť, čo sa stane s parlamentom? Milióny pracujúcich Anglicka sa pýtajú svojich ******ebook converter DEMO Watermarks*******“

Machine Translated by Google

Anglický parlament, predovšetkým: Vieš nám vládnuť, alebo nie? Parlament so svojimi privilégiami je silný, ale nevyhnutnosť a prírodné zákony sú silnejšie ako on. Ak parlament nedokáže urobiť túto vec, predpovedáme, že parlament urobí niečo iné a veci, ktoré najpodivnejším a nie najšťastnejším spôsobom urýchlia jej vykonanie – pravdepodobne nie veľmi prospešné pre parlament! Musí sa to urobiť tak či onak.“

Ako povedal Adolf Hitler: „Etwas muss geschehen.“ Alebo ako poznamenal Oswald Mosley: „Výsledok oboch systémov dvoch veľkých organizačných strán štátu je nakoniec rovnaký, stabilita zamieňaná s reakciou a odpor voči zmene, spolu s pokrokom zamieňaným s obštrukčnou diskusiou a nezodpovednosťou výborov, končia rovnako v chaose. Oba sú nástrojmi na zabránenie tomu, aby sa veci robili, a prvou požiadavkou modernej doby je, aby sa veci robili.“ Táto pasáž z knihy Veľká Británia ukazuje súhlas s Carlylom, ktorý presahuje presvedčenie do spôsobu vyjadrovania.

Od nášho autora si môžeme náhodne vybrať ľubovoľnú pasáž, aby sme ilustrovali jeho nenávisť k ubohým materializmus Manchesterskej školy:

„V týchto zložitých časoch,“ píše, „keďže platba v hotovosti je jediným spojnicou medzi človekom a človekom, pracujúce triedy ľudstva svojim zmäteným, ale veľmi dôrazným spôsobom vyhlasujú nepracujúcim, že budú ovládaní; že musia byť pod trestom chartizmu, banditstva, pálenia rikšov a ešte horších vecí, než sú tieto, riadené platbou v hotovosti ako jediným spojnicou; a existuje toľko vecí, ktoré sa za hotovosť nedajú kúpiť! Hotovosť je veľký zázrak, no nemá všetku moc v nebi, ani na Zemi.“

Vzhľadom na všetko, čo Carlyle napísal a čo sa o ňom napísalo, by bolo márne a trúfalé pokúšať sa v takom krátkom článku o úplnú analýzu jeho diela. Bolo by dokonca unáhlené vyberať pasáže z jeho spisov a považovať ich za vyznania čisto politickej viery. Z tohto dôvodu sme prijali inú a priamejšiu metódu, pri ktorej sme z jeho rozsiahleho diela náhodne vyberali pasáže, ktoré nie sú určené na obmedzenie sa pojmami čisto politickej doktríny, ale ktoré sú v duchu a rozume vyjadrením národnosocialistického myslenia, na ktoré by mohol byť každý fašista hrdý.

Ak by sa niekto domnieval, že výber bol narušený zaujatosťou, jedinou odpoveďou je, že žiadna zodpovedná osoba nikdy neobvinila Carlyla z nekonzistentnosti. Filozofiu, ktorú nájdeme na jednej strane, nájdeme aj na druhej a tak ďalej až do konca zväzku. Namiesto predpokladu, že náš počiatočný návrh bol dokázaný k spokojnosti čitateľa, by sme mali oveľa uprednostniť, aby si dôkaz sám vyhľadal v ďalšom štúdiu Thomasa Carlyla, ktorého tvrdosť a čistota myslenia by mali byť príkladom pre tých, ktorí zastávajú oceľové krédo železnej doby, ktorá, slovami Mosleyho: „prerezáva slovíčka ilúzie k dosiahnutiu novej reality“.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

William Morris - Národný socialista od Arthura Reada

Postoj anglických socialistov k Williamovi Morrisovi už dlho vyvoláva medzi jeho obdivovateľmi prekvapenie a sklamanie. Bol to muž, jeden z najväčších 19. storočia, ktorý na vrchole moci zanedbal mnohé zo svojich bývalých záujmov a vrhol sa do socialistického hnutia. Žiaden Angličan rovnakej úrovne sa k nemu nikdy nepridal.

A predsa v istom zmysle zostal v hnutí vždy cudzincom a jeho socialistickí kolegovia ho tak vnímajú. Jeho veľkosť si občas uvedomovali s obavami, jeho prácu a úspechy len chválili, ale nikdy mu nedali svoje srdcia, nikdy ho nepovažovali za jedného zo seba a za svojho inšpirovaného vodcu. Toto miesto bolo vyhradené pre nemeckého Žida Karla Marxa.

Táto skutočnosť vrhá značné svetlo na rozpaky spôsobené Morrisovou prítomnosťou medzi socialistami. Bol s nimi v skutočnosti zastúpený v túžbe skoncovať s ubohou chudobou a s ňou spojenými problémami a veril, že socializmus v tej či onej forme poskytuje východisko. Jeho pohľad na život a jeho vízia socializmu sa však v mnohých dôležitých ohľadoch líšili od pohľadu „súdruhov“ a v hĺbke duše cítil, že spoločnosť, ktorá sa im odporúča, by bola pre neho väzením. Svedomito bojoval s Marxom a svedomito sa ho snažil vstrebať. Dokonca mal chvíle nadšenia pre „Kapitál“. Ale nakoniec sa v ňom niečo, silnejšie ako jeho povrchné ja, vzbúrilo. Chcel revolúciu – áno, ale táto marxistická spoločnosť nebola spôsobom života, ktorý zodpovedal jeho vízii. Bola pre neho úplne príliš mechanická, príliš abstraktná, príliš mestská; príliš kozmopolitná, príliš neanglická.

Medzi pohľadom na život Marxa a Morrisa bola vskutku veľká priepasť. Marx bol kozmopolitný Žid, Morris bol južanský Angličan. Marx bol mužom štúdia, Morris mužom otvoreného priestoru a dielne. Marx objímal mesto, Morris vždy sníval o vidieku zbavenom „fučúcej pary a piestového zdvihu“ a o Londýne „malom, bielom a čistom“. Marx bol nadšencom strojov, Morris túžil oživiť individuálne remeselné spracovanie, ktoré urobilo Anglicko krásnym. Marx bol materialista s víziami mechanizovanej spoločenskej organizácie, Morris bol básnik, a ako taký trochu anarchista. Marx kázal triednu nenávisť a občiansku vojnu. Morrisovo srdce volalo po spoločenstve. „Spoločenstvo je nebo a nedostatok spoločenstva je peklo: spoločenstvo je život a nedostatok spoločenstva je smrť! A skutky, ktoré konáte na zemi, konáte pre spoločenstvo.“

Morris teda, nech sa akokoľvek snažil, nikdy nebol v srdci marxistom. Kozmopolitizmus, či už medzinárodného socializmu alebo medzinárodných financií, bol pre neho anatémou. Nielen ako snílek snov sa narodil mimo svojej doby, ale aj ako socialista. Ako socialista bol predchodcom niečoho, čo bolo stále v lone času. Jeho duchovná spriaznenosť patrila hnutiu, ktoré vzniklo a nabralo na obrátkach až po jeho smrti. Jeho skutočné miesto nie je medzi marxistami, ale medzi národnými socialistami.

Morris bol mužom silných vášní a žiadna v jeho živote nebola silnejšia ani trvalejšia ako jeho vášeň pre Anglicko. S akou láskou a pochopením píše o jej vonkajšom vzhľade.

„Zem je malá, príliš uzavretá v úzkych moriach, ako sa zdá, na to, aby mala veľa miesta na rozrastanie sa do obrovských rozmerov; nie sú tam žiadne veľké pustiny, ktoré by ohromovali svojou pochmúrnosťou, žiadne...“

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

veľké samoty lesov, žiadne hrozné nevyšliapané horské steny: všetko je odmerané, zmiešané, rozmanité, ľahko kĺže jedno do druhého; malé rieky, malé planiny, rýchlo sa rozrastajúce – vrchoviny, všetko obklopené krásnymi usporiadanými stromami; malé kopce, malé hory, obklopené múrmi ovčích chodníkov: ani väzenie, ani palác, ale slušný domov."

Rovnaké láskyplné ocenenie preniká do krásnych opisov anglickej scenérie v úvodoch, mesiac po mesiaci, k príbehom „Pozemský raj" a je neustálym sprievodcom sna o obnovenom a prebudenom Anglicku, ktorý je témou „Správ odnikiaľ" a dodáva takúto farbu a žiaru „Snu o Johnovi Ballovi". Morrisov socializmus bol v skutočnosti do značnej miery inšpirovaný túžbou zachrániť alebo znovuobjaviť staré anglické hodnoty, slávu jej architektúry, krásu jej krajiny, individuálne spracovanie, ktoré robilo remeselníkov aj z jej najskromnejších ľudí, charakter jej ľudu „skutočne vidiecky a úzkoprsý, ale vážny, pravdovravný a s jednoduchými návykmi". V odľahlom kúte Hornej Temže raz povedal publiku v Birminghame, že práve videl pol tucta „maličkých dedinských kostolov, z ktorých každý je krásnym umeleckým dielom. Sú to diela temžských vidieckych hlupákov, ako by ste nás nazvali – nič veľkolepejšie. Keby ich teraz navrhovali a stavali tí istí ľudia, nemohli by vytvoriť nič lepšie ako obyčajné, prosté malé nekonformné kaplnky, ktoré človek vidí roztrúsené po nových štvrtiach. Tomu zodpovedajú..." A o Westminsteri napísal, že „autori tohto veľkého eposu po sebe nezanechali žiadne mená. V skutočnosti je to dielo nikoho iného, ale ľudu juhovýchodného Anglicka. Bolo to dielo neoddeliteľnej vôle skupiny ľudí, ktorí pracovali tak, ako žili, pretože nemohli robiť inak..." Nájsť v zmysle moderného života nejaký ekvivalent tohto úspechu, ducha skoršieho, šťastnejšieho Anglicka – to bola hybná sila Morrisovho socializmu.

Jeho skutočné miesto je teda v socializme, ktorý prestal byť kozmopolitným a stal sa národným. A keďže je presiaknutý stredovekom, cítil by zvláštny záujem o všetky tieto aspekty národného socializmu, ktoré pripomínajú stredoveké remeselnícke cechy. To, že korporátny štát by mal zakladať občianstvo nielen na územnom základe, ale na aktívnom členstve vo veľkom cechu robotníkov, by sa mu zdalo ako najvyšší zdravý rozum.

V skutočnosti by ľutoval, že individuálny remeselník stredoveku bol do takej miery nahradený inžinierom a technikom. Cítil by však, že uznaním dôležitosti organizovaných robotníkov ako takých sa korporátny štát inšpiroval správnou myšlienkou.

Politika bola príliš dlho oddelená od potrieb a túžob bežného človeka a ponechaná v špecializovaných rukách právnikov, darebáckych a ľútostivých, ktorých monopolov sa rozhnevaný ľud v diele „Sen o Johnovi Ballovi" tak dychtivo snaží zbaviť. V diele „Správy odnikiaľ" sú komory parlamentu len zaujímavou relikviou. Anglicko je riadené Angličanmi a pre Angličanov a prestalo byť pešiakom finančných záujmov, ktoré dnes manipulujú jeho straníckou politikou vo Westminsteri.

Ďalším znakom národného socializmu, ktorý by Morris bezvýhradne schvaľoval, je jeho dôraz na zásadný význam poľnohospodárstva. Morris, podobne ako dnešní národní socialisti, si šťastnú komunitu nepredstavoval ako veľké mestá, ale ako spoločnosť zameranú prevažne na poľnohospodárstvo. Pôda je pre neho vášňou. „Zem, jej rast a jej život! Keby som len mohol povedať alebo ukázať, ako ju milujem!"

Ale nielen ako niečo, o čom sa dajú písať básne. Tiež ako niečo, čo sa dá pestovať a živiť silná rasa. Jedným z najkrajších pohľadov na svete pre Morrisa boli „zelené akre so začatým rozmnožovaním" a v jednom zo svojich listov hovorí o auguste so zlatou žatvou.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

polia, ako najlepší zo všetkých mesiacov na objavovanie anglického vidieka. „Správy odnikiaľ“ má pôvabnú vinetu koscov sena pracujúcich v údolí Temže, všetci veselo oblečení, takže lúka vyzerala ako obrovský záhon tulipánov. „Všetky ruky pracovali zámerne, ale dobre a vytrvalo, hoci boli hluční veselými rozhovormi ako háj jesenných škorcov.“ Krajina už dávno nebola pohŕdaná, zanedbávaná, nudná. Inde píše: „Chcem, aby mesto bolo nasiaknuté krásou krajiny a krajina inteligenciou a živým životom mesta.“

Morris by vskutku s nadšením podporil celú doktrínu, ktorá sa skrýva pod názvom ekonomická autarkia. Chápal romantiku a užitočnosť obchodu a predstavoval si, ako sa pod starým Londýnskym mostom valia zelené vlny.

> „Niekoľko kýlov, ktoré nesú levantské palice, vyrezané
> z tisového dreva na spálenom kopci, a špicaté nádoby,
> ktoré grécke ruky namáhavo napĺňali, a vzácne korenie z
> ďalekého mora, florentské zlaté látky a yprské tapisérie
> a látky z Brugg a sudové sudy z Guyenne.“

Niektoré krásne a vzácne veci sa musia nevyhnutne získavať prostredníctvom obchodu. Ale pre modernú ekonomickú doktrínu o živote z vlastného exportu, o obetovaní všetkého pre „priaznivú obchodnú bilanciu“, nemal nič iné ako pohŕdanie. Základ a tajomstvo šťastného života pre neho spočívalo vo výrobe vecí z vlastnej pôdy. Klasické vyjadrenie tohto pocitu možno nájsť v jeho opise života mužov z Burgdale v ušľachtilej romanci „Korene hôr“. V „Správach odnikiaľ“ sa Anglicko oslobodilo od závislosti od obrovského zahraničného obchodu a našlo šťastie a značnú prosperitu z vlastných zdrojov.

Ďalšie prepojenie medzi národným socializmom a Morrisom možno nájsť vo filozofii národného socializmu Kraft durch Freude (Sila radosťou). To sa úzko zhoduje s Morrisovým učením o radosti z práce. Veľká časť bežnej socialistickej propagandy sa snaží vykresliť prácu ako kliatbu. To je od Morrisa ďaleko. „Snažil som sa predstaviť si, čo by sa so mnou stalo,“ píše, „keby mi bola zakázaná moja bežná každodenná práca; a vedel som, že by som zomrel od zúfalstva a únavy.“ On však tvrdil, že „žiadna práca, ktorú nemožno vykonávať s radosťou, nestojí za to, aby sa robila,“ a prostredníctvom svojho socializmu sa snažil zabezpečiť, aby všetci jeho kolegovia v práci mali tiež možnosť vybrať si prácu, ktorá sa im páči, a milovať ju tak ako on. O vidieckych hlupákoch z Temže, o ktorých sa už zmienil, napísal: „Boli časy, keď každý, kto niečo vyrábal, okrem užitočného tovaru vyrábal aj umelecké dielo a dávalo im to ‚potešenie ho vyrábať'. Nech už o čom pochybujem, o tom nepochybujem.“ A s odkazom na súčasnosť hovorí: „V správne usporiadanom spoločenskom stave by mal mať každý človek ochotný pracovať zabezpečené: Po prvé, čestné a vhodné zamestnanie; Po druhé, zdravý a krásny dom; Po tretie, plný oddych pre odpočinok mysle i tela.“ Ako ďaleko sme od toho dnes! Pri pohľade z okna na Hammersmith počuje „kriky, výkriky a všetku degradáciu vrhanú na slávny jazyk Shakespeara a Miltona“ a vidí „brutálne, bezohľadné postavy a tváre prechádzať okolo“. „Viem z vlastných pocitov a túžob, čo títo ľudia chcú, čo by ich zachránilo pred touto najnižšou hĺbkou barbarstva: zamestnanie, ktoré by posilnilo ich sebaúctu a získalo by si chválu a sympatie ich blížnych, a obydlia, do ktorých by mohli chodiť s radosťou, prostredie, ktoré by ich upokojovalo a pozdvihovalo; primeraná práca, primeraný odpočinok.“ Neverí v nadmernú špecializáciu – človek by mal byť schopný venovať sa mnohým rôznym veciam. A potešenie možno nájsť v námahe a úsilí, ako aj v jemnejšej a rafinovanejšej práci. „Správy odnikiaľ“ obsahujú temperamentný

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

opis skupiny mužov energicky opravujúcich cesty a ich potešenia z toho a slová ľútosti nad tým, že hrubá práca je v týchto utopických časoch dosť vzácna.

Ďalším styčným bodom medzi Morrisom a národným socializmom je jeho vášnivá túžba, aby sa ľud vrátil ku svojim vlastným koreňom. Od začiatku do konca bol veľkým severoeurópanom. Možno by sa hádal s Hitlerovim naliehaním na rasu, ako s prehnaným, ale nenávidel kozmopolitizmus, ktorý toto naliehanie produkoval, a v srdci bol hlboko severský. Hoci miloval všetky prvky, ktoré formujú anglický charakter a príbeh, mal zvláštnu náklonnosť k tým severským. Hoci ako rozprávač príbehov plne vzdal hold klasickým a keltským koreňom, z ktorých aj my čerpáme svoju krv a silu, a s láskyplným nadšením prerozprával ich ságy, práve okolo severskej ságy sa jeho najväčšie nadšenie vrúti, a najmä okolo islandskej ságy, ktorú tak jasne a dojímavo napísal v „Básňach mimochodom“. Jej neznámi autori našli „kúzlo, ktorým sa roztopila hmla strachu“ a k nim sa Morris obracal v stresoch svojho vlastného života a spätne mohol povedať: „Výborne ste mi pomohli v mojej núdzi.“ To, že sa muži o týchto príbehoch nedozvedeli, mu spôsobovalo fyzickú bolesť a pri ich prerozprávaní vo svojom diele „Sigurd Volsung“ nešetril silami. Dvakrát navštívil Island a začal ho považovať za akúsi Svätú zem nášho rodu.

Naše dnešné oslabené Anglicko by mohlo s výhodou dýchať ten inšpiratívny tonizujúci vzduch.

Aj z takého letmého pohľadu je zrejmé, že Morrisova spriaznenosť s národným socializmom je veľmi pozoruhodná. Jeho pravdepodobnú kritiku si nie je ťažké predstaviť.
Bol to veľký básnik a v básnikovi je vždy niečo z anarchistu. Najmenej príťažlivou vecou na národnom socializme by pre neho bol veľký dôraz, ktorý zvyčajne kladie na štát. Národní socialisti v tomto smere môžu mať pravdu; je prinajmenšom isté, že počas obdobia veľkej krízy a prechodu, keď sa vytvárajú a skúšajú nové formy, je silné jednotné velenie nevyhnutné pre prežitie. Vždy však existuje nebezpečenstvo, že vysoko centralizovaná organizácia, pretože je nevyhnutným prostriedkom pre sociálne zdravie v časoch napätia, môže pretrvávať a stať sa samoúčelom v časoch, keď je potrebná väčšia sloboda. Národný socializmus sa s týmto nebezpečenstvom dokáže vysporiadať, ak a keď nastane. Medzitým nie je zlé, keď nám taký silný priekopník, ako je William Morris, pripomína, že za inak nezmenených okolností by sa národný socializmus, keď už nové formy, ktoré vytvoril, pevne etablujú a konsolidujú, mal zamerať na menšie zasahovanie štátu, a nie na väčšie.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Židovský mýtus od „Skeptika“

Na výročnom zasadnutí Britskej asociácie v Nottinghame v septembri 1936 pán... H. G. Wells hovoril historickú pravdu o úlohe Židov v náboženskom myslení, ktorú podľa neho veľmi prehnali. Keď pán Wells predniesol svoj prejav, Židia zo všetkých spoločenských vrstiev vyšli odpovedať a prinútili mnoho nežidovských verejných činiteľov odmietnuť názory pána Wellsa. Hlavným argumentom Židov v ich odpovediach bolo – ako to bolo od začiatku – že hebrejskí proroci učili ľudstvo monoteizmus.

Veľkým problémom je, či sa toto hebrejské tvrdenie dá potvrdiť na základe klinopisných dokumentov a klasických autorov, ktorí sa zhodujú s obdobím hebrejských pôvodov a židovského kráľovstva v Palestíne.

Je mimoriadne, že všetky vyššie uvedené zdroje dokazujú presný opak týchto tvrdení.

Egyptské dokumenty zo Strednej ríše (1750-1350 pred n. l.) za vlády dvoch Amenhotepovcov nepochybne ukazujú, že okolo roku 1400 pred n. l. Achnaton a jeho dvor vykonali náboženskú revolúciu zavedením monoteizmu ako štátneho náboženstva. Fakty sú podrobne opísané v diele Cambridge Ancient History.

Dôkaz latinského historika Justina, že pôvod Židov pochádzal z Damasku, je teraz viac než potvrdený listami z Tell-Amarny. Táto korešpondencia ukazuje, že po mnoho storočí bol Kanaán iba egyptskou pohraničnou provinciou, o ktorej vlastníctvo Chetiti často bojovali. Jazykom korešpondencie bola babylončina.

Tieto listy z Tell-Amarny sú ďalej osvetlené chetitskými archívmi z Boghaz-Keuy.
Obaja spomínajú skupinu ľudí menom Habiru, skupinu otrokov. Učenci židovského pôvodu v každej krajine popierajú, že by Habiru mali niečo spoločné s Hebrejmi. V listoch z Tell-Amarny sú zaujímavé detaily. Šesť listov adresovaných egyptskému faraónovi pochádza od istého Abdi-hibu, guvernéra Urusalimu (Jeruzalem). Verím, že toto Abdi-hiba je egyptský prepis samotného mena Abrahám, v každom prípade rodáka zo Sýrie, zatiaľ čo Starý zákon uvádza Abraháma z Uru Chaldejcov. Abdi-hiba je ťažko prenasledovaný Habiru (okolo roku 1400 pred n. l.). V liste za listom žiada Egypt o vojenskú pomoc. „Kráľovi, môjmu pánovi, môjmu Slnku. Abdi-hiba, tvojmu služobníkovi, k nohám kráľa, môjho pána, sedem a sedem ráz padám. Je to ohováranie, čo proti mne tvrdia. Hľa, nie som žiadny knieža... Hľa, ani môj otec, ani moja matka ma neupevnili na tomto mieste; rameno mocného kráľa ma priviedlo do domu môjho otca.“

...

V ďalšom liste s prosbou o pomoc píše faraónovi: „Habiru dobývajú kráľove pevnosti... všetky zahynuli. Nech kráľ, môj pán, pošle pomoc svojej krajine.“

Starý zákon nepozná žiadne z týchto ani nasledujúcich faktov, nič o veľkej svetovej vojne medzi Ramzesom II. (1292 – 1225 pred n. l.) a Chetiti z Kádešu, kde sa všetky vtedajšie organizované štáty pridali k jednej alebo druhej z dvoch bojujúcich strán.

O kráľovi Dávidovi alebo Šalamúnovi sa v žiadnom zdroji okrem ústneho podania nespomína ani slovo.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Starého zákona, napísaného o mnoho storočí neskôr, pravdepodobne počas zajatia v Babylone, teda po roku 585 pred Kristom. Skutočnosť, že sa o nich v žiadnom zdroji nespomína, nevyhnutne nevylučuje možnosť ich existencie a približnú pravdivosť príbehu; tým viac, že krajina, ktorá sa najviac zaujímala o Sýriu a Palestínu, Asýria, bola vtedy v zatmení, teda okolo roku 1000 pred Kristom.

Nasledujúce klinopisné dôkazy vyvolávajú otázky o pôvode mena Jahur-Jehovah. Starozákonná tradícia o židovskom pôvode mena je dobre známa. Aramejské nápisy nájdené v Zinjirli (stredné údolie Eufratu) však jasne ukazujú, že v čase invázie Tiglat-Pilesera III. (740 pred Kr.) do krajiny Sam'al existovalo malé nezávislé kráľovstvo Y'di, ktoré sa v skutočnosti nazýva Yaudi. Túto dynastiu Y'di zrejme založil v 8. storočí pred Kr. Kr., ktorého nástupcom sa stal Parra I., ktorý zanechal nápis svojmu bohu Hadadovi. Preto sa ukazuje, že kráľ Azrián z Yaudi, ktorý bol až do objavenia tohto aramejského nápisu stotožňovaný s Azariášom z Júdu (2. Kráľov, xv.), patrí do strednej eufratskej dynastie. Toto odhalenie tiež spôsobilo veľký rozruch v starozákonnom príbehu.

Počas celého obdobia vojenskej moci Asýrie, od Ašurnatsirpala II. (884 – 860 pred n. l.) až do konca Asýrie (612 pred n. l.), Asýrčania spomínajú jedného kráľa Samárie a jedného judského kráľa. Je zvláštne, že sa nespomínajú Izrael a Kanaán. Boli to malé kniežatstvá, ktoré vždy platili Asýrii, ako aj bližšiemu Damašskému kráľovstvu. Počas svojich 35 rokov moci Šabuánasar III. (859 – 824 pred n. l.) štrnásťkrát napadol Sýriu a Palestínu. Spomína najmenej päť invázií, počas ktorých odviedol obyvateľov Palestíny do Asýrie. Tiglat-Pileser IV. (745 – 728 pred n. l.), Sargon II. (722 – 705 pred n. l.), Sanherib (705 – 682 pred n. l.), Azarhadon atď., všetci postupne niekoľkokrát napadli a spustošili Sýriu a Palestínu a odviedli ľudí do Asýrie a Babylonie. Podobne ako Amenhotep IV. z Egypta, aj Zoroaster spieval hymny Slnku a Ahuramazdovi, najčistejšej forme monoteizmu od začiatku 8. storočia pred Kristom.

Jeden boh Ahuramazda, zdroj dobra a čistoty, prežil aj po – a pravdepodobne vďaka – mučeníckej smrti samotného Zoroastra. Dôkazom toho je, že Achaemeni (od roku 548 pred n. l.) prijali Ahuramazdu za svojho jediného boha. Teraz sa dá dokázať, že Zoroaster žil v prvej polovici 8. storočia pred n. l. Ľudia zo Sýrie a Palestíny roztrúsení po celej Asýrskej ríši deportáciami si pravdepodobne neboli úplne nevedomí o monoteistickej doktríne Zoroastra.

Starý zákon hovorí, že Nabu-kudur-utsuri (Nabukednezor) zo Starého zákona, babylonský kráľ, odviedol židovský ľud do zajatia (okolo roku 555 pred n. l.). V babylonských textoch o tom nie je žiadny záznam. Ale za predpokladu, že je to pravda, ako to s najväčšou pravdepodobnosťou je, židovskí zajatci v Babylone, najmä po zničení jeruzalemského chrámu, by prirodzene inklinovali k hlbšiemu zamysleniu. Zoroastriánske náboženstvo tam muselo byť dosť rozšírené.

Existuje dôkaz, že západná Ázia bola hlboko otrasená úplným pádom Asýrie (612-606 pred n. l.) a vzostupom árijských rás, ktoré viac-menej uctievali Zoroastra. Myšlienka jedného boha musela preniknúť aj medzi tak konzervatívny národ, ako boli Babylončania. Nabunaid (553-538 pred n. l.), posledný babylonský kráľ, si uvedomoval rastúcu vlnu a snažil sa predísť nebezpečenstvu.
Pod tou či onou zámienkou zhromaždil do hlavného mesta všetky modly z rôznych babylonských miest a obrazy miestnych bohov. Tento čin spôsobil obrovskú nespokojnosť medzi miestnymi kňazmi a obrovským množstvom ich prisluhovačov. To je pravdepodobne jeden z dôvodov, prečo babylonská armáda nekládla odpor, keď Cýrus potichu vstúpil do mesta (538 pred n. l.) a ukončil Babylonskú ríšu.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Starozákonná tradícia hovorí, že Cýrus prepustil židovských zajatcov. Myslím si, že tento pohodový Peržan sa vôbec nestaral o ľudí v meste, pokiaľ prijímal daň. Môj názor je, že židovský monoteizmus priniesli do Palestíny babylonskí zajatci. Kritický prehľad Ezdráš 1 a ďalších kapitol v Kronikách je náchylný na takúto interpretáciu. Medzi Židmi rástlo rasové povedomie – ak vôbec pred veľkým rozptýlením v roku 71 n. l. – v dôsledku zajatia v Babylone. Skúsenosť dokázala, že príliš veľa bohov nezachránilo ľudstvo. Väčšia pravdepodobnosť vykúpenia bola uctievaním jedného všemohúceho boha.

Vedcov veľmi mätie, že počas celého helenistického obdobia bola medzi Židmi bežným komunikačným prostriedkom gréčtina. Samozrejme, existoval Sanhedrin a kňazstvo. Hlavnou rečou medzi semitskými domorodcami bola zrejme ľudová aramejčina. Nedá sa určiť, či židovskí kňazi medzi sebou hovorili po hebrejsky.

Cicero je bezpochyby najinteligentnejším a najspravodlivejším štátnikom Rímskej republiky. Vo svete totálnej korupcie a neviazanosti je sám s Catom, proti ktorému nebolo vznesené žiadne obvinenie z úplatkárstva alebo pochybenia. Jeho spisy dokazujú rozsah jeho intelektuálnych schopností a uvažovania. Spomedzi stoviek konzulov a prétorov je jediným konzulom, ktorý sa vrátil z Cilície s čestnou históriou. Cicero je uznávaný politický mysliteľ, spravodlivý a čestný. Je veľmi objektívny, pokiaľ ide o cudzie národy. Písal o ľahkovážnosti Grékov, o otroctve Lýdov, ale nikdy nikoho z nich nenazval nepriateľom Bornu. Iba Židov opakovane nazýva „našimi nepriateľmi“. Sequitur auri ilia invidia Iudaici.

Ďalšia vec je obvinenie ohľadom židovského zlata... Cum aurum Iudaeorum nomine quotennis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret. — Čo sa týka zlata vyvážaného do Jeruzalema Židmi z Talianska a zo všetkých našich provincií. . . . Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit. — Ale odolať tejto barbarskej povere bolo aktom dôstojnosti, odsúdiť množstvo Židov, keď sa často považovali za akt najväčšej múdrosti zo strany Židov, záujmy republiky.

... Non enim credo religionem et Iudaeorum et hostium impedimenta. — Náboženské vyznanie Židov, našich nepriateľov, nebolo prekážkou. . . atď., atď.

Táto Cicerova reč je pravdepodobne jedným z najkrajších a najvlasteneckejších latinských diel; za posledných päťdesiat rokov však v tejto krajine z pochopiteľných dôvodov nebolo vydané žiadne školské vydanie pre verejné školy a univerzity. Z rovnakého dôvodu tiež neexistuje žiadne vydanie Tacitových Dejín . Tacitus (Annalium.il.85) spomína, že za cisára Tiberia senát vydal dekrét zakazujúci egyptské a židovské kulty a vyhostenie 4 000 židovských oslobodených mužov z Ríma na Sardíniu a zvyšok mal okamžite opustiť Rím.

Tacitus v jednej pasáži dokonca uvádza, že v najúspešnejšom období Židovského kráľovstva (storočie pred Kristom a až do zničenia Jeruzalema Titom v roku 70 n. l.) Židia uctievali vo svojom chráme hlavu osla. (Tacitus: Historiarum V. 2-5).

Horatius a Juvenal o nich majú čo povedať. Konštantín, takzvaný Veľký, sa dopustil hrôzy, keď na prvom nicejskom cirkevnom koncile v roku 325 n. l. povolil kanonizáciu Starého zákona. Počas približne jednej alebo dvoch generácií sa Židia stali veľmi populárnymi v celom kresťanskom svete ako synovia prorokov. Sotva však uplynulo storočie (t. j. od začiatku piateho storočia), keď bolo ich masám nariadené opustiť Konštantínopol a Alexandriu.

Niet pochýb o tom, že Židia s cieľom pomstiť sa „kresťanstvu“

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

zohrali značnú úlohu pri organizovaní islamského hnutia. Je však veľmi zvláštne, že napriek službám, ktoré Židia poskytli, ich prví kalifovia zasiahli strašným fanatizmom.
Arabi ako „ľudia Knihy“ nikdy nenútili kresťanov prijať islam, s výnimkou formálneho pozvania. Ale až do abbásovských kalifov (850 n. l.) islam neuznával Židov ako monoteistov.
Celé židovské komunity v levantských častiach boli nútené ku konverzii a muži boli zahnaní do popredných radov islamských armád.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Moslimský svet a Palestína od A. Yusufa Aliho

Britská politika v Palestíne po Veľkej Británii je dlhodobým problémom vo vzťahoch medzi Veľkou Britániou a moslimským svetom. Nedorozumenia, ktoré spôsobila, boli dosť závažné už v 20. rokoch 20. storočia – v 30. rokoch 20. storočia bola horúčava, ktorú vyvolala, taká obrovská, že hrozilo nebezpečenstvo explózie. A v tomto milostivom roku 1938 sa svetová situácia zhoršila tak rýchlo, že si nikto nemôže dovoliť ignorovať Palestínu ako dôležitý faktor pre budúci mier vo svete. Britské úrady si nejasne uvedomili svoju nemožnú situáciu a do dvoch rokov vyslali dve komisie, aby im pomohli problém vyriešiť. Čo si však neuvedomili, je sila moslimského cítenia a neotrasiteľné dôvody, na ktorých je toto cítenie založené.

Nie je pravda, že o túto otázku majú záujem iba arabské krajiny. Každý týždeň indické noviny prinášajú správy o stretnutiach v rôznych centrách krajiny, na ktorých sa vyjadruje súcit s Arabmi a žiada sa Veľká Británia o zmenu jej politiky v Palestíne.

O túto otázku sa nezaujímajú len moslimovia, ale aj hinduisti. Už viac ako jeden Deň Palestíny sa oslavoval, počas ktorého odzneli silné prejavy. Ako prostriedok na vyvíjanie tlaku na úrady sa navrhuje hidžrat (dobrovoľný exil) a nespolupráca s vládou. Jávski moslimovia pod holandskou suverenitou prejavili rovnaký záujem a svojej vláde spôsobili veľa rozpakov. Vo francúzskych moslimských kolóniách palestínsky pocit podstatne prispieva k veľmi zložitým problémom, ktorým musí čeliť francúzska koloniálna politika. A je len prirodzené, že v samotných arabských krajinách nachádza silný prejav pocit súcitu s ich arabskými bratmi a rozhorčenie nad represiami a nespravodlivosťou, ktoré sa v Palestíne praktizujú.

Jemenský princ Sajful Islam so svojou korunovačnou delegáciou v roku 1937 verejne vyjadril svoje hlboké pocity a pocity svojho ľudu na stretnutiach v Londýne. Na recepcii, ktorej sa zúčastnili rôzni členovia diplomatického zboru, povedal: „Všetci moslimovia na svete sympatizujú s Arabmi z Palestíny a neprestanú, kým sa palestínska otázka nevyrieši bez toho, aby boli dotknuté občianske práva Arabov.“ A Jemen odvtedy nemlčí, ale vynakladá rôzne úsilie na navrhnutie riešenia.

Irak bol ešte naliehavejší. Súčasný iracký premiér vydal vyhlásenia, ktoré boli v niektorých kruhoch kritizované ako „horlivé nerozvážnosti“. Ak to boli nerozvážnosti, boli prinajmenšom inšpirované skutočnou obavou, aby britská verejná mienka nebola uvedená do omylu a neurobila ďalšie chyby v Palestíne. Predpokladá sa, že jeho nedávna návšteva Londýna (na jeseň 1938) mala za cieľ predstaviť nejaké rozumné riešenie palestínskej otázky a bola reakciou na veľmi silné pocity v tejto otázke, ktoré existujú medzi jeho vlastným ľudom v Bagdade. Transjordánsko ako sused a v niektorých ohľadoch súčasť tej istej geografickej oblasti má, samozrejme, hlboký záujem. Saudskoarabský kráľ Abd al-Azíz ibn-Saud doteraz zachovával diplomatické mlčanie, ale jeho poddaní, vášniví Ikwan, patria azda medzi najdôležitejšie arabské skupiny, ktoré sledujú udalosti v Palestíne s viac než len platonickým záujmom.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Sýria sa ako suverénny arabský štát práve rodí so svojou novou slobodou a arabský pohľad na Palestínu nie je nikde naliehavejšou otázkou ako v Damasku. Historicky a geograficky je Palestína súčasťou Sýrie a palestínske povstanie sa teší najsrdečnejšej sympatii a podpore v vznikajúcej sýrskej republike. Veľký muftí Jeruzalema je utečencom v jednom zo sýrskych štátov – Damask bol a je jedným z najdôležitejších centier podpory arabskej veci v Palestíne. V Bludane (neďaleko Damasku) sa konalo viac ako jeden medzinárodný moslimský kongres. Posledný z takýchto kongresov sa konal v Káhire v októbri 1938. Zúčastnili sa ho moslimskí členovia zákonodarných zborov z rôznych krajín. Kongres sa zaviazal k obrane Palestíny, k vytvoreniu národnej vlády v krajine a k opusteniu nepraktickej myšlienky židovského národného domova v Palestíne. Medzinárodné stretnutie žien podporujúcich arabskú vec v Palestíne sa konalo v Káhire pod vedením pani Sharawyovej bezprostredne po parlamentnom kongrese. Egypťania, tak ľud, ako aj ich náboženskí a parlamentní vodcovia, sú z celého srdca za túto vec. A Egypt je intelektuálnym centrom arabsky hovoriaceho sveta.

Takto máme prakticky jednomyseľný hlas moslimského sveta v odpore voči židovským ambíciám v Palestíne. Kresťania v arabských krajinách sú v tejto veci tiež úplne jednotní so svojimi moslimskými bratmi. Bez preháňania možno povedať, že celý Blízky východ je touto otázkou zapálený a celý moslimský svet s ňou súcití a spolupracuje.

Tieto štáty postupne naberajú na moci a význame. Ich ambíciou je vytvoriť kompaktný blok a na dosiahnutie tohto cieľa bolo vyrokovaných niekoľko zmlúv. Irán a Turecko sa pripojili k niektorým z týchto zmlúv. Oplatí sa odcudziť také dôležité prvky v populácii západnej Ázie a severnej Afriky, aby sa uskutočnila Balfourova deklarácia, ktorá sama o sebe nebola v súlade so sľubmi danými Arabom? V skutočnosti, ak majú byť splnené židovské požiadavky, porušili by podstatnú časť samotnej Balfourovej deklarácie, pretože list pána Balfoura lordovi Rothschildovi, uverejnený 2. novembra 1917, obsahoval slová kurzívou nižšie:—

> „S priaznivým pohľadom vnímame zriadenie národného domova pre židovský ľud v Palestíne a vynaložíme maximálne úsilie na uľahčenie dosiahnutia tohto cieľa, pričom sa jasne rozumie, že sa nesmie urobiť nič, čo by mohlo „poškodiť občianske a náboženské práva existujúcich nežidovských komunít v Palestíne“.

Deklarácia bola nejednoznačná a v rozpore s britskou dobrou vierou voči Arabom. V praxi sa ukázala ako nefunkčná a veľmi poškodila britskú prestíž v moslimskom svete. V súčasnosti je to dlhotrvajúci problém svetovej politiky a pravdepodobne bude v budúcnosti plodnou príčinou mnohých nepokojov a zmätkov. Nepriatelia Anglicka v nej nachádzajú sľubné pole pre svoju propagandu a pravdepodobne nepremeškajú svoje príležitosti v čase krízy alebo nebezpečenstva. Inteligentná a dobre poučená verejnosť by sa určite dôrazne postavila proti takejto fraškovitej politike.

Doteraz sme sa zaoberali iba otázkami politiky. Pozrime sa na túto záležitosť ako na otázku spravodlivosti. Jeruzalem a Svätá zem nie sú posvätné len pre Židov; sú ešte posvätnejšie pre kresťanov a moslimov. Ústredná udalosť pri zakladaní kresťanstva sa odohrala v tejto krajine. Urasdžid al-Aksá je výslovne spomenutý ako posvätné miesto v Koráne (xvii. 1, 5 a 7). Po dobu 1 868 rokov, od zničenia Chrámu Titom v roku 70 n. l., boli Židia vyhnaní z krajiny. Po dobu 2 500 rokov (od babylonského zajatia)

Židia nemali v krajine žiadnu najvyššiu moc. Počas približne šiestich storočí (od čias Jozueho v roku 1254 pred n. l. až po dobytie Jeruzalema Nabuchodonozorom v roku 587 pred n. l.) sa snažili vládnuť zmiešanej

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

obyvateľstvo, ale boli medzi sebou rozdelení. Ich skutočná moc trvala sotva dve generácie, a to za vlády Dávida a Šalamúna (1055 až 977 pred Kr.). Nikdy netvorili väčšinu v populácii, ktorú tvorili Filištínci (po ktorých sa nazýva Palestína) a rôzne arabské kmene, ako napríklad Edomiti, Amalekiti, Moábci atď. Židia sa v krajine vyskytovali len prerušovane a len ako menšina.

Je za týchto okolností spravodlivé hovoriť o Palestíne ako o zemi Židov? Správnejšie je tvrdiť, že je súčasťou Džazírat-ut Arab, arabského ostrova takmer ohraničeného Stredozemným morom, Červeným morom, Arabským morom, Perzským zálivom a údolím Eufratu a Tigrisu.
Z ekonomického hľadiska sa Arábia, ak niekedy nadobudne svoju samostatnosť, môže uživiť iba z úsekov úrodných pobrežných oblastí, ktoré obklopujú jej piesočnaté púšte. Z právneho hľadiska mandát, ktorý Británia drží nad Palestínou, nerobí z Palestíny britské územie ani neoprávňuje Britániu nakladať s touto pôdou podľa vlastného uváženia. Je správcom „nezávislého národa“ a jej funkciou je „poskytovať administratívne poradenstvo a pomoc“, nie odovzdávať časť svojho územia cudzincom alebo si ju ponechávať pre seba. Pakt Spoločnosti národov (článok 22) v súvislosti s Palestínou a Sýriou hovorí: „Určité spoločenstvá, ktoré predtým patrili k Tureckej ríši, dosiahli štádium vývoja, v ktorom ich existenciu ako nezávislých národov možno predbežne uznať, s výhradou poskytovania administratívneho poradenstva a pomoci zo strany mandátnika, až kým nebudú schopné obstáť samostatne. Pri výbere mandátnika musia byť hlavným kritériom želania týchto spoločenstiev.“

Jednomyseľným želaním väčšiny pôvodného obyvateľstva Palestíny, t. j. takmer všetkých okrem nedávno privezených cudzích elementov, je, aby boli vyhlásení za suverénny a nezávislý štát. V boji za tento cieľ podstúpili obrovské obete a štedro preliali svoju krv. Jedinou čestnou cestou, ktorá teda zostáva Británii, je: –

Zrušiť mandát;

Odovzdať územie ľudu ako suverénny štát s ústavou vytvorenou
samotní ľudia;

Zakázať akúkoľvek budúcu židovskú imigráciu;

Uzavrieť s novým štátom zmluvu o primeranej ochrane židovskej menšiny, ktorá sa rozhodne zostať lojálnymi členmi štátu a dodržiavať jeho zákony, s takými zárukami miestnej autonómie, na akých sa možno dohodnúť, na princípe factum vale quod fieri non debuit;

Umožniť slobodné rozhodnutie o vystúpení tým, ktorí si neželajú byť začlenení do štátu.

Takéto usporiadanie zabezpečí budúci mier a rozvoj a konečne zabezpečí spravodlivosť prenasledovaným Arabom. Toto by bol jeden z posledných do očí bijúcich činov nespravodlivosti spáchaných Versaillskou zmluvou, ktorý by sa dal napraviť na základe zásad spravodlivosti, dobrého svedomia a rozumného ústupku skutočným faktom situácie.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Fašizmus a dialektika od A. Ravena Thomsona

Nepretržitý pokrok fašizmu v Európe by naznačoval existenciu nového historického procesu, ktorý nemožno poprieť, ale ktorý smeruje k svojmu nevyhnutnému koncu.

Marxisti, ktorí si mysleli, že po prorokovi Karolovi zdedili dokonalé vysvetlenie historického pokroku, teraz úplne nevedia vysvetliť tento neočakávaný neúspech, ktorý narušil ich strategický plán práve v momente, keď sa víťazstvo zdalo byť na dosah proletariátu. Je celkom v poriadku nazývať fašizmus „organizovaným prejavom odhodlania kapitalistov neostýchať sa ničoho, aby sa udržali pri moci“, ako to robí pán John Strachey; to však nevysvetľuje panovačný spôsob, akým fašistickí vodcovia zaobchádzajú s najväčšími kapitalistami, ani ich úplné podriadenie finančnej slobody národnému blahu.

Preskúmajme marxistický systém „Materialistická interpretácia dejín“, aby sme zistili, kde sa pokazil. Najprv sa musíme vrátiť k Hegelovi, pretože ako poznamenal Lenin: „Marx je bez Hegela nepochopiteľný.“ Hegel určite nebol materialista; práve naopak, bol idealista. Veril, že vesmír je celý duch, alebo presnejšie povedané, celý „idea“. To sa Židovi Karlovi Marxovi nepáčilo; ale Hegel vo svojom vysvetlení javov vymyslel systém nazývaný „dialektika“, ktorý mal nesmiernu príťažlivosť pre jemnú Marxovu myseľ.

Hegelov koncept „vesmíru“ bol ohromným úsilím ľudského intelektu, možno najväčším duševným úspechom ľudstva. Videl úžasnú podívanú na všeobjímajúcu „ideu“ zapojenú do nekonečného procesu sebapoznania. V tomto procese boli všetky javy, vrátane samotnej existencie ľudstva, súčasťou rozsiahlej a zložitej „dialektiky“ alebo argumentu, ktorým sa „idea“ sama so sebou prepierala v hľadaní konečnej pravdy, alebo presnejšie „sebapoznania“. Tento proces chápal ako opakované postulovanie nejakej „tézy“ alebo aspektu pravdy, podobne ako vedec postuluje teóriu na vysvetlenie chemických alebo fyzikálnych faktov.

Keďže táto téza v skutočnosti neobsahovala úplnú pravdu, vynútila by si „antitézu“ alebo opačný koncept, ktorý by sa potom zapojil do „dialektickéh“ boja s neúplným predpokladom „tézy“. Rovnako ako odporcovia vedeckej teórie budú proti nej zhromažďovať argumenty.

Z tejto dialektiky by nakoniec vyplynulo „syntéza“, vrátane aspektov tézy aj antitézy pri bližšom pochopení pravdy. Keďže táto syntéza by potom vytvorila novú, ale stále neúplnú tézu, vyvolala by ďalší dialektický boj, ďalšiu syntézu atď. v progresívnom hľadaní konečného poznania. Opäť je tu blízka paralela s pokrokom vedeckého výskumu. Hegel si človeka, a najmä organizovaný, civilizovaný štát, veľmi vážil ako najpokročilejší nástroj v dialektickom zdokonaľovaní myšlienky. Toto je pôvod dosť mylného názoru, že Hegel obhajoval uctievanie štátu. V skutočnosti bol Hegel panteista; možno najsilnejší monoteista, akého kedy ľudstvo poznalo.

MARX A DIALEKTIKA

Marx mal len málo intelektuálnych schopností Hegela, ktorého systém je načrtnutý len v najhrubších rysoch.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

vyššie uvedenú formu, ale upriamil sa na dialektický proces ako vysvetlenie a ospravedlnenie triedneho boja. Marx zdieľal Hegelovu úctu k človeku a organizovanému štátu a obzvlášť sa zaujímal o vývoj spoločnosti v rámci dialektických procesu. Spoločnosť vnímal ako nástroj výroby, nie ako Hegel ako nástroj poznania, a preto považoval „robotníkov“ za jedinú časť spoločnosti, ktorá má nárok na rešpekt, a odsudzoval nedokonalosť spoločnosti, ktorá dávala moc a prestíž parazitom a nevýrobcom.

Marxistická „materialistická interpretácia dejín“ je založená na dialektickom boji medzi triedami spoločnosti s konečným cieľom zdokonaliť beztriednu spoločnosť, v ktorej všetci budú „pracovať“, teda všetci budú zapojení do procesu výroby. Hoci táto marxistická schéma zďaleka nedosahuje vznešený univerzálny koncept hegelovskej filozofie, nemôže si nenájsť sympatické zváženie všetkých realistov, ktorí odmietajú idealizmus aj materializmus ako úplné filozofie existencie. Možno nezdieľame marxistické predsudky v prospech materiálnych výrobcov a stále môžeme zachovávať čestné miesto pre hľadačov Pravdy, či už prostredníctvom umenia, vedy alebo náboženstva, ale búrime sa proti nadvláde spoločnosti akoukoľvek sekčnou triedou, najmä ak táto trieda neprispieva ani k poznaniu Pravdy, ani k tvorbe bohatstva.

ROZVÍJAJÚCA SA CIVILIZÁCIA

Nech už je náš pohľad na konečnú pravdu Hegelovej filozofie akýkoľvek, nemožno poprieť, že Hegelova „triáda“ tézy, antitézy a syntézy skutočne tvorí základný rytmus existencie v prírode aj v spoločnosti. Od spojenia protónu a elektrónu, ktoré tvoria atóm, až po spojenie muža a ženy, ktorí tvoria rodinu, sa nachádza ten istý základný triádický základ. V spoločnosti platí ten istý zákon v pokračujúcom dynamickom procese, o ktorom Marx nepochybne správne tvrdil, že skončí v zdokonalenej beztriednej spoločnosti. Sledujme tento proces v priebehu rozvíjania európskej civilizácie.

Moderná Európa má svoj vzdialený pôvod v vplyve barbarských hord na Rímsku ríšu. Aký dokonalejší príklad dialektického procesu by sa dal uviesť? Téza o rímskej civilizácii, umelej, materialistickej a dekadentnej, bola spochybnená jej antitézou, nemeckým barbarstvom, prirodzeným, idealistickým a mužným. Výsledkom bola takmer dokonalá syntéza po trpkom dialektickom boji o dobývanie, znovudobytie, zotročovanie a vandalizmus, keď na ruinách Ríma vznikol feudálny systém vedený barbarskými vodcami, ktorí napriek tomu stále niesli tradičné tituly cisárskeho Ríma, dux (vojvoda), comes (gróf), imperator (cisár) atď., vládnuci nad nevoľníkmi, ale nedávno prepustení zo služby rímskym vilám.

Tento feudálny systém spočíval výlučne na vojenskej moci ochrany mečom výmenou za vojenskú službu vládcovi. Veľmi prirodzene, v dialektickom procese (ktorý Marx úplne ignoroval), vojenská moc vyvolala svoju úplnú antitézu - duchovnú moc. Moc feudálneho baróna bola spochybnená mocou kňaza a stredovek sa niesol vo veľkom boji medzi cirkvou a štátom; vrcholiacim súperením pápeža a cisára, ktoré sa skončilo v Canosse triumfom pápežstva a úžasnou syntézou vojenskej a duchovnej moci v križiackych výpravách.

Pápežská nadvláda, sústredená v Taliansku, sa však stala pre provinčnú šľachtu neznesiteľnou, ktorá nakoniec počas reformácie zlomila moc Ríma a založila nezávislé štáty Európy, čím rozbila predchádzajúcu jednotu kresťanstva. Ďalšia syntéza nasledovala, keď sa šľachtici a duchovenstvo zjednotili v službe absolútnej monarchii. Nie je až také dôležité, či

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Toto sa dosiahlo bezohľadnými metódami Henricha VIII. alebo šikovnosťou Ľudovíta XIV., ktorý si z kardinála urobil svojho hlavného štátneho ministra: v protestantských aj katolíckych krajinách syntéza monarchie ukončila dialektický boj svetskej a duchovnej moci.

Monarchia však bola len štítom a ospravedlnením privilégií rodu a duchovenstva, tých aristokratických privilégií, ktoré Karl Marx mylne nazýva „feudálnymi“. Konečne sa dostávame do krátkeho obdobia dejín, ktoré zaujíma iba marxistov, do obdobia, keď materialistické motívy začínajú dominovať nad idealistickými a začína sa prejavovať triedna nadvláda. Bežní ľudia sa nevyhnutne hnevali a búrili proti aristokratickým nárokom a Veľká revolúcia, Francúzska revolúcia, „šialený rok“ 1848 boli len incidentmi v rozsiahlom dialektickom boji, ktorý skončil zvrhnutím aristokracie. Napriek tomu nemilosrdná logika syntézy len ukončila jedno privilégium, aby začala ďalšie, ešte horšie ako predtým. Mešťania hrdí na peňaženky nahradili pozemkovú aristokraciu. Privilégium rodu ustúpilo privilégiu bohatstva.

Aristokracia ustúpila plutokracii.

KAPITALIZMUS

Tak prišiel kapitalizmus a nová dialektika triedneho boja medzi privilegovanými vlastníkmi majetku a nemajetným proletariátom robotníkov a roľníkov, ktorí symbolicky držali kosák a kladivo. Podobne ako feudálny vlastník pôdy, aj priemyselný kapitalista sa spoliehal na čiru moc, aby si udržal svoju pozíciu, a podobne ako feudálny vlastník pôdy sa stretol s výzvou k právu od svojich robotníkov, ktorí sa postavili proti ich negatívnemu odporu voči jeho pozitívnej moci. Odbory zjednotili robotníkov a rozvinuli ich právo na štrajk a zadržiavanie ich práce ako silnú obrannú zbraň.

Organizácia bola základnou súčasťou tejto operácie a vo všetkých krajinách západného sveta sa formovali rozsiahle odborové hnutia.

Priemyselní kapitalisti reagovali budovaním vlastných rozsiahlych trustov a kombinátov, ktoré čoskoro presiahli hranice štátov do medzinárodných federácií spojených s konečnými kapitalistickými vládcami medzinárodných financií. Medzitým aj robotníci rozširovali svoje odbory do čoraz väčších organizácií, hľadali medzinárodné pridruženie a nakoniec sa obracali na Moskvu a Stalina, aby im pomohli v svetovej revolúcii. Takto vyrástli súperiace organizácie Medzinárodných financií a Medzinárodného socializmu, ktoré sa zhromaždili v boji o to, čo marxisti s láskou dúfali, že bude posledným bojom pre sociálne tisícročie. Vskutku zvláštna paralela s medzinárodnou organizáciou feudálnej Európy pod vedením cisára a pápeža pre to, čo si v tých časoch milióny ľudí predstavovali ako náboženské tisícročie.

Prečo bolo toto tisícročie neznesiteľne zadržiavané? Výrobné sily sa nesmierne rozšírili vďaka vedeckým vynálezom a technickému pokroku posledných rokov, a napriek tomu životná úroveň más ľudí zostáva nízka a sociálne podmienky žalostné.
Medzitým, vyššia efektívnosť výroby znamená iba vytvorenie obrovskej armády nezamestnaných. Ako sa to dá vysvetliť? Prečo sociálna revolúcia visí v ohni?

VÝSADY MOCI

Vysvetlenie je také, že organizácia pre moc prináša so sebou vlastnú korupciu. Rozvoj gigantických odborových organizácií dáva ich vodcom obrovskú moc.
Potom sa zdráhajú riskovať svoje organizácie vo vyvrcholení triednej vojny s cieľom vytvoriť beztriedny štát, v ktorom takéto organizácie stratia svoje hlavné opodstatnenie. Obchod

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Odborárski šéfovia, ktorí ovládajú milióny ľudí, rovnako ako monopolní kapitalisti ovládajúci milióny peňazí, majú osobný záujem na udržiavaní systému, ktorý im dáva veľkú osobnú moc.

Takže máme novú a skorumpovanú syntézu. Finančníci a predstavitelia odborov uzatvárajú prímerie a neskôr dokonca vstupujú do aliancie na obranu systému, ktorý je taký prospešný pre oboch. Prvá zrada prišla, keď sa vodca odborov Ben Turner stretol s medzinárodným židovským finančníkom Alfredom Mondom (neskôr lordom Melchettom) a podpísal neslávne známu dohodu Mond-Turner, v ktorej sa zriekol útočnej zbrane. Druhá a vážnejšia zrada prišla nedávno, keď sa šéfovia odborov a finančníci svetového kapitalizmu spojili, aby „obranili demokraciu" a „zachovali slobodu". Internacionalizmus, ktorý sa najprv snažil o rozšírenú organizáciu pre triednu vojnu, sa stáva samoúčelným, niečím, za čo musia byť robotníci pripravení obetovať mzdy, pracovné podmienky a samotný život. Tak prichádzajú prosby o pomoc Habešu a Československu, Číne a Španielsku, zatiaľ čo doma narastá nezamestnanosť a bieda.

Čo je toto všetko iné ako starý známy boj o zachovanie privilégií – tentoraz privilégií moci. Taký je žalostný záver marxistickej triednej vojny v západnom svete. Privilégium pôvodu ustúpilo privilégiu bohatstva: obe sa teraz skláňajú pred privilégiom moci, ktoré vlastnia šéfovia ľudí a peňazí.

BEZTRIEDNA REVOLÚCIA

Dialektický proces sa však tým nekončí. Človek nemôže kričať „Stop" na históriu rovnako ako na prúd. Téza o monopolných privilégiách nevyhnutne vyvoláva svoju antitézu a touto antitézou je masové ľudové hnutie všetkých tried, ktoré trpia pod finančnou a odborárskou tyraniou. Konečne sa objavuje nádej na skutočný „beztriedny" štát, pretože antitézou „vlády šéfov" je „beztrieda" revolúcia. Všetky triedne privilégiá boli teraz zlikvidované. Len niekoľko mužov vlastní moc, ktorú im udelili milióny robotníkov alebo milióny akcií, a dnes túto moc využívajú na udržanie systému, ktorý ju umožňuje. Proti týmto mužom stúpa vlna beztriednej revolúcie.

Nie je prekvapujúce, že táto nová revolučná sila nadobudla národnú podobu.
Iba patriotizmus bol vždy emóciou, ktorá spájala všetky triedy spoločnosti v spoločnom konaní. Preto sa všetky triedy obracajú na patriotizmus, aby sa oslobodili od tyranie, ktorú vykonávajú buď samotní cudzinci (väčšinou Židia), alebo ľudia, ktorí sa pripútali k medzinárodnému pohľadu na svet.

Fašizmus teda zohráva svoju úlohu v dialektickom vývoji spoločnosti. Revolučné hnutie dvadsiateho storočia je rovnako skutočne súčasťou historického procesu, ako bolo vždy demokratické hnutie osemnásteho alebo proletárske hnutie devätnásteho storočia. V skutočnosti sa už prejavuje ďalšia syntéza. Nezodpovedné uplatňovanie moci vyvolalo ľudovú vzburu. Dalo by sa očakávať, že táto vzbura nadobudne anarchistickú formu v rozhorčenom odmietnutí osobnej moci. Napriek tomu sa ľudová vzbura v reakcii na nevyhnutný zákon syntézy uchopuje moci ako jediného prostriedku na porážku tyranie. Princípom fašizmu je zodpovedné uplatňovanie moci ľudovým národným vodcom, ktorému ľud zveril právomoc konať v jeho mene. Nezodpovedná moc, ktorú spochybňuje národná vzbura, vytvára skutočnú syntézu národnej autority zodpovednej za použitie svojej moci v prospech národa.

KONIEC BOJA?

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Zostáva už len diskutovať o tom, či beztriedna fašistická revolúcia ukončí spoločenský proces a zdokonalí beztriedny štát. Toto musí do značnej miery zostať otázkou budúcnosti. Možno dúfať, že dialektika teraz prekročí hranice národa a dosiahne dokonalosť svetového poriadku alebo sa povznesie nad politickú sféru do kultúrnej sféry. V každom prípade by sa zdalo logické očakávať, že beztriedna revolúcia má oveľa väčšiu šancu vytvoriť beztriedny štát ako zámerná triedna revolúcia ako komunizmus, ktorá v sovietskom Rusku vytvorila štát, ktorý sa stále silno zaoberá triednou rivalitou a rýchlo si vytvára vlastnú byrokratickú tyraniu výrazne očistenej komunistickej menšiny.

Je tiež dôležité, že každý fašistický štát sa intenzívne snažil vytvoriť organickú štruktúru spoločnosti a podriadiť všetky umelé triedne rozdiely službe národu.
Zdá sa, že toto naznačuje, že beztriedna revolúcia vedie k založeniu beztriedneho štátu, a teda k ukončeniu boja za triedne privilégiá, ktoré Marx odsúdil. Je celkom možné, že národná revolúcia dosiahne to, čo medzinárodná revolúcia marxizmu nedokázala presadiť.

V žiadnom prípade žiadny fašista neusiluje o židovské „tisícročie“, v ktorom boj prestane a nastane stagnácia. Stačí nám, že sa musíme vysporiadať so zlom našej doby a zúčastniť sa historického procesu, ktorý ešte prinesie regeneráciu dobe ponorenej v špinavom materializme. Triedny boj je príznakom materiálneho sebectva. Stredoveká Európa poznala iné ciele a vyššie ideály. Ukončime triedny boj, aby západný človek mohol obrátiť svoj zrak k vznešenejším veciam. Vítáme tie budúce boje, tie väčšie konflikty, ktoré ešte len prídu.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Vydedení z pôdy od Francisa McEvoya

Je z nás toľko takých, ktorí sme sa, podobne ako vy, roľníci z Británie, narodili a vyrastali v otvorenej krajine a ktorí sme predtým, ako ich ničivá tyrania moderného kapitalizmu zahnala hľadať si živobytie v sterilných mestách, poznali radosť z prebúdzania sa každé ráno na čistom vzduchu za spevu vtákov, šumenia vetra v stromoch, žiary slnka, štípania mrazu alebo jemného šušťania dažďa na tráve. Milovali sme prírodu vo všetkých jej náladách a vo všetkých jej ročných obdobiach, pretože sme boli jej súčasťou. Žili sme životy najväčšej jednoduchosti, a preto najhlbšie spokojní. Najlepšie zo všetkých Božích darov ľudstvu, pevné zdravie a pokoj mysle, boli naše, pretože sme neporušili žiadny zákon, ľudský ani božský. Žiadali sme od života tak málo – len pracovať za skromný zisk a tým získať dosť na to, aby sme žili na zemi našich otcov.

Ale na poľnohospodársku pôdu prišli čierne dni. Zničil nás systém, ktorý naháňa Britov do kancelárií a tovární a ponecháva poľnohospodárstvo cudzincom. Britské vyrobené výrobky za dovážané potraviny.

Bez ohľadu na to, ako veľmi takýto systém škodí ľuďom, fyzicky, intelektuálne, morálne alebo vystavuje ich nebezpečenstvu hladomoru v čase vojny, je to pre niektorých „výnosná ponuka“.

A tak sme prišli do veľkých miest, do ekonomického otroctva. Stali sme sa úradníkmi, továrenskými robotníkmi, predavačmi v obchodných reťazcoch, stratili sme opálenie na tvárach a viedli úzkostlivý bezduchý život námezdnych otrokov. Hovorili nám, že by sme mali byť vďační, a ak treba, aj bojovať, za požehnania, ktoré nám prináša demokracia. Demokracia, ktorá stelesňuje chamtivosť, materializmus, trivialitu a komerčné vykorisťovanie každej ľudskej potreby a inštinktu. Znecitlivenie ľudstva, aké doteraz nebolo v dejinách mimo Sovietskeho Ruska známe. Nech žije „malý človek“, štandardizovaný ako masovo vyrábané motorové auto, roj „Babbittov“ zo služobných bytov a predmestí, propagovaný, vykorisťovaný a brutalizovaný v „tomto našom Anglicku“!

Je pravda, že ešte všetci neopustili krajinu, ale ako dlho ešte môžu ťažko skúšaní zvyšky pokračovať v boji proti ekonomickému poriadku, ktorý je v podstate nepriateľský, ktorý vedie občiansku vojnu továrne proti farme? Yeomani, roľníci Anglicka, naša pôda je otrokom exportného kapitalizmu, ktorý kladie všetok svoj dôraz na mestá, industrializáciu a urbanizáciu.

Čo vám to môže ponúknuť okrem dočasných paliatív na utíšenie rozhorčenia vášho klesajúceho počtu a na získanie dane z vašich pomýlených hlasov? Bolo vám povedané, že sa pre vás niečo urobí; uistenie pravdepodobne rovnako cenné ako slogan „domovy hodné hrdinov“ opovrhnutiahodnej pamäti. Keď preukážete jeho márnosť, potom v mene vašej britskej mužnosti a tradícií nech je to naposledy. Britská únia má politiku, ktorá zachráni vás a Britániu a umožní všetkým, ktorí si to želajú, a bude ich légia, vrátiť sa do zeme svojich otcov. Nepochybne ste počuli a čítali veľa na naše pochybnosti, ale nikdy ste nepomysleli na to, že by na to mohol byť dôvod – že by sme mohli spochybňovať záujmy, ktoré nie sú vaše, ani naše, ani záujmy masy ľudu? Myslíte si, že je celá táto kampaň znevažovania až taká nezištná? Bude vám ešte stále hovoriť, čo sa vám môže alebo nemusí páčiť, a vaše politické názory budú chtivo-nechtiac obmedzené na humbuk „Starých gangov“? Posúďte našu politiku sami, pretože sa vás týka, bez akýchkoľvek zákerných nabádaní od drobných. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Zistíte, že sme vášniví nacionalisti, úplne oddaní blahu britskej pôdy. Aj priemysel bude prosperovať, pretože ho budú podporovať peniaze, ktoré teraz financujú cudzincov, ale nie na úkor poľnohospodárstva. Namiesto dnešnej jednostrannej a spoločensky nesúrodej ekonomiky bude existovať spravodlivá a zdravá rovnováha.

My, vyhnanci z vidieka, milujeme pôdu rovnako ako ktorýkoľvek z vás. Tvrdiť, že my...
zamerať sa na tyraniu. Nemohli by sme, ani keby sme chceli, tyranizovať obyvateľov Británie.

Smrť vidieka predznamenáva smrť národa, pretože z pôdy pramení všetok život, fyzický aj duchovný. Vy, ktorí inštinktívne chápete tieto pravdy, musíte vedieť, že my, ktorí ich vystavujeme na svojich zástavach, nie sme zvedení na omyl.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Podniková ekonomika od A. Ravena Thomsona

A Veľký problém vznikol pre moderný svet kolapsom súčasného ekonomického systému. Už nemôžeme tolerovať systém, ktorý odsudzuje väčšinu z nás na chudobu uprostred najväčšej hojnosti, akú kedy ľudstvo poznalo, ktorý miliónom ľudí uberá právo zarábať si na živobytie a stále viac približuje nebezpečenstvo vojny v medzinárodnom boji o zmenšenie svetových trhov. Aká je príčina tohto univerzálneho kolapsu? Kde sme urobili chybu?

Predtým, ako budeme môcť plne pochopiť príčinu problémov, musíme zvážiť trojakú podstatu organizovanej spoločnosti takto: —

- Ústredná vláda, ktorej je zverená právomoc plánovať a riadiť život v krajine.
- Množstvo sociálnych skupín s rôznymi cieľmi a záujmami.
- Masa jednotlivcov obdarených iniciatívou a podnikavosťou.

Klasická ekonomická teória devätnásteho storočia sa takmer výlučne zaoberala tretím a najmenej organizovaným aspektom spoločnosti a nesúhlasila so zasahovaním štátu alebo skupín do ekonomických záležitostí. V skorších časoch relatívneho nedostatku mohol byť tento názor opodstatnený, pretože iniciatíva a podnikavosť jednotlivca mali vtedy zásadný význam pre rozvoj skrytých výrobných síl a pokrok v technických vynálezoch. Jednotlivec by si samozrejme rozvíjal svoju iniciatívu a podnikavosť s najlepším účinkom, ak by mu bola poskytnutá čo najväčšia miera ekonomickej slobody, a to je presne to, čo požadovali ekonómovia Manchesterskej školy, keď obhajovali „laissez-faire“ a voľný obchod.

Nech už sú výhody ekonomickej slobody pri riešení problému nedostatku akékoľvek, stala sa pozitívnou hrozbou pre spoločenský blahobyt v začínajúcej dobe hojnosti. Nie je potrebné odsudzovať klasickú ekonomickú teóriu ako takú, ale musíme si uvedomiť, že nemôžu existovať žiadne absolútne „zákony“ ekonomiky nezávislé od spoločenskej organizácie. Individualistický systém bol nepochybne v dobe nedostatku veľmi potrebný a za vyriešenie problému výroby musíme poďakovať Manchesterskej škole, ale teraz nastal čas na nový ekonomický systém, ktorý bude zodpovedať potrebám novej doby. Individuálne podnikanie podporované úplnou slobodou vykorisťovania ukončilo nedostatok, ale je úplne neschopné rozdeliť hojnosť, ktorú vytvorilo, medzi ľudí ako celok. Výroba je vo svojej podstate individuálnym alebo nanajvýš skupinovým procesom: distribúcia je na druhej strane založená na potrebách celej komunity a samozrejme nemôže uspieť bez veľkej miery vedomého sociálneho plánovania.

SOCIALIZMUS A TRIEDNY BOJ

Keďže individualizmus už prešiel obdobím svojej užitočnosti a stal sa skutočným nebezpečenstvom pre hospodársky pokrok, nastal čas obrátiť pozornosť ekonomického záujmu na sociálnu skupinu, ak nie na národ ako celok. Doteraz tí, ktorí najráznejšie útočili na súčasný systém a prijali kolektívne pojmy ako „socialista“ alebo „komunista“, nikdy v skutočnosti...

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

povznesení nad skupinové úvahy. Napriek ich pompéznemu tvrdeniu o „znárodnení“ výrobných prostriedkov, samotný základ socialistickej a komunistickej príťažlivosti spočíva v preháňaní triednej diferenciácie a trvaní na „triednom boji“. Je zrejmé, že takáto triedne uvedomelá doktrína patrí do sféry sociálnej skupiny a nedokáže pozdvihnúť žiadne ocenenie celej komunity ako živej organickej entity. Dôraz, ktorý socialista kladie na internacionalizmus, a jeho popieranie vlastenectva v skutočnosti potvrdzujú jeho neschopnosť pochopiť všetky dôsledky spoločenskej organizácie, ktorá by sa mala povzniesť ďaleko nad triedne úvahy k realizácii národného účelu. Konečné „redukciu ad absurdum“ sa dosiahne, keď sovietsky režim v Rusku vyhlási, že ide o „diktatúru proletariátu“, pretože by to znamenalo trvalú a vedomú nadvládu skupiny nad národným životom.

V skutočnosti sa triedny boj v dobe hojnosti stáva čírou absurditou, pretože aký môže byť cieľ v boji medzi triedami, keď je hojnosť pre všetkých? Triedny boj nie je ničím viac ani menej ako hrozným pozostatkom doby nedostatku, ktorý môže pretrvávať do súčasnosti len kvôli neefektívnosti nášho súčasného ekonomického systému. Vyriešte problém rozdelenia a triedny boj sa skončí. V každom prípade je rozdelenie spoločnosti na bojujúce triedy do značnej miery umelým výtvorom Karla Marxa, pretože rozlišovanie medzi vlastniacimi a vykorisťovanými triedami je čoraz ťažšie, keďže moderný život sa stáva čoraz komplexnejším.

Karl Marx nemal ani potuchy o veľkých akciových spoločnostiach, ktoré rozložili vlastníctvo na obrovské množstvo ľudí, ktorí si bežne zarábajú na živobytie v priemysle; ani nepredpokladal veľké množstvo organizátorov a inžinierov, expertov a technikov, ktorí sa rozvojom moderného priemyslu ocitnú medzi zamestnávateľmi a robotníkmi.

Aj keď akceptujeme rozdelenie spoločnosti na zamestnávateľov a pracovníkov, nemusí to nevyhnutne znamenať, že ich záujmy sú protichodné. Je pravda, že zamestnávatelia aj pracovníci sa považujú za protichodné armády s protichodnými záujmami, ale to vyplýva z neschopnosti pochopiť výhodu kolektívnej organizácie pre obe strany. V prípade každého jednotlivého podniku je zrejmé, že záujmy zamestnávateľa a pracovníkov sú protichodné a že ak pracovníci požadujú príliš vysoké mzdy, pre zamestnávateľa nezostane žiadny zisk, zatiaľ čo ak zamestnávateľ dokáže znížiť mzdy, bude mať vyšší zisk. Z toho však neplynie, že zamestnávatelia a pracovníci ako celok môžu preto prospievať svojej vlastnej triede na úkor druhej. V skutočnosti v dobe hojnosti, ako je súčasná, idú záujmy pracovníkov a zamestnávateľov ruka v ruke. Moderný priemysel zjavne potrebuje veľké a rozširujúce sa trhy. Pokus nájsť ich v iluzórnom medzinárodnom obchode v posledných rokoch žalostne zlyhal, čoho výsledkom je, že priemyselníci sa teraz čoraz viac obracajú na domáci trh.

Je však zrejmé, že kúpna sila domáceho trhu bude do značnej miery určená sadzbami miezd, takže je v záujme zamestnávateľa, aby pracovníci dostávali vyššie mzdy, aby si mohli kúpiť produkty moderného priemyslu.

Socialistickí robotníci určite nerozšíria svoju vieru v triedny boj do takej miery, že odmietnu vyššie mzdy, pretože z toho budú mať prospech zamestnávatelia!

FIRMOVÝ KONCEPT

Vidíme teda, že súčasný ekonomický systém zlyhal, pretože kládol príliš veľký dôraz na záujmy jednotlivca, ale že socialistická a komunistická doktrína sú rovnako chybné, pretože vyvyšujú sociálnu skupinu na úkor spoločnosti ako celku. Fašizmus sa obracia k tretej alternatíve a trvá na tom, aby sa s komunitou zaobchádzalo ako s jedným organizovaným korporátnym štátom, kontrolovaným a plánovaným ústrednou vládou s dostatočnými ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

autorita nad jednotlivcom a skupinou s cieľom chrániť všeobecné blaho celku a presadzovať národný cieľ. Toto je korporátny koncept národa ako organizmu vyššieho rádu, ale v podstate podobného ľudskému telu, ktorého orgány a funkcie slúžia kolektívnemu účelu.
Je to základný základ organizácie fašistického režimu v Taliansku, ktorý upravuje vzťahy medzi talianskymi zamestnávateľmi a pracovníkmi v súlade s pravidlami slávnej Charty práce v rámci spoločného záujmu.

Takýto systém, založený na úplne novom koncepte ekonomického účelu, si bude vyžadovať rovnako novú vedu o ekonomickom prispôsobovaní sa sociálnym potrebám. Verím, že táto nová ekonomická veda bude vypracovaná v tejto krajine, ktorá bola tak dlho obchodným centrom sveta. Bolo by zbytočné ignorovať skutočnosť, že Taliansko aj Nemecko, prvé krajiny, ktoré prijali fašistickú politickú ústavu, mali najväčšie ťažkosti s rozvojom ekonomickej stránky svojho režimu, hoci obe krajiny reagovali na ťarchu svetovej depresie oveľa lepšie ako demokratické krajiny. Musíme si uvedomiť, že hoci demokracia a liberálne princípy prišli najprv do Francúzska a na kontinent, práve v Británii boli ekonomické dôsledky liberalizmu vypracované manchesterskou školou individualistov. Keďže práve Británia dala svetu túto nebezpečnú, takmer katastrofálnu ekonomickú teóriu, bude jednoznačne povinnosťou Británie aplikovať nové princípy fašizmu na ekonomickú sféru a vytvoriť obchodnú štruktúru budúcnosti, ktorá nahradí zdiskreditované zvyšky liberálneho voľného obchodu.

FIREMNÉ ZÁSADY

Súčasťou súčasnej diskusie nemôže byť stanovenie základov takejto vedy, ale určité princípy korporátnej ekonómie sa okamžite naskytujú v protiklade so súčasným individualizmom. Namiesto „ekonomického človeka“, ktorého osobné sebectvo bolo základom starej školy, budeme mať „ekonomickú komunitu“, ktorej sa jednotlivec zapojí do vlasteneckej služby. Namiesto tried ľudí, ktoré sa spájajú na ochranu svojich spoločných „záujmov“, budeme mať profesijné skupiny, ktoré sa spájajú vo funkčnej službe komunite ako celku. Namiesto súťaže jednotlivcov bojujúcich o živobytie, každý proti všetkým a diabol berie toho posledného, budeme mať spoluprácu jednotlivcov pre ich spoločný prospech.

Ako sa majú tieto princípy uviesť do praxe? V prvom rade nepochybne uplatňovaním autority. Do chaosu súčasných ekonomických záležitostí treba zaviesť disciplínu a kontrolu.
Hrôzy súčasného systému, ktoré živia ohne triedneho boja a dávajú socialistickým agitátorom dôvod na útok na „kapitalizmus“, pramenia vo veľkej miere z neprimeraného uplatňovania ekonomickej moci mocným jednotlivcom, ktorý nahromadil dostatočný majetok alebo kapitál na to, aby mal značný vplyv na obchodné záležitosti, a tým presadzoval svoje záujmy nekalými metódami. Za fašizmu nebude žiadny jednotlivec môcť v tomto zmysle používať svoj majetok ako prostriedok na uplatnenie moci vo svoj vlastný prospech. „Moc“ je monopolom vlády.

Tu máme úplnú odpoveď socialistovi, ktorý požaduje zrušenie súkromného kapitálu a znárodnenie výrobných prostriedkov. Je pravda, že súkromný kapitalista v minulosti zneužíval svoju kontrolu nad kapitálom na presadzovanie vlastných záujmov, ale to neospravedlňuje zrušenie súkromného vlastníctva, ale skôr kontrolu nad jeho používaním na zabránenie antisociálnemu konaniu. Pravdou je, že socialista nie je nič viac ako nespokojný buržoáz, ktorý závidí kapitalistovi jeho bohatstvo a moc. Implicitne tým akceptuje buržoázny princíp, že vlastník môže robiť, čo

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Má rád svoje, a preto nemôže nájsť inú alternatívu ku kapitalistickému vykorisťovaniu ako hromadnú konfiškáciu, ktorá zahlcuje dobrých kapitalistov tými zlými. Fašizmus uznáva, že kapitál a peniaze obdarili jednotlivcov mocou, ktorú v minulosti zneužívali, a požaduje od voličov dostatočnú autoritu a prostriedky na konanie, aby sa vysporiadali s najmocnejšími záujmovými skupinami v krajine. Ako to Oswald Mosley úplne jasne vyjadril: „Za kapitalizmu kapitál využíva národ pre svoje vlastné ciele: Za fašizmu národ využíva kapitál pre svoje vlastné ciele.“

Je jednoznačne nepraktické, aby sa vláda, nech je akokoľvek mocná a efektívna, pokúšala o detailné plánovanie hospodárskych záležitostí celého národa. To by bolo popretím akejkoľvek skupinovej organizácie, ktorá je základnou súčasťou zdravého politického systému, a malo by to tendenciu udržiavať a zhoršovať súčasnú hrozbu byrokracie, ktorá rýchlo socializuje túto krajinu. Socialisti aj konzervatívci súťažia v zvyšovaní moci a vplyvu Whitehallu, ktorý sa rýchlo stáva „novým despotizmom“, ktorý predpovedal lord predseda Najvyššieho súdu Hewart. Za fašizmu sa veľká časť tejto byrokratickej kontroly opäť prenesie na nové línie funkčnej organizácie na korporácie, ktoré budú kontrolovať hlavné priemyselné odvetvia a skupiny priemyselných odvetví v krajine. Korporácie poľnohospodárstva, rybolovu, dopravy, baníctva a medicíny nahradia ministerstvá vo Whitehalle a budú ich obsadzovať muži, ktorí sa vypracovali vo svojom odvetví a profesii a budú oveľa lepšie spôsobilí ju kontrolovať ako ktorýkoľvek stály vládny úradník. Tieto nové inštitúcie priemyselnej samosprávy nahradia miestnu samosprávu, ktorá sa rýchlo stáva zastaranou vzhľadom na rýchlosť modernej komunikácie a širšie plánovanie verejných služieb. Týmto spôsobom sa skupinová organizácia transformuje z rigidnejšieho štrukturálneho základu minulosti na flexibilnejší funkčný základ budúcnosti.

Korporáciám bude udelená veľmi široká miera samosprávy na riešenie všetkých vnútorných záležitostí týkajúcich sa odvetví, ktoré kontrolujú, a zamestnávatelia, pracovníci a spotrebitelia budú zastúpení v rade korporácie. Zamestnávatelia budú zastúpení prostredníctvom svojej federácie zamestnávateľov a pracovníci prostredníctvom svojich odborov, zatiaľ čo vláda vymenuje zástupcov spotrebiteľov, ktorí budú dohliadať na záujmy širokej verejnosti a záujmy iných korporácií, ktoré majú o daný produkt osobitný záujem. Korporácia bude povinná stanoviť mzdové a pracovné podmienky pre dané odvetvie medzi zamestnávateľmi a pracovníkmi, ako aj ceny a podmienky hospodárskej súťaže medzi zamestnávateľmi a spotrebiteľmi. Všetky uzavreté dohody budú právne záväzné pre celé odvetvie a každý zamestnávateľ alebo pracovník, ktorý poruší to, čo je v skutočnosti nariadením korporácie, bude dopustený priestupku, za ktorý môže byť postavený pred súd. V skutočnosti sa od federácie zamestnávateľov a odborov bude očakávať, že budú udržiavať disciplínu medzi svojimi členmi, ktorí budú tvoriť 100 % daného odvetvia. S takýmito primeranými prostriedkami arbitráže budú samozrejme zakázané štrajk aj výluka, ale zamestnávatelia, pracovníci alebo spotrebitelia sa môžu odvolať na ministra korporácií, ktorý zasadá v rade so zástupcami všetkých priemyselných korporácií, so žiadosťou o spravodlivé rozhodnutie v súlade so všeobecnou priemyselnou praxou a národným blahom. Bude zrejmé, že týmto prenesením právomoci a samosprávy na korporácie bude ústredný zákonodarný zbor zbavený veľkej časti podrobnej legislatívy, ktorá v súčasnosti brzdí prácu parlamentu.

POUŽÍVANIE ORGANIZÁCIE SPOLOČNOSTI

Zatiaľ sa nová ekonómia môže zdať ako zaujímavá nová koncepcia, ale s pochybnou praktickosťou ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

hodnota kompenzujúca ich značnú zložitosť. Takýto systém však nie je vytvorený len ako intelektuálne cvičenie, ale má obrovské výhody práve tam, kde je súčasný systém obzvlášť slabý. Vezmime si napríklad najhorší problém zo všetkých, a to chudobu uprostred hojnosti, ktorá vyplýva z toho, čo konzervatívci nazývali „nadprodukciou“, ale čo by sa dalo oveľa lepšie opísať ako „nedostatočná spotreba“. Túto chybu súčasného systému možno samozrejme napraviť iba dosiahnutím oveľa vyššej životnej úrovne, keď budú ľudia schopní spotrebovať obrovskú produkciu modernej vedy a techniky. Individualistický systém bohužiaľ znižuje kúpnu silu buď vo forme miezd, alebo ziskov počas obdobia hojnosti, kvôli intenzívnej konkurencii o predaj tovaru na už aj tak preplnenom trhu, čo núti výrobcov znižovať ceny v bezohľadnej snahe dobyť trh. Za fašizmu však budú ceny a podmienky hospodárskej súťaže kontrolované a žiadny výrobca nebude môcť potiť svojich pracovníkov proti predpisom svojej korporácie, aby ukradol náskok svojim konkurentom. Týmto spôsobom sa nielenže zastaví pokles kúpnej sily, ale celý mzdový systém sa dá trvalo zvýšiť spoločnou akciou v celom priemysle. Takáto akcia je samozrejme úplne rozumná a v posledných rokoch ju obhajovalo niekoľko verejných činiteľov, ale bohužiaľ sa nedá uskutočniť v súčasnom individualistickom systéme, pretože ak by bol ktorýkoľvek zamestnávateľ taký hlúpy, že by sa pokúsil zvýšiť mzdy svojim pracovníkom v záujme národnej obnovy, čoskoro by našiel množstvo nevlasteneckých konkurentov, ktorí by im znížili mzdy a vytlačili ho z trhu. Takúto politiku možno úspešne presadiť len pod disciplínou a kontrolou organizovaného fašistického režimu.

Rovnakým spôsobom sa dá vyliečiť aj veľká pliaga nezamestnanosti, pretože je zrejmé, že je to čisto dôsledok úplného nedostatku organizácie v našom súčasnom národnom hospodárstve.
V tejto krajine musí byť v každom okamihu určité množstvo práce, počítané v pracovných hodinách, ktoré je potrebné vykonať, a určitý počet pracovníkov ochotných a dychtivých túto prácu vykonávať.
Práca sa určite dá rozložiť na celkový počet pracovníkov úpravou pracovného času, ako sa to v súčasnosti robí v Taliansku, kde sa zavádza 40-hodinový pracovný týždeň. Fašistická vláda v tejto krajine by v skutočnosti radšej hľadala prospešnejšie riešenie v zmysle zvýšenia životnej úrovne ľudí, než skracovania pracovného času, ale v každom prípade sa problém nezamestnanosti stáva úplne a natrvalo riešiteľným v organizácii plánovaného korporátneho štátu.

FUNKCIA FINANCÍ

Jednou z hlavných chýb súčasného systému je jeho neschopnosť vštepiť rôznym povolaniam a profesiám spoločnosti zmysel pre ich funkčný účel služby celku. To viedlo k najhorším výsledkom v oblasti financií, kde bankári a finančníci hanebne zneužívali peňažnú moc vo svoj vlastný prospech. V skutočnosti nie je prehnané povedať, že tejto krajine, rovnako ako mnohým iným, dominuje diktatúra vysokých financií, ktorá sa oveľa viac zaujíma o lukratívne výnosy zo zahraničného dlhopisového trhu ako o blaho britského ľudu. Prvou a najnaliehavejšou úlohou fašistickej vlády bude zbúrať túto súčasnú diktatúru medzinárodných financií a nahradiť ju autoritatívnym režimom, ktorý bude národom splnomocnený presadzovať funkčný a sociálny účel aj nad najmocnejšími záujmami v krajine.

Funkciou peňazí, na ktorú sa v súčasnosti príliš často zabúda, je uľahčiť výmenu tovarov a služieb. Skutočnosť, že je pre nás také ťažké vymieňať si tovar ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

a služieb dnes je jasným dôkazom zlyhania financií v plnení ich primárnej úlohy voči spoločnosti. Nech sú naši technici a vynálezcovia akokoľvek zruční a vynaliezaví, životnú úroveň ľudí nemožno zvýšiť, pokiaľ sa do obehu neuvedie dostatok meny a iných výmenných prostriedkov. V opačnom prípade bude jediným výsledkom vynálezov a racionalizácie priemyslu strata práce pre čoraz viac ľudí. V súčasnosti trpíme veľmi vážnym obmedzením peňazí, ktoré vykonávajú banky v rámci svojej politiky deflácie. Dôvod tejto politiky je dvojaký. Po prvé, existuje určitý vrodený konzervativizmus, ktorý sa stále drží zlatého štandardu meny ako posledného pozostatku doby barteru.

Po druhé, finančníci si uvedomujú, že obmedzenie množstva tovaru, s ktorým obchodujú, ho robí hodnotnejším a ich vlastnú mocnejším. Z týchto dvoch dôvodov nie je množstvo peňazí v obehu prispôsobené, ako by malo byť, objemu potenciálnej produkcie v krajine, ale je obmedzené na určitý podiel zásob určitého drahého kovu, zlata, v trezoroch centrálnej banky. Je zrejmé, že dostupné zásoby tohto kovu sú úplne irelevantné pre problém distribúcie, ktorý musia financie vyriešiť, a v skutočnosti je množstvo zlata na celom svete žalostne nedostatočné na financovanie obrovských výrobných síl moderného priemyslu. Namiesto toho, aby naši finanční páni rozširovali menu a úvery s cieľom uspokojiť potreby priemyselného rozvoja, snažia sa vrátiť k zlatému štandardu obmedzením produkcie na limity stanovené svetovými zásobami zlata. Niet pochýb o tom, že medzinárodní finančníci si týmito prostriedkami udržiavajú a rozširujú svoju kontrolu nad svetovými záležitosťami, ale len za cenu odsúdenia väčšej časti sveta na chudobu uprostred hojnosti.

Fašistická vláda bude trvať na zvrátení tejto neprirodzenej nadvlády financií nad priemyslom. Musí byť úplne jasné, že financie majú funkciu slúžiť priemyslu a v žiadnom prípade nie sú vhodné pre tú vládu priemyslu, ktorú si uzurpovali. Nielenže sa musí skončiť s podporou zahraničnej výroby v konkurencii s našou vlastnou prostredníctvom zahraničných emisií akcií City of London, ale naši finančníci a bankári musia byť nútení čeliť problému distribúcie, ktorý v minulosti tak dôsledne zanedbávali. Už sme poukázali na to, že budúcnosť nášho obchodu spočíva v oživení domáceho trhu a financie musia teraz obrátiť svoju pozornosť na prostriedky, ako dosiahnuť toto oživenie zvýšením kúpnej sily ľudí.

To znamená obrovský a revolučný rozchod so všetkými najposvätnejšími tradíciami bankového podnikania, pretože podstatou problému je, že ide o financovanie spotreby. Doteraz bankári obmedzovali svoje operácie výlučne na financovanie výroby v komerčnej sfére, pretože splátkové platby v skutočnosti nefinancujú spotrebu, pretože iba zastavujú budúcu kúpnu silu za účelom okamžitého predaja.

Musíme nájsť nejaký spôsob financovania vyššej mzdovej a platovej sadzby, aby sme uvoľnili výrobné sily. V súčasnosti je samozrejme v individualistickom systéme zapojeného do intenzívnej konkurencie takýto postup nemožný a každý zamestnávateľ, ktorý by išiel do svojej banky a požiadal o prečerpanie účtu na vyplácanie vyšších miezd, by bol právom odsúdený ako šialenec, pretože by nemohol poskytnúť žiadnu záruku, že jeho konkurenti urobia to isté alebo neznížia svoje mzdy, aby mu prevzali trh. Lord Beaverbrook, ktorý často obhajoval vyššie mzdové sadzby, nikdy nedokázal prekonať túto zásadnú ťažkosť.

Podniková ekonomika však ponúka okamžité riešenie, a to práve pre účely
Úlohou korporácií je kontrolovať a regulovať mzdové sadzby a pracovné podmienky, aby v prípade fašizmu Ak by vláda prijala politiku vyšších miezd, nevznikla by žiadna otázka nepatriotických alebo cudzincami ovládaných firiem, ktoré by sa zdržiavali v úzadí a zneužívali svojich konkurentov; všetko by bolo...

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

nútení prispôsobiť sa rovnakým štandardom. Ak by potom zamestnávateľ išiel do svojej banky a požiadal o prečerpanie účtu na realizáciu svojej časti programu, bankár by nemal problém mu vyhovieť, pretože by vedel, že zvýšená kúpna sila celej spoločnosti by viedla k zvýšeniu objednávok a väčšej prosperite konkrétnej firmy, s ktorou obchoduje. Práve týmto spôsobom by fašizmus zvýšil životnú úroveň ľudí a uviedol do obehu väčší objem meny a úverov, ktorý je potrebný na financovanie zvýšenej produktívnej sily priemyslu.

Je zrejmé, že táto politika menovej expanzie musí zahŕňať úplný rozchod so zlatým štandardom a konzervatívnejší kritici sa v dôsledku toho môžu obávať o stabilitu meny.
Fašizmus však poukazuje na to, že peniaze sú v skutočnosti nárokom na tovary a služby a že žiadny človek za normálnych okolností nejde do banky a nepožaduje zlaté tehličky za svoje bankovky: je úplne spokojný, ak si môže vymeniť svoje peniaze za tovary a služby, ktoré potrebuje. V súčasnosti je v tejto krajine samozrejme k dispozícii množstvo tovarov a služieb: sklady sú plné tovarov a viac ako dva milióny našich krajanov a krajaniek ponúka svoje služby márne. Pokiaľ nebudeme vydávať bankovky, ktoré nie sú kryté dostupnými tovarmi a službami, nemôže hroziť nebezpečenstvo inflácie; fašizmus teda založí menu na širokom základe všetkých produktívnych zdrojov národa, namiesto úzkeho a neistého základu zlata v Bank of England.

RÍŠSKA AUTARCHIA

Jediná platná kritika tejto politiky korporátnej organizácie priemyslu, ktorá zvyšuje životnú úroveň celého ľudu, spočíva v argumente, že táto krajina je do značnej miery závislá od svojho zahraničného obchodu, a preto si nemôže dovoliť vyššiu životnú úroveň ako jej konkurenti na svetových trhoch. Tento argument však možno v skutočnosti vyvrátiť odkazom na príklad Henryho Forda, ktorý vyrobil najlacnejšie motorové auto na svete a zároveň platil najvyššie mzdy. Umožnil mu to obrovský domáci trh v Amerike, ktorý mu umožnil zaviesť metódy masovej výroby a priaznivo konkurovať na trhoch krajín s oveľa nižšou životnou úrovňou. V skutočnosti strácame naše trhy v zahraničí nie preto, že by náš tovar bol drahší ako tovar našich konkurentov, ale skôr preto, že tieto trhy sú nám uzavreté neprekonateľnými colnými bariérami, za ktorými sa rýchlo rozvíja domáci priemysel. Nech je náš tovar akokoľvek lacný, nemôžeme očakávať, že iné krajiny zničia svoj vlastný priemysel a prepustia svojich vlastných ľudí z práce, aby si ho mohli kúpiť. V každom prípade nás orientálne národy, ako napríklad Japonci, môžu beznádejne prekonať, pokiaľ ide o otázku miezd.

Exportný obchod nie je v žiadnom prípade nevyhnutný pre blahobyt krajiny, pretože znamená posielanie tovaru z krajiny na spotrebu cudzincom, namiesto toho, aby sa tovar držal doma, aby sa zvýšila životná úroveň domáceho obyvateľstva. Z dlhodobého hľadiska môžu z prebytku exportu profitovať iba finanční magnáti z City of London, pretože práve na základe tohto prebytku poskytujú veľké zahraničné pôžičky, z ktorých čerpajú také štedré provízie. Export je skutočne opodstatnený len na úhradu nevyhnutného dovozu a dovoz tejto krajiny by sa mohol výrazne znížiť vylúčením všetkého dovážaného tovaru, ktorý si vieme vyrobiť doma. Je škandalóznym faktom, že do tejto krajiny sa dováža veľké množstvo priemyselného tovaru, ktorý by sa tu mohol bez problémov vyrábať, a neexistuje žiadna ospravedlnenie pre naše zanedbávanie domáceho poľnohospodárstva len preto, že naše zdroje nestačia na to, aby uživili celú našu populáciu; mali by sme vyprodukovať aspoň maximum domácej produkcie, než pôjdeme ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

v zahraničí po zvyšok.

Aj keď v tejto krajine vyrobíme maximálnu rozmanitosť tovaru, bolo by zbytočné popierať, že sa nedokážeme stať úplne sebestačnými, ale na druhej strane existuje len veľmi málo produktov, ktoré potrebujeme a ktoré sa nedajú nájsť niekde v Britskom impériu.
Fašizmus nie je úzka politika Malého Anglicka, ale má veľký imperiálny plán autarkického rozvoja, ktorý môže ponúknuť Impériu ako celku. Dominiám bude ponúknutý oveľa väčší podiel na rozširujúcom sa domácom trhu, ako bol ponúknutý v Ottawe, pretože zahraničná konkurencia bude úplne vylúčená. Niet pochýb o tom, že Impérium ako celok bude úplne ochotné spolupracovať v takomto ekonomickom systéme, ktorý vytvorí úplne sebestačnú Impérium izolovanú od účinkov svetových kríz a svetových depresií a ktorá bude schopná vybudovať si vyššiu životnú úroveň, než bola doteraz známa.

Nakoniec si musíme predstaviť korporátne princípy fašizmu aplikované na medzinárodný obchod.
Dovozca už nebude môcť nakupovať na akomkoľvek trhu, ktorý uzná za vhodný, ale bude musieť pracovať prostredníctvom Rady pre zahraničný obchod, ktorá bude využívať kúpnu silu národa ako prostriedok na získanie exportných trhov. Fašizmus od samého začiatku prijme politiku, že Británia nakupuje od tých, ktorí nakupujú z Británie, a ak nám ktorákoľvek zahraničná krajina bude chcieť predať tovar, ktorý nám chýba, bude musieť náš tovar na oplátku prijať. Keďže ostatné krajiny prijmú podobné metódy, nakoniec dospejeme k všeobecnému systému organizovaného barteru medzi krajinami, ktorý je jediným praktickým prostriedkom plánovaného medzinárodného obchodu, oslobodeného od machinácií medzinárodných financií a dlhopisov medzinárodnej úžery.

SVETOVÝ PORIADOK FIRMY

Nesmieme predpokladať, že fašizmus je v národnom zmysle úplne sebecký. Určite je podstatnou črtou fašistickej filozofie klásť vlastnú krajinu na prvé miesto, ale bolo by unáhlené predpokladať z tohto dôvodu, že fašizmus implikuje národnú rivalitu a môže viesť k vojne z ekonomických dôvodov. Naopak, veľmi vážnym nebezpečenstvom súčasného systému je, že neustále rastúci boj o svetové trhy môže viesť k vojne. Na Ďalekom východe už skutočne došlo k vojnám o trhy a európske mocnosti sa len s ťažkosťami vyhli zatiahnutiu do boja. V skutočnosti korporátny systém hospodárskeho plánovania minimalizuje nebezpečenstvo vojny, pretože dostane ekonomické príčiny vojny pod vedomú ľudskú kontrolu. Už to nebude otázka toho, aby každá krajina vyvážala svojich susedov do maximálneho množstva exportu, ale aby sa autoritatívne vlády s plnou korporátnou kontrolou nad svojimi národnými hospodárskymi záležitosťami stretávali, aby si zdieľali a vymieňali základné suroviny potrebné pre ich priemyselný rozvoj. Keďže týchto surovín nie je nedostatok a keďže ich produkcia bola v skutočnosti drasticky obmedzená, aby sa zabránilo zaplaveniu trhu, nemalo by byť žiadne ťažkosti s dosiahnutím priateľského riešenia tohto pomerne jednoduchého problému, keď sa národy vzdajú smiešnej myšlienky, že si môžu navzájom prospieť tým, že si ničia navzájom.

V budúcnosti bude určite existovať rivalita, ale rivalita v úspechoch, nie v súťaži. Len prostredníctvom korporátnej organizácie spoločnosti a hospodárskeho života môžeme dosiahnuť mier a prosperitu v usporiadanom svete. Prispejme svojou časťou tým, že si usporiadame vlastné národné záležitosti a povzbudíme ostatné národy, aby urobili to isté.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Nacistické hnutie v perspektíve od Jamesa Drennana

Talianski fašisti sa nikdy nepokúšali dať talianskemu nacionalizmu také ohromné rasové pozadie, aké vytvoril pán Hitler ako intelektuálnu inšpiráciu pre „Tretú ríšu“. Ak by niektorí ľudia mali pokušenie založiť modernú politiku na tvrdeniach minulých dejín, mohli by to byť páni Ríma, ale zdá sa, že signor Mussolini sa zameriava skôr na konečné paneurópske združenie založené na konceptoch fašizmu než na doslovné oživenie rímskych územných sláv. Pán Hitler na druhej strane vypracoval ideál nemeckej (alebo árijskej) rasovej exkluzivity, ktorý má hlboké korene v nemeckých dejinách. Tento nemecký koncept však, ak je správne pochopený, nemusí byť v žiadnom prípade v rozpore s talianskym chápaním fašizmu ako viery predurčenej na vytvorenie duchovného základu regenerácie Západu. Nemal by byť ani v rozpore s vznešenou koncepciou Britského impéria, ktorá inšpiruje fašizmus v Británii, pretože v žiadnom bode nevzniká žiadny stret záujmov. Naopak, všetky rozmanité príspevky k teórii svetového fašizmu sa môžu skôr dopĺňať ako rušiť.

Aby sme pochopili, prečo nacisti prijali rasovú interpretáciu dejín, ktorú prvýkrát sformulovali v minulom storočí takí nenemeckí autori, ako napríklad Francúz Gobineau a Angličan Houston Stewart Chamberlain, a ktorú nacistickí vodcovia adaptovali ako základ revolučného ideálu akceptovaného nemeckými masami a ako hybnú silu súčasnej štátnej politiky Nemeckej ríše, je potrebné zvážiť určité podmienky a trendy nemeckých dejín počas celého obdobia posledných tisíc rokov. Iba takýmto štúdiom môžeme dospieť k základom viery moderného nemeckého ľudu a pochopiť smer, ktorým pravdepodobne vládcovia Nemecka povedú ľud oddane presvedčený o platnosti svojej viery.

Boli to germánske kmene, ktoré v ôsmom storočí skutočne nasledovali imperiálne predstavy starovekého Ríma. Ríša Karola Veľkého – označovaná za cisára Západu – bola etnicky viac nemecká ako francúzska a až po jeho smrti sa franko-gaullistické prvky začali odlišovať od nemeckých, keď dedičia rôznych častí jeho panstva skladali prísahu vo francúzskych a nemeckých dialektoch. Ešte v trinástom storočí hohenstaufovskí cisári naďalej považovali celé Taliansko a veľkú časť územia dnešného Francúzska za provincie Nemeckej ríše. Za zmienku stojí, že zatiaľ čo v tom čase sa Nemecko sotva rozprestieralo na východ od Labe, Holandsko, Burgundsko a časti Savojska a Franche-Comté boli v rôznej miere a v rôznych časoch zahrnuté do cisárskych panstva.

Jednou z chýb vyučovania dejepisu v tejto krajine je, že nám len zriedka umožňuje vidieť naše vlastné dejiny v perspektíve a vo vzťahu k dejinám zvyšku Európy. Počas štyroch storočí medzi nástupom Ľudovíta Nemeckého v roku 825 a smrťou Fridricha II. v roku 1250 – zhruba obdobie v našich dejinách medzi vládou Alfréda Veľkého a Henricha III. – boli dejiny Európy do značnej miery dejinami Nemecka. V období, keď boli naše vlastné dejiny mimoriadne provinčné – keď boli ich udalosti rovnako vzdialené od udalostí hlavného prúdu európskych dejín, ako sú napríklad individuálne dejiny moderného Nórska od dejín súčasnej Európy – bolo Nemecko dejiskom veľkých bojov, ktoré viedli k zrodu

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

stredoveká európska kultúra a jej cisári, ako Henrich Vtáčník, Oto Veľký a Fridrich Barbarossa, sa stali arbitrami západnej Európy a pánmi udalostí od Jutska po Sicíliu, od Burgundska po Uhorsko. Je potrebné oceniť význam tohto obdobia v mysliach moderných Nemcov, aby sme pochopili ich mimoriadnu hrdosť na svoju históriu a ich pocit frustrácie a obmedzenia v územných podmienkach povojnovej Európy.

Otto Veľký – ktorý zomrel v roku 973, teda takmer pred tisíc rokmi – sa v posledných rokoch stal najvyššou postavou nacistického panteónu a jeho portréty sa objavujú v nemeckých kníhkupectvách takmer rovnako často ako portréty Hitlera a Göringa. Celý proces nemeckých dejín je v skutočnosti príkladom fenoménu „zastaveného vývoja“ a zvláštne prejavy, ktoré spájame so súčasnou nemeckou národnou psychológiou, pochádzajú z „frustračného komplexu“, ktorý je jej nevyhnutným derivátom. Samotný rozsah a rozmach moci Hohenstaufenovcov znamenal zkázu nemeckého ľudu. Skvelí cisári tejto línie boli fascinovaní snom o paneurópskej ríši Karola Veľkého a viac ako storočie mrhali silou Nemcov na sledovanie ich talianskych ambícií. Skoršou politikou Otta Veľkého bolo upevnenie veľkého nemeckého štátu. Hohenstaufenovcov priťahovali paneurópske koncepcie, ktorých dedičmi sa stali Habsburgovci. A pád Hohenstaufenovcov oslabil Nemecko a pripravil ho o centrálnu moc v čase, keď Anglicko a Francúzsko boli na pokraji rozvoja smerom k národnej štátnosti, ktorá bola nakoniec dosiahnutá za Tudorovcov a Valoisovcov. Chyby politiky Hohenstaufenovcov sa z nemeckého pohľadu javia ešte tragickejšie, keď si uvedomíme, že veľký „Drang nach Osten“ Nemcov cez Labe a okolo brehov Baltského mora podnikali nemeckí rytieri za vlády Fridricha II. a že tento postup bol nakoniec v širších možnostiach zrušený oslabením impulzu z nemeckého centra.

Medzi smrťou Fridricha II. v roku 1250 a smrťou Martina Luthera v roku 1546 uplynuli takmer presne tri storočia a hoci je toto rozdelenie dosť svojvoľné, na účely zovšeobecnenia je prípustné. Toto obdobie troch storočí bolo svedkom úplnej premeny, a to ako v perspektívach, tak aj v charaktere nemeckého ľudu. Existujú tri hlavné historické prúdy, ktoré mali zásadný vplyv na následný vývoj nemeckého historického života.

Po prvé, nemecké aj severotalianske mestá stratili ekonomickú nadvládu, ktorú mali počas stredoveku, keď vyrástli pozdĺž hlavnej obchodnej trasy z východu na západ medzi Európou a byzantsko-saracénskym Východom. Dobytie Konštantínopolu Turkami do značnej miery zničilo prosperitu všetkých regiónov pozdĺž tejto trasy a objavenie Ameriky a otvorenie Kapskej cesty presunulo centrum hospodárskej moci do krajín pozdĺž atlantického pobrežia – Španielska a Portugalska, Anglicka, Francúzska a Holandska. V skutočnosti nie je prehnané tvrdiť, že reformácia v Nemecku aj tridsaťročná vojna v sedemnástom storočí mali svoje korene v ohromnom procese hospodárskej dislokácie, ktorý musel nasledovať po tomto presune hlavných obchodných centier.

Druhým veľkým historickým prúdom tohto obdobia bol vzostup Habsburgovcov v úlohe Hohenstaufenovcov. Habsburgovci boli nemecké kniežatá so širokými osobnými panstvami v nemeckých krajinách, ale ich samotné postavenie v Rakúsku – Östermark Mark – na východných hraniciach Nemecka ich v podstate robilo nenemeckými vo svojich záujmoch. Tradičná politika Habsburgovcov ľahko vysvetľuje mimoriadnu nenávisť, ktorú pangermáni a

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

najmä nacisti, majú pre celú „rakúsku teóriu“. Habsburkovci – podobne ako skorší Hohenstaufovci – sa považovali za dedičov Rímskej ríše a nárokovali si svetovú nadvládu, alebo aspoň v praktickej politike paneurópsku nadvládu. Tento úžasný rod bol v rôznych obdobiach svojej histórie talianskou mocnosťou, španielskou a juhoamerickou mocnosťou, slovanskou mocnosťou, mocnosťou s ašpiráciami v Ázii – a dokonca aj v Afrike – ale nikdy to nebola mocnosť, ktorá by vedome dovolila prevládať čisto nemeckým záujmom.

[1] Habsburgovci zohrali počas štyroch storočí po dobytí Konštantínopolu Turkami veľkú úlohu. Zastavili vojenský postup Turkov na západ a nahradili byzantských cisárov ako hlavní civilizační činitelia v celej juhovýchodnej Európe. Ich úloha však bola pre Európu rovnako cenná, ako aj katastrofálna pre koncepciu nemeckej národnosti.

Ich zaujatie Stredomorím na neurčito odložilo akýkoľvek proces zjednocovania Nemecka a ich dynastická politika viedla v praxi k tomu, čo sa rovnalo rozdeleniu nemecky hovoriacich území.

Tretím dôležitým vplyvom na vývoj nemeckých dejín bolo rozdelenie nemecky hovoriacich území a transformácia celého rasového charakteru obyvateľstva, ktoré sa nazývalo Nemcami, ktorá prebiehala v období rokov 1250 – 1550. Tento jav mal mimoriadny význam, najmä ak si uvedomíme, že práve v tom istom období vznikli a konsolidovali sa národy ako Angličania, Francúzi a Španieli, ba dokonca aj Maďari, Česi a Poliaci, a Európa začala nadobúdať podoby, ktoré poznáme v súčasnosti.

V časoch Karola Veľkého neboli rozdiely medzi Germánmi a Frankmi veľmi jasne definované. Anglicko pod saskou hegemóniou bolo do značnej miery nemeckým kráľovstvom a to isté možno povedať o severnom Taliansku pod Longobardmi. Najprv došlo k absorpcii nemeckých prvkov v Anglicku, východnom Francúzsku a severnom Taliansku. Tento proces bol v skutočnosti dokončený dávno pred smrťou Fridricha II. v roku 1250. Počas nasledujúcich tristo rokov boli západné hranice Nemecka posunuté späť smerom k Rýnu. Regióny ako Burgundsko a Franche-Comté sa stávali viac francúzskymi a menej nemeckými. Holandsko sa definitívne stalo nenemeckým. Sformovalo sa Švajčiarsko a značné nemecké obyvateľstvo sa pripojilo k švajčiarskej myšlienke. Dôležité nemecké pochody v Rakúsku sa stali neoddeliteľnou súčasťou prevažne nenemeckej Habsburskej ríše. Výsledky týchto oddelení sú stále významné v moderných európskych dejinách. Vysvetľujú rakúsku otázku.

Vysvetľujú otázku Alsaska a Lotrinska – spor o región, ktorý nikdy úplne neprestal byť nemecký a ktorý sa nikdy nestal úplne francúzskym. Vysvetľujú aj pokusy nacistov o oživenie pangermanistického povedomia nielen v Rakúsku a Československu, ale v menšej miere aj v Holandsku a Dánsku, vo Švajčiarsku a Belgicku.

Ale zároveň s tým, ako sa nemecké jazykové hranice posúvali späť smerom k Rýnu a zatiaľ čo sa obyvateľstvo s najautentickejšou nemeckou krvou transformovalo na švajčiarsku, francúzsku a holandskú, sa nemecký jazyk a nemecká kultúra rýchlo šírili na východ a primitívne nenemecké obyvateľstvo severovýchodnej Európy sa učilo považovať sa za Nemcov. Nemecká kolonizácia na východ bola dielom nemeckých rytierov, ktorí dobyli a prozelytizovali slovanské a fínske kmene východne od Labe a neskôr za Odrou, a nemeckých hanzových miest, ktoré sa zaoberali zakladaním obchodných centier pozdĺž celého pobrežia Baltského mora. Nemecký pokrok v tomto smere bol nakoniec zastavený vojenskou silou Poľska, rivalitou škandinávskych štátov a, samozrejme, neskôr aj vznikom Ruska ako veľmoci na začiatku...

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

osemnásteho storočia. Bol to však veľký úspech, najmä ak si uvedomíme, že toto úsilie sa skončilo medzi trinástym a pätnástym storočím, keď bola stredonemecká inšpirácia slabá a v mnohých prípadoch neexistujúca. Úloha hanzových miest a rádu nemeckých rytierov v Baltskom mori veľmi zodpovedala úlohe talianskych republík a latinských rytierskych rádov v Stredomorí, ktorým sa podarilo udržať agresívnu taliansku politiku na východe v čase, keď neexistovala žiadna centrálna talianska mocnosť.

V polovičnom zlyhaní stredovekého „Drang nach Osten“ sa nachádza druhý prvok „frustračného komplexu“, ktorý je základom modernej nemeckej interpretácie dejín jeho krajiny. Nacisti – najmä z toho, čo by sa dalo nazvať „pruskou školou“, ku ktorej patria generál Göring a pán Rosenberg – neustále hľadajú oživenie nemeckého prenikania a kolonizácie pobaltských krajín ako kompenzáciu za obmedzenie nemeckých ašpirácií na Západe.

Najdôležitejším výsledkom stredovekého „Drang nach Osten“ bolo založenie pruského štátu. Autochtónne obyvateľstvo Pruska bolo prevažne slovanského a fínskeho pôvodu – najprimitívnejšie kmene severnej Európy – zmiešané s bojovnými a chudobnými prvkami, ktoré migrovali na východ zo starších sídiel nemeckej kultúry. Prusi boli ako národ vypracovaní v dôsledku dvoch storočí najkrvavejších vojen stredoveku.

Reformáciu v Nemecku – ktorá zaberá väčšinu dejín šestnásteho a sedemnásteho storočia – možno v určitých aspektoch považovať za do značnej miery nevedomé hnutie frustrovaného nemeckého nacionalizmu proti pangermánskym – rímskokatolíckym koncepciám Habsburgovcov. Reformácia vyvrcholila tridsaťročnou vojnou, ktorá Nemecko zničila na takmer storočie a vážne ochromila moc Habsburgovcov. Obnovenie tureckej moci, ktoré sa prejavilo pri obliehaní Viedne v roku 1683, bolo jedným z výsledkov oslabenia Habsburgovcov a tridsaťročná vojna mala pravdepodobne za následok predĺženie tureckej vlády v juhovýchodnej Európe o viac ako dve storočia.

Vzostup francúzskej monarchie predstavoval vážnu a trvalú hrozbu pre upevnenie akejkoľvek nemeckej jednoty. František I. spolupracoval s Turkami proti Habsburgovcom a boli to práve Valois, ktorí ako prví začali hrať za poľskú barikádu proti Nemecku na východe. V nasledujúcom storočí to bol Richelieu, kto skutočne pohol nemeckými pešiakmi počas tridsaťročnej vojny. Výsledkom jeho politiky bolo, že Nemecko bolo na celé storočie vydané na milosť Bourbonskej monarchii, až kým vznik Pruska za Fridricha Veľkého nezaviedol do nemeckej politiky úplne novú silu.

S príchodom Fridricha Veľkého sa blížime k modernej fáze nemeckých dejín – a k boju medzi Hohenzollernmi a Habsburgovcami, medzi protestantským, polonemeckým Pruskom, ktoré sa usilovalo byť nemeckým, a nemeckým Rakúskom, ktoré sa usilovalo byť nenemeckým a – v rámci dynastických hraníc – paneurópskym, čo bola jedna z hlavných, aj keď nepriamych, príčin poslednej vojny. Reformácia bola v určitých nemeckých medziach pangermánskym hnutím a možno ju považovať aj za reakciu proti stavu hospodárskej zaostalosti, do ktorého Nemecko upadlo v dôsledku posunu obchodných ciest počas pätnásteho storočia. Valdštejn, nepochybne najväčší Nemec svojho storočia, mal široké, aj keď vágne predstavy o pangermánskej jednote a svoju smrť stretol v dôsledku intríg so severonemeckými kniežatami proti záujmom Habsburgovcov. Fridrich Veľký vážne spochybnil habsburskú hegemóniu v strednej Európe a využil slabosť Francúzska v predrevolučnom období na prelomenie poľskej barikády proti Prusku na východe. Napoleonské vojny boli sotva viac než nepríjemnou prestávkou v súperení ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

medzi dvoma germánskymi mocnosťami. Ich výsledkom bolo podstatné posilnenie pruského postavenia, pretože oslabili nezávislé kniežacie rody v Nemecku a umožnili Prusku v prvej polovici devätnásteho storočia prinútiť menšie štáty k colným úniám. Fridrich Veľký dobyl Sliezsko. Vynútená účasť jeho nástupcov na kontinentálnej blokáde počas napoleonských vojen položila základy nemeckého výrobného priemyslu, ktorý bol vytvorený s cieľom zaplniť medzeru, ktorá vznikla vylúčením britského tovaru. Colné únie spojili s Pruskom staré hanzové mestá a modernizované severné Nemecko čelilo Rakúskej ríši, ktorá bola v skutočnosti pozostatkom renesancie.

V roku 1866 bolo Rakúsko vytlačené z Nemeckej konfederácie a prestalo byť nemeckou mocnosťou. Približne v rovnakom čase bolo vytlačené z Talianska, ktorému skutočne dominovalo až do prvej polovice devätnásteho storočia, a prestalo byť talianskou mocnosťou. Tu však možno pozorovať úžasnú politickú flexibilitu habsburskej dynastie.

Rakúsko sa v druhej polovici devätnásteho storočia rýchlo stalo slovanskou mocnosťou, ktorá vládla menšine nemeckých poddaných, ktorí žili v Rakúsku a Čechách. Je možné, že Rakúsko by prežilo ako maďarsko-slovanská konfederácia, keby František Jozef zomrel skôr a František Ferdinand žil dlhšie. Ale starý cisár, ako povedal kráľovi Eduardovi, „nikdy nemohol zabudnúť, že je nemeckým kniežaťom“.

Počas dvadsiatich rokov pred vojnou sa v Rakúsku rozvinulo silné pangermánske hnutie vedené Karlom Leugerom – obľúbeným viedenským starostom – ktoré si skutočne prialo vidieť koniec Habsburskej ríše a monarchie a zjednotenie nemeckých častí ríše v rámci Veľkého Nemecka. Keby sa dosiahlo buď pangermánske riešenie, alebo „federálne“ (slavistické) riešenie arcivojvodu Františka Ferdinanda, dejiny Európy by mohli dostať trochu iný impulz. Hohenzollernovci však v skutočnosti nahradili úlohu Hohenstaufenovcov a Habsburkovcov. Tí druhí boli prakticky vmanévrovaní do pozície vazalských kniežat a s rozvojom politiky Trojspoločnosti Hohenzollernovci iba dodali novú silu a nový smer paneurópskej politike cisárov Svätej ríše rímskych.

Adolf Hitler vyrastal v atmosfére pangermanistickej propagandy predvojnovej Viedne a vo svojich spisoch po vojne trpko odsudzuje to, čo považuje za protinemeckú a čisto dynastickú a kapitalisticko-monopolistickú politiku, ktorú pripisoval Hohenzollernovcom. Bol tiež proti politike koloniálnej expanzie, ktorú Hohenzollernovci iniciovali a ktorej sa stále držia starší nacionalistickí politici ako Hugenburg a Schacht. Preto je potrebné mať na pamäti tieto dve dôležité tendencie, ktoré riadia národnosocialistickú politiku v praxi. Po prvé, nacistická politika je v podstate národná v tom, že je reakciou na katastrofálnu paneurópsku politiku Habsburgovcov a Hohenzollernovcov. V duchu Bismarcka, ktorý vyhlásil, že „celá východná otázka nemá cenu kostí jediného pomoranského granátnika“, odmieta akúkoľvek ambíciu dostať nenemecké územia pod nemeckú vládu. Na druhej strane predstavuje výzvu pre etablovaný štátny systém Európy, keď zdôrazňuje nevyhnutnosť začlenenia všetkých území obývaných nemecky hovoriacim obyvateľstvom do štruktúry „Tretej ríše“.

Pri povrchnom pohľade sa pangermánske rekultivácie nacistických idealistov zdajú byť nezlučiteľné s trvalým mierom v Európe. Ale to, o čo sa pán Hitler v podstate snaží, je uznanie skutočnosti, že Nemecko musí byť považované nielen za rovnocenné medzi veľmocami, ale že tieto mocnosti musia tiež umožniť legitímnu expanziu Nemecka a v prípade potreby nájsť cesty, ktorými sa môže rozširovať. Tam

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Na ambicióznej nemeckej územnej politike nie je nič zvlášť nemorálne. Počas posledných pätnástich rokov sme tolerovali exkluzívnu a neústupnú kontinentálnu politiku francúzskej demokracie a Spoločnosť národov bola vo veľkej miere využívaná na podporu rozvoja novej slovanskej skupiny vo východnej Európe. Je potrebné mať na pamäti, že európske hranice boli vždy mimoriadne premenlivé a neexistuje žiadne historické opodstatnenie pre to, aby sme ich v súčasnom momente európskych dejín považovali za obzvlášť trvalé.

Vo východnej Európe treba slovanskú skupinu – Poľsko, Česi a balkánski Slovania, na rozdiel od Rusov – považovať za pomerne trvalý prvok v európskych dejinách. Poľsko aj Čechy boli v skutočnosti staršie štáty ako Prusko. Na druhej strane Rusko je pomerne nedávny fenomén, ktorý sa ako európska mocnosť objavil až na začiatku osemnásteho storočia. Bolo to dielo dvoch veľkých vládcov – Petra Veľkého a Kataríny Veľkej. Posledná vojna zničila dielo Kataríny a ruské hranice boli zatlačené za Pripäťské močiare. Boľševici urobili veľa pre podkopanie kultúrneho aj národného základu bývalej Ruskej ríše. Stabilné inštitúcie a myšlienky boli zničené a mnohé národy, ktoré tvoria Sovietsky zväz, rozvíjajú dezintegračné tendencie tempom, ktoré si všeobecne neuvedomujeme. Rusko sa stáva politickou zemou nikoho – čo je fakt, ktorý si Japonci na ďalekom východe, zdá sa, veľmi cenia.

V tejto súvislosti nadobúda nedávny nemecko-poľský pakt význam a naznačuje možnosť úplne novej orientácie v pobaltskej politike. Nemecko aj Poľsko potrebujú to, čo by sa dalo definovať ako priestor pre „sedliackú expanziu“. Pán Hitler a ďalší predstavitelia nacistickej ideológie, ako Darre a Rosenberg, zdôrazňovali, že cieľom nacistického Nemecka sú prázdne územia, kde nemecký sedliak môže obrábať svoju pôdu a kde si nemecké komunity môžu vybudovať svoje životy ako neoddeliteľnú súčasť Nemecka. Je to úplne odlišná koncepcia od „koloniálneho imperializmu“ Hohenzollernovcov a moderných konzervatívnych nacionalistov, ako boli Schacht a Hugenburg. Úspešná vojna proti Poľsku by však nemecký problém „sedliackej expanzie“ nevyriešila, pretože samotné Poľsko je husto osídlené a má rastúcu populáciu. Obe krajiny však majú ambície na Východe, ktoré boli v sedemnástom a osemnástom storočí zastavené švédskou intervenciou a vzostupom Romanovskej ríše. Možnosti týchto ambícií si nedávno pripomenuli, keď Nemci počas vojny obsadili pobaltské provincie a keď Poliaci v roku 1920 obsadili Ukrajinu.

Ukrajinskí nacionalisti, ktorí túžia po oddelení od Ruska, majú veľmi dôležité väzby na Berlín a Varšavu a je možné, že tieto prvky môžu byť kľúčové pri formulovaní základov spoločnej nemecko-poľskej politiky v „ďalekej východnej“ Európe. Akékoľvek vyhliadky na vojnu sú prirodzene znepokojujúce, ale zdá sa byť zrejmé, že najpriamejším spôsobom, ako urobiť budúcu vojnu v západnej Európe nevyhnutnou, je ignorovať nielen nemecké ašpirácie, ale aj nemecké potreby. A uvoľnenie nemeckej energie smerom na východ sa zdá byť nekonečne výhodnejšie ako „zápcha“ pozdĺž Rýna a v Rakúsku – čo je jediná konečná alternatíva.

V nacistickom Nemecku je pozoruhodne málo nepriateľských pocitov voči Británii, ani sa nezdá, že by existovala tendencia smerovať oficiálnu propagandu proti Británii, a to aj napriek mimoriadne provokatívnemu postoju, ktorý zaujali časti tlače v tejto krajine – a tiež určité politické skupiny odkedy sa nacisti dostali k moci. Samozrejme, existuje hnutie za návrat afrických kolónií Nemecku, ale inšpirácia tohto hnutia pochádza prevažne z dnes už nevýznamných konzervatívnych nacionalistických kruhov. Názory na hodnotu týchto konkrétnych kolónií pre nás alebo pre Nemcov sa môžu líšiť, ale sám pán Hitler vyznáva pohŕdanie „koloniálnym imperializmom“, ktorý inšpiruje nacionalistické skupiny.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Politika založená na „exportnom kapitalizme“ – a to je politika, ktorá vyžaduje kolónie – je určite v rozpore s ekonomickou teóriou „autarchického štátu“ a možno s istotou povedať, že nacisti – aspoň v súčasnej fáze – si neželajú opäť vstúpiť na africké pole. Celý dôraz ich propagandy sa kladie na obnovu roľníckeho života ako základu autarkického štátu a na potrebu ďalších území geograficky susediacich s Nemeckom, kde sa nemecké roľnícke komunity môžu rozšíriť a rozvíjať ten nemecký korporátny život, v ktorom nacisti vidia začiatok a koniec všetkých vecí. Ak ich takáto politika privedie do konfliktu s mocnosťami a so záujmami, ktoré nie sú britskými záujmami, sotva je úlohou Británie viesť križiacke výpravy, aby si zachovala imunitu najskazenejšej tyranie, aká kedy poškvrnila dejiny ľudskej rasy.

[1] Snáď okrem krátkej vlády cisára Jozefa II.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Sociálna demokracia v úpadku od Johna Becketta

Analýza výsledkov doplňujúcich volieb od posledných všeobecných volieb ukazuje, že Labouristická strana zvýšila svoju priemernú podporu v prieskumoch oproti roku 1929 o takmer 15 percent. V roku 1929 získala 289 kresiel a s podporou piatich nezávislých členov mala silu lobby 294. Trinásť ďalších víťazstiev by jej dodalo moc. Na základe údajov z roku 1929 by miera nárastu v prieskumoch rovnaká ako v doplňujúcich voľbách stačila na to, aby strana získala jasnú parlamentnú väčšinu. Vzhľadom na absenciu výrazného priklonu k fašizmu v jej prvom volebnom súboji možno jednoznačne usúdiť, že neexistuje žiadny iný faktor, ktorý by mohol zabrániť takémuto poradiu udalostí. Uskutoční sa pravidelný výkyv kyvadla a obe strany Snemovne sa vymenia ako futbalové tímy v polčase.

Nič by nebolo zábavnejšie, keby to nebolo tragické, ako študovať rôzne názory našich „národných lídrov“ a tlače na pravdepodobný smer, keď bude parlament ovládaný labouristami. Siahajú od vízií Británie na čisto červenej trase so Sirom Staffordom ako vodičom, až po príjemné pohodlie pána Greenwooda a Dr. Daltona, ktorí nám vykresľujú obraz Británie nezmenenej, s výnimkou prosperity, s prednou lavicou neuveriteľne „džentlmenských“ supermanov, ktorí zvyšujú nájomné v Mayfaire rovnako stabilne, ako vyhladzujú slumy z peknej tváre našej krajiny.

Predpovedaná je veľká tragédia, červená skaza a blahodarná efektivita. Je úžasné, že žiadny z prorokov si nedal tú námahu dôkladne preskúmať princípy sociálnej demokracie, na ktorých je založená Labouristická strana, a osud týchto princípov (alebo ich nedostatok) v každej krajine, v ktorej boli vyskúšané. Táto štúdia, s pomocou prieskumu minulých dejín Labouristickej strany a nestranného skúmania charakteru a záznamov jej vodcov, nevyhnutne poukazuje na závery menej dramatické, ale oveľa desivejšie ako ktorékoľvek z tých, ktoré sme už zvážili.

Mojím cieľom je tvrdiť, že labouristická vláda neznamená ani revolúciu, ani evolúciu. Znamená bezchrbtovú vládu zo strany nepodstatných osôb bez akýchkoľvek vedúcich princípov; znamená bezcieľne sa znášať v zmätku povrchných neúprimností; znamená nevyslovený poplach uprostred ekonomickej neistoty a finančnej paniky, ktorú zvyšujú nervózni a neskúsení ministri.

Bez toho, aby to prospelo outsiderom, sa dá spoľahnúť, že Labouristická strana bude štekať na najvyššieho a vystrašiť ho. Výsledkom nebude žiadna náhla katastrofa, s ktorou sa dá ľahko vysporiadať, ale oslabenie vitality národa a zrýchlenie úpadku takou rýchlosťou, že ho už nebude možné zastaviť. Teória sociálnej demokracie je v skutočnosti stelesnená v oficiálnej apológii samotnej Labouristickej strany za rok 1933; Možno sme boli neefektívni, ale stále sme boli na správnej ceste.“

Zoči-voči zmeneným ekonomickým podmienkam, ktoré priniesol obrovský pokrok v produktívnej sile vďaka moderným strojom a vede, tri základné myšlienky – fašizmus, komunizmus a sociálna demokracia – bojujú o nadvládu v mysliach civilizovaného sveta už od roku 1918.

Na prvý pohľad je sociálna demokracia najpríťažlivejšia. Komunizmus vyžaduje nemožné.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

nepokoje a obete na dosiahnutie vysoko kontroverzných výsledkov. Fašizmus sa silno odvoláva na vyššiu, sebazaprenú stránku ľudských bytostí. Priemerný človek je lenivý a sebecký. Nechce pracovať a akceptovať disciplínu; predovšetkým nechce musieť premýšľať a prinášať obete v prospech rasy. Sociálna demokracia sľubuje potešenie bez bolesti, idealizmus bez námahy, prosperitu a spravodlivosť bez plánovania. Žiadna účinnejšia forma drogy pre masy sa nedala vymyslieť a niet divu, že v Rusku, Taliansku a Nemecku, kde sa cítila plná sila fujavičky spôsobenej vojnou, sa tieto národy obrátili na sociálnych demokratov so žiadosťou o záchranu.

Priestor neumožňuje podrobné skúmanie zlyhania sociálnej demokracie v týchto krajinách s citáciami. Nielenže sa jej nepodarilo dosiahnuť pokojnú transformáciu z dravého kapitalizmu na socializmus, ako sľúbila, ale ani len nijako nezastavila lupiča, s ktorým aspoň v Nemecku vytvorila rýchle a pevné spojenectvo. Vo všetkých troch krajinách sa robotníci ocitli v oveľa horšej situácii, ako boli predtým, ako sociálna demokracia získala moc, a vo všetkých troch krajinách sa im toto ponaučenie ukázalo ako dostatočné na to, aby sa takýmto formám demokracie odvrátili a snažili sa znovu získať svoju prestíž a efektivitu pod národným vedením. Rusko, menej rozvinutá krajina, prijalo teraz rýchlo miznúcu formu komunizmu, zatiaľ čo Taliansko a Nemecko s vyššou úrovňou civilizácie sa obrátili k fašizmu ako záchrane.

Veľmi letmý pohľad na sociálnodemokratickú teóriu stačí na to, aby sme ukázali, že to, čo
To, čo sa stalo v týchto troch krajinách, bolo nevyhnutné a musí sa stať všade, kde sa jeho politika uplatňuje.

Sociálny demokrat je racionalizátorom demagógie, zatiaľ čo jeho strana je vždy preplnená poslaneckými klubmi, jej vysoké miesta sú plné mužov, ktorí im možno nemajú čo odporučiť okrem sily povrchného prejavu. Jeho najvyššie úrady sú otvorené demagógovi a len jemu. Tak ako sú jeho princípy vágne a princípy jeho oponentov jednoznačné, tak aj jeho vodcom chýba fanatizmus komunistov alebo prísnosť fašistov. Získajte moc hlasovaním – nie moc robiť veci, ale moc prevziať úrad. Sľúbte bohatým aj chudobným, že budete ich priateľom. Zrušte slumy a večerajte s majiteľom slumov. Zvýšte mzdy, ale dajte tituly zlému zamestnávateľovi.

Znárodnite banky, ale poslúchajte bankára. Porazte medzinárodný kapitál bozkom na privítanie.
Znížte zbrojenie a zároveň sa zasahujte do záležitostí všetkých ostatných krajín. Toto sú niektoré z vhodnejších sloganov pre kandidátov Labouristickej strany. Nie je prekvapujúce, že vo svete pochmúrnej reality sa táto zmes oportunizmu, idealizmu a čírej slabosti charakteru zrútila vždy, keď sa na ňu pripísala zodpovednosť.

Preskúmanie histórie Labouristickej strany ukazuje, ako presne sa tieto tendencie napĺňajú v praxi; a ak vezmeme do úvahy pokročilejšie štádium úpadku v uvedených kontinentálnych krajinách, nie je nič pozoruhodnejšie ako porovnanie ich nedávnej histórie s našimi vlastnými skúsenosťami. Sociálne a ekonomické ťažkosti viedli k všeobecnému uznaniu potreby zmeny v štruktúre národa. Vyskúšala sa zdanlivo jednoduchá cesta sociálnej demokracie; nasledoval chaos a korupcia; a muselo sa uplatniť vedenie, mylne nazývané diktatúrou.

Štúdia našej Labouristickej strany ukazuje presne tie isté tendencie ako už spomínané sociálnodemokratické strany. Dokáže jej najoptimistickejší zástanca skutočne tvrdiť, že v celom presvedčení a politike strany existujú dva konzistentné tóny? Aj keby sme nemali záznamy o ich predchádzajúcich funkčných obdobiach, ktoré by to dokazovali, prejavy ich vodcov a stĺpčeky v Daily Herald obsahujú všetky možné rozpory. Socialistická liga a najpokojnejší vodca odborov sú zjednotení v túžbe po volebnom víťazstve, ale je nemožné nájsť jedného ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

jediný bod jednoty v ich plánoch na vládnutie po dosiahnutí víťazstva. Zúčastnite sa akéhokoľvek stretnutia labouristov, kde vystupuje viac ako jeden rečník, a ak rečníci prejdú od vysokopostavených ašpirácií k praktickej politike, najvýraznejšie rozdiely sa okamžite prejavia.

Prvá skutočne veľká parlamentná Labouristická strana sa vrátila v roku 1922. Nikdy, ani v „rozmarnom parlamente“ z roku 1906, sa do Westminsteru nedostala taká zvláštna zbierka výstredností. Nedalo by sa ich opísať lepšie ako to, čo poskytol Scanlon vo svojom diele Úpadok a pád Labouristickej strany: —

„Politika však, rovnako ako nepriazeň osudu, vytvára zvláštnych spoločníkov, ale dá sa s istotou povedať, že ani tie najhoršie formy nepriazne osudu nedokázali spojiť také zvláštne, rozmanité typy, aké sa ocitli natlačené vedľa seba v našej labouristickej posteli v parlamente v roku 1922 - každý, kto mal nejaké sťažnosti, sa pridal k Labouristickej · · · strane v presvedčení, že existuje len na nápravu individuálnych krívd; a keď sa do strany pridal akýkoľvek bohatý človek, okamžite cítil, že by mal byť prijatý do parlamentu, aby sa sťažnosť mohla riadne vyriešiť... spomeňte si na pána Egertona Wakea, národného organizátora Labouristickej strany, ktorého úlohou bolo zabezpečiť umiestnenie [Ja] kandidátov, ktorý povedal, že najväčším problémom strany je predávkovanie nespokojnými generálmi.“

Celkovo sa do Labouristickej strany dostalo niekoľko zvláštnych exemplárov... každý mal pevnú predstavu: niektorí sa sústredili na opotrebované kone, iní na utláčané menšiny, za predpokladu, že menšiny neboli príliš blízko. Boli tam generáli, ktorých vo vojne prehliadli a chceli zmeniť celý systém povyšovania. Iní (nie generáli) boli ochotní venovať svoj čas a energiu tomu, aby sa svätil deň nezáboka; ďalší sa s pokojom pozerali na drsné podmienky nezamestnaných, ale ochotne by zničili stranu, keby navrhla pridať do zoznamu čo i len jeden robotnícky klub. Boli tam iní, ktorí verili, že skupinové stretnutia na každodenné príhovory k Bohu vyriešia problém chudoby, a boli tam aj iní, ktorí nemali žiadny jasný názor na nič.

V roku 1906, keď niektorí labouristickí poslanci naznačili svetu veľké otázky, ktorým dúfali venovať svoj parlamentný život, pán Bernard Shaw sa ospravedlnil vesmíru za to, že s nimi bol navždy spojený. Neexistuje žiadny záznam o tom, čo povedal v roku 1922.“

O necelý rok neskôr sa toto nesúrodé zhromaždenie stalo oficiálnou vládou krajiny.
Po niekoľkých mesiacoch pôsobenia v úrade ho krajina okamžite odvolala. Päť rokov pána...
Baldwin pripravil národnú myseľ na akúkoľvek alternatívu a v roku 1929 labouristická vláda, ktorej chýbala len malá väčšina a takmer vždy mala skutočnú fyzickú väčšinu v okrskoch Snemovne reprezentantov, vládla s nepohodlím a hanbou dva a pol roka, až kým kríza v roku 1931 nespôsobila ich dočasný volebný zánik.

V Rusku Kerenskij radil k opatrnosti až do chvíle, keď utiekol pred rozhorčeným a sklamaným národom, ktorý sa obrátil na boľševikov, aby získal vedenie, ktoré on nikdy nemal odvahu prejaviť. V Taliansku sociálni demokrati obsadili továrne a keďže nemali žiadne plány na ich riadenie, nechali sa pokorne vyhnať a zničiť fašistami, ktorí Talianom dali plány namiesto prejavov a činy namiesto intríg. V Nemecku mali socialisti v roku 1919 všetku moc vo svojich rukách, ale v hrôze sa utiekli o pomoc k junkerským jednotkám ; dvanásť rokov sa krčili za Weimarskou ústavou; a v roku 1933, sotva s bľabotaním protestu, ustúpili Hitlerovi a disciplinovanému vedeniu úderných jednotiek.

Nie je prekvapujúce, že bývalý anglický socialistický poslanec píše, že sociálna demokracia je pre svoju existenciu závislá od toho, či sa nikdy nedostane k moci. Tento článok sa začal varovaním, že

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Labouristická strana musí, ak čísla z doplňujúcich volieb niečo znamenajú, opäť získať úrad v ďalších voľbách. Čitateľ sa môže pýtať, ako je vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti možné, aby milióny voličov opäť volili Labouristickú stranu. Odpoveď spočíva v klamlivej výhovorke, ktorá sa uvádza na každom programe Labouristickej strany: – „Nikdy sme nemali väčšinu.“

Aj keď sa to môže zdať úžasné, veľká väčšina voličov zrejme úprimne verí, že keby sa v roku 1929 vrátilo ďalších dvadsať odborových vodcov alebo inteligencie strednej triedy , labouristická vláda by úspešne splnila mnohé a rozmanité utopické sľuby, ktoré dala počas svojej volebnej kampane. Ako absencia väčšiny vysvetľuje robotníkom zavedenie a presadenie legislatívy jednoznačne protirobotníckej triedy v Dolnej snemovni – často proti niektorým liberálnym a konzervatívnym hlasom – ako je zákon o anomáliách a zákon o uhoľných baniach, netvárim sa, že to chápem. Ako sa kázanie o triednej nenávisti a zhromažďovanie más na zničenie kapitalizmu mohlo zmeniť na nekontrolovateľný snobizmus a plazivú podriadenosť City of London, pretože je tam 294 poslancov namiesto 307, je záhadou, ktorá sa nikdy nevysvetlí.

Nech už je Labouristická strana čokoľvek zle, výrazne sa jej podarilo vyriešiť problém kladenia nepríjemných otázok. Zistila, že najlepším spôsobom je otočiť sa k nim chrbtom. Vysvetlenie ustupuje odsúdeniu; výklad sa vykonáva zúrivým útokom; a zlyhanie v plnení sľubov daných v minulosti sa zdá byť v očiach voličov viac než len zakryté mimoriadnej štedrosťou pri sľubovaní do budúcnosti.

Hlavným dôkazom toho, že Labouristická strana nevie vládnuť, nie je jej zlyhanie, ktoré bolo v minulosti opovrhnutiahodné, ale psychológia jej vedenia a dôverčivosť jej radových členov. Mimoriadna zhovievavosť, ktorá sa v Británii vždy prejavuje tým, o ktorých sa všeobecne predpokladá, že sa vypracovali na vysoké miesta, pravdepodobne vysvetľuje zvláštny spôsob, akým tí, ktorí majú možnosť poznať pravdu, nechávajú bez povšimnutia klamlivé tvrdenia lídrov Labouristickej strany o nezvyčajných štandardoch spravodlivosti.

Pán MacDonald ako vodca národnej vlády dnes nasleduje presne tú istú politiku, akú uplatňoval, keď bol veľmi uctievaným a milovaným vodcom labouristickej vlády. Jediný rozdiel je v tom, že táto politika je úspešnejšia, pretože je obklopený schopnými ľuďmi namiesto neefektívnych. Napriek tomu vidíme, ako ho vodcovia labouristickej strany, ktorí boli hrdí na to, že ho nasledujú pred rokom 1931, teraz hanobia a odsudzujú za presne tie isté metódy, za ktoré predtým, keď ich používal, odsudzovali iných ľudí za to, že proti nim namietali. Štandard čestnosti je taký nízky, že bývalí aj súčasní labouristickí poslanci, ktorí sa kedysi motali okolo jeho dverí v nádeji, že dostanú šancu otvoriť ich a povedať „Dobré ráno“, teraz obviňujú zo všetkých zločinov minulosti MacDonalda, Thomasa a Snowdena. Jedným dychom tvrdia, že sú demokratickou stranou, a v ďalšom hovoria, že v parlamentnej skupine bolo takmer 300 silných troch mužov zodpovedných za to, čo teraz odsudzujú ako darebácke správanie.

Všeobecným príkladom tejto nečestnej propagandy je vyhlásenie, ktoré sa vždy objavuje na programoch Labouristickej strany, že sú jedinou stranou, ktorá zverejňuje bilanciu, a ich odsudzovanie starších strán za korupciu pri predaji vyznamenaní a zatajovaní tajných zdrojov príjmu. Mnohí členovia týmto vyhláseniam nepochybne veria, keď ich robia. Na druhej strane si mnohí musia byť vedomí toho, že lídri už niekoľko rokov prijímajú veľké súkromné príspevky a používajú ich podľa vlastného uváženia – príspevky, ktoré neboli nikdy uvedené v žiadnom vydanom vyhlásení. Labouristická strana vždy odsudzovala prázdnu okázalosť titulov, ale preskúmanie zoznamov vyznamenaní počas jej pôsobenia vo funkcii nenaznačuje žiadnu zmenu v tradičnom spôsobe zostavovania týchto zoznamov.
******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Väčšia časť vedenia Labouristickej strany je v týchto záležitostiach vedome pokrytecká, radoví členovia sú tak neuveriteľne dôverčiví, že je ťažké netvrdiť, že si zaslúžia vedenie, ktoré majú.

Aký bude koniec demokracie? Ak začneme štúdiom histórie sociálnej demokracie inde, naše skúmanie Labouristickej strany v Británii nás musí viesť k presvedčeniu, že rovnako ako vykazuje všetky charakteristiky kontinentálnych hnutí, tak sa musí aj jej pokrok nevyhnutne vyvíjať rovnakým spôsobom. Je dosť možné, že to nie je len povzbudivá myšlienka. Pokiaľ sa národ v krátkom čase nespamätá a nedostane vitálnu a praktickú alternatívu, negatívne prednosti financiami zaťaženej Konzervatívnej strany nám určite prinesú labouristickú väčšinu vo Westminsteri. Konzervatívci určite udržia labouristickú vládu pri moci najmenej dvanásť mesiacov. Voliči by si neuvedomili, aká zlá bola Labouristická strana, a zabudli by, aký zlý bol konzervativizmus v tom čase.

Preto je nanajvýš dôležité, aby fašizmus bez ďalšieho odkladu predložil túto alternatívu. Nemalo by sa dovoliť, aby sa tu odohrala tragická história iných krajín. Keď ich nekonštruktívna reakcia a nesmelý socializmus priviedli na pokraj katastrofy, obrátili sa na konštruktívne plánovanie a autoritatívne vedenie ako na poslednú možnosť.

Labouristická vláda, ktorá sa zaviazala zlepšiť podmienky más, po nástupe do úradu zistí, že skriňa je prázdna. Časy, keď sa z nadbytku dalo nájsť niekoľko miliónov na vykúpenie robotníkov, sú preč. Robotníci, rozhorčení úplným zlyhaním labouristickej vlády v pomoci a rozhorčení bezohľadnou povahou ich propagandy, sa obrátia na nepokoje a komunizmus ako na východisko. Investičná trieda, znepokojená divokými prejavmi prednesenými na dosiahnutie úradu, sa pritiahne k svojim rohom s katastrofálnymi následkami pre našu ekonomickú situáciu. Sociálna demokracia bude čeliť svojmu historickému problému: — Ako uspokojiť svojich podporovateľov bez toho, aby útočila na svojich oponentov. V socialistickom kréde nie je riešenie. O necelé tri roky budeme čeliť skutočnej kríze, ktorá z krízy z roku 1931 urobí naozaj veľmi malichernú záležitosť.

Je možné veriť, že demokracia, ako ju poznáme v súčasnosti, prežije tento neustály pád do katastrofy? Fašizmus sa musí snažiť presvedčiť národ o svojich plánoch teraz, a nie až vtedy, keď nás katastrofa čaká.

Labouristi nemôžu vládnuť a ak sa korporátny štát odloží, kým sociálna demokracia nezožne úrodu chaosu, spása národa bude stále spočívať v tom, že mysle mužov boli pripravené a hnutie čiernych košieľ sa upevnilo.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Fašizmus a vojna od generálmajora J. F. C. Fullera

Názor fašizmu na vojnu je založený na zdravom rozume, pretože fašista je realista. Pre neho je zbytočné zahlcovať problém vojny slovami a kliatbami, ako to tak často robia tí, ktorým sa podarilo vyhnúť sa tomu poslednému, pretože emocionizmus je protikladom realizmu. Je otvorený skúmať problém tak, ako lekár vyšetruje pacienta, ale odmieta sa nechať rozptýliť „slávou“ na jednej strane alebo „hrôzou“ na strane druhej.

Ak je problém riešiteľný, bude vyriešený vedecky, teda hľadaním pravdy, udržiavaním nestranná myseľ a práca usporiadaným spôsobom. Hystéria to určite nevyrieši.

Po historickom a psychologickom štúdiu vojny fašista dospel k záveru, že za určitých okolností sú vojny nevyhnutné a za iných nie. Preto sa rozhodol, že okolnosti sú hlavným faktorom, že práve tieto vytvárajú vojny, a že v dôsledku toho samotná vojna nie je chorobou, ale skôr vyvrcholením chorobného stavu mieru. Nie je to mikrób, ale horúčka spôsobená mikróbom. Bez tejto horúčky by pacient mohol ľahko zomrieť na vnútornú otravu, no ak jeho teplota stúpne nad určitú hranicu, určite skolabuje; v každom prípade je pravdepodobné, že po skončení choroby bude fyzicky oslabený. Nie je to horúčka, ktorú treba viniť, ale jej príčina. Fašista preto hovorí: „Budem sa týmto problémom zaoberať kauzálne a kým sa neodstráni jeho príčina alebo príčiny, budem mať zásobu chirurgických nástrojov a liekov, svoje námorníctva, armády a vzdušné flotily, pretože nevidím dôvod dôverovať vierou v liečbu a iné šarlatánstvo. Preto nebudem mať nič spoločné s pacifistickým čarodejníctvom, ktoré dôveruje zaklínadlám, kúzlam a zmluvám.“ Z tohto dôvodu sa odmieta nechať zviesť zo stopy svojho hľadania pravdy odzbrojením a podobnými falošnými stopami, pretože zbrane samy osebe nemôžu vytvárať vojny, rovnako ako kliešte a skalpely samy osebe nemôžu vytvárať choroby.

„Preto,“ hovorí fašista, „skúmajme mier, pretože v nespokojnosti s mierom sa objavia príčiny vojny a kým nebudú odstránené, nemám v úmysle zahodiť svoje chirurgické nástroje. V skutočnosti, čím hysterickejší sú zástancovia mieru, tým som si istejší, že sa vojna vráti, preto sa postarám o to, aby moje nástroje a lieky boli najlepšie dostupné.“

Potom sa fašista obracia k dobe, v ktorej žijeme, pretože práve z tejto doby vyplynie ďalšia vojna, a po jej nestrannom štúdiu dospeje k záveru, že dnes existujú dve hlavné príčiny vojny, a to: preľudnenie a fiškálno-ekonomická anarchia. Práve tie vedú k vojenským príčinám – nutnosti dobývať, terorizovať a budovať nedobytné hranice.

Prvú z týchto dvoch hlavných príčin vníma takto: Nech je to akokoľvek poľutovaniahodné a otravné, je faktom, že hladujúci človek radšej poruší zákon krádežou jedla, ako by mal zomrieť od hladu. V každej civilizovanej aj necivilizovanej krajine sa uznáva, že človek má právo brániť svoj život; prečo by sa potom mal tento človek zabiť hladom, keď si môže zachrániť život krádežou? Keď sa teda krajina preľudní, má dve možnosti: môže spáchať samovraždu v občianskej vojne alebo obsadiť susedné územie, čo znamená vojnu, pokiaľ nie je obývané.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

pacifistami opojenými paktmi. Toto sú fakty, ktoré nemožno vyvrátiť. Vzhľadom na preľudnené Japonsko je pre Ligu hlúposť namietať proti japonskej expanzii. Oveľa múdrejším postupom by bolo každoročne posielať do tejto krajiny niekoľko tisíc ton antikoncepcie.

Rovnaký problém máme aj v Indii: či už s Bielou knihou alebo bez nej, ak sa Indiáni budú rozmnožovať súčasným tempom, pokiaľ sa neuskutoční expanzia, India sa musí pred koncom tohto storočia rozpadnúť. V roku 1921 mala 320 miliónov obyvateľov a v roku 1931 350 miliónov. Pri tomto tempe rastu to bude v roku 2001 asi 700 miliónov a pokiaľ sa Marie Stopesová nezačne snažiť alebo z každej stonky kukurice nenarastú dva klasy, katastrofa je predurčená. Toto je fakt, ktorý nedokáže vymazať žiadne pero, atrament ani zbožné slová; fašista preto pracuje na faktoch – je realista.

Pokiaľ ide o druhú z dvoch hlavných príčin, fašista sa okamžite stretáva s tým, čo sa vyhlasuje za „ekonomický nacionalizmus“, o ktorom mnohí predpokladajú, že v ňom prebýva diabol štrajku. Nikdy nie je spútaný slovami ani menami, a keď to preskúma, zistí, že to, čo sa tým v skutočnosti myslí, ale čo je v liberálnej demokracii herézou šepkať, je anarchické obchodovanie: Choď, ako sa ti páči, rob, čo môžeš, podvádzaj, podplácaj, šikanuj a diabol si vezme toho najťažšieho. Trhy a zahraničné pôžičky zohrávajú v tejto nekrvavej vojne o škrty v peňaženkách veľkú úlohu. Stručne ich postupne preskúmam.

Keďže dnes všetky národy produkujú viac, než si môžu za existujúceho finančného systému kúpiť, svetová produkcia prevyšuje svetový dopyt. Trhy sa preto stávajú príčinou sporov a priestorom na vyliatie nespokojnosti, ako aj tovaru. Keďže je zrejmé, že je nemožné, aby každá krajina predala viac, ako si môže kúpiť, súkromné záujmy zahŕňajú ich príslušné vlády a vlády, ktoré štrngajú mečmi, aby sa navzájom zastrašili – ich štrnganie je urážkami dennej tlače. Chamtivosť plodí závisť, závisť vášeň a nenávisť, potom príde nejaký incident, ktorý odpáli nahromadené emócie a vypukne vojna. Veľmi podobné sa deje aj v boji o suroviny.

Ešte silnejšou príčinou je boj medzi veľkými centrálnymi bankami o finančnú kontrolu. Ak tovar nemožno zaplatiť tovarom, dlžník je nútený prijať pôžičku a okamžite sa dostane do finančného otroctva. Ako hovorí jeden autor o medzinárodných finančníkoch: „Viac ako ktorákoľvek iná sila uvoľnená v chaose moderného sveta viedli k vojne.“ Keď sa raz dostanú do ich zovretia, existujú len dva spôsoby, ako sa z toho dostať: odmietnutie alebo boj. Keďže prvý znamená bankrot a hanbu, zvyčajne sa uchyľuje k druhému.

Tak sa stáva, že kvôli chamtivosti a emocionalite, ktoré sú vlastné masovým demokraciám, sa zbrane nepovažujú za chirurgické nástroje, ale za zvieracie kazajky národnej a medzinárodnej nespokojnosti. Nimi sa potláčajú vnútorné revolúcie a terorizujú nepriateľskí susedia, nie s cieľom udržať spravodlivosť, ale chamtivosť. Opäť je to len jeden krok od colného múru k opevnenej hranici a ak je existujúca hranica slabá, existuje veľká motivácia hľadať inú, silnejšiu. V minulosti sa silné obranné hranice hľadali na zabezpečenie národnej existencie, teraz sa hľadajú na zabezpečenie medzinárodnej úžery.

11. júla 1933 pán Chamberlain v Dolnej snemovni povedal: „My sami stále zastávame názor, ktorý sme zastávali po celý čas, a to, že hlavné problémy, ktorými dnes svet trpí, sú medzinárodného pôvodu a že ich možno vyriešiť iba medzinárodnou akciou a dohodou.“ Pokiaľ ide o ich pôvod, má pravdu, ale keďže Satan má zvláštny odpor k vyháňaniu Satana, fašista je viac než pochybný o jeho lieku. Preto neverí v zmluvy o odzbrojení, mierové pakty a medzinárodné policajné sily, o ktorých členovia Spoločnosti národov alebo jej podporovatelia hovoria naruby a potom zvonku dovnútra.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Liga nestojí za mier, ale za status quo: predstavuje mýtus, zotrvačnosť a nie zmenu reality. Svet sa hýbe a my sa musíme hýbať s ním; nemôže byť zastavenie bez hniloby a hniloba plodí vojnu, pretože hnije civilizáciu. Pozrime sa napríklad na problém Rakúska, v súčasnosti centra európskej hniloby: V rokoch 1918-1919 sa veľká ríša zredukovala na malý štát s obrovským kapitálom; teda z pozície milionára na chudobného, ktorý si stále musí platiť za svoj dom – Viedeň – milionársky nájom. V roku 1931 Nemecko navrhlo colnú úniu a Francúzsko, ktoré cítilo, že ho čaká torpédovanie, sa okamžite rozhodlo túto úniu torpédovať pomocou nikdy nezlyhávajúcej zbrane ničenia, Rady Ligy. V podstate ekonomická otázka bola predložená na rozhodnutie Stálemu súdu medzinárodnej spravodlivosti a natiahnutá na politické mušle, pričom navijaky ovládali okrem iných Salvádor, Kuba, Kolumbia a Čína – vtedy v stave otvorenej anarchie. Keby Kuba alebo Salvádor hlasovali inak, únia by sa stala dovŕšeným faktom; keďže ani jeden z nich nehlasoval inak, bola zamietnutá.

Je to rozumné alebo šialené? Je toto spôsob, ako zjednotiť svet a nastoliť trvalý mier?
Bolo by rozumné a čestnejšie, keby Liga vyhlásila: „Rakúsko je nemožná krajina, je chudobným v Európe a ak jej nemá byť dovolená táto únia, musíme si ho ponechať a každý rok jej vyplácať dávky vo výške miliónov libier.“ Aké právo by potom mala Liga predpokladať, že Rakúšania – hrdý národ – chcú žiť v chudobinci; veď všetko, čo chceli, bolo sebaurčenie a stále ho chcú, ale nemôžu ho získať, pretože sú nútení žiť nie pod vládou podľa vlastného výberu, ale pod skorumpovaným despotizmom.

V skutočnosti je Rakúsku bránené v tom, aby si naplnilo svoj právoplatný osud, tým, že mu je vnútená tajná medzinárodná policajná sila – medzinárodná sila peňazí, ktorá nepotrebuje kupovať zahraničných žoldnierov, pretože si vždy môže najať domácich. Práve tento druh sily, odnárodneného hrdlorezu, ktorého jediným stimulom sú peniaze, sa snaží svetu vnútiť Spoločnosť národov, Hnutie nového spoločenstva národov a rozpadajúci sa kapitalizmus. Ak by to mohli urobiť, skôr či neskôr by výsledkom bola katastrofálna revolúcia končiaca celosvetovým boľševizmom. Je to teda ich konečný cieľ?

Napriek tomuto do očí bijúcemu politickému darebáctvu fašista najviac namieta proti zákernému morálnemu útoku, ktorý sa odohráva pod rúškom dymu zbožných fráz a hysterického pokrytectva proti všetkému, čo je v ľudstve mužné a duchovné. Česť, cnosť a viera v čokoľvek vznešenejšie ako obyčajný život majú podliehať medzinárodnej právnej kontrole. Ale je mier alebo udržanie mieru za každú cenu cieľom života? Nie je na tomto svete nič drahšie ako život? Sú ľudia iba zvieratá? Spolu s Jamesom Martineauom fašista verí, že:

> „Úcta k ľudskému životu sa mení na nemorálne modláctvo, keď je považovaný za posvätnejší ako spravodlivosť a právo a keď sa krvavá podívaná stáva hroznejšou ako pohľad na pustošiace tyranie a triumfálne pokrytectvo... nič nemôže byť slabšie alebo samovražednejšie, ako keď muži, ktorí sú občanmi štátu, oznámia, že si život cenia viac ako spravodlivosť. A ak príde deň, keď národy budú spokojné s tým, že každý spor, nech už je jeho pôvod akýkoľvek, predložia na rozhodnutie súdu, možno to nebude tým, že sa svet zlepšil, ale tým, že sa ľudia stali zlomyseľnejšími a podlejšími, pretože už nie je nič, čo by si vážili viac ako život.“

Žiť je pud prirodzenosti; ale žiť spravodlivo – teda v súlade s naším najhlbším presvedčením – je určite základom všetkej morálky a náboženstva. Môže človek, ktorý verí, že odráža Božiu vôľu, predložiť svoju vieru na posúdenie policajnému súdu? „Žiť nebezpečne“ by sa preto javilo ako vznešenejšie a spravodlivejšie motto života ako

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

„Bezpečnosť na prvom mieste“, ktorá, keď sa aplikuje na srdce človeka, nemôže dosiahnuť žiadny iný cieľ, než vyšľachtiť rasu odduchovnených eunuchov.

Takto sa vo filozofii fašizmu život vníma ako prostriedok k cieľu, a nie ako samotný cieľ. Jednotlivec je smrteľný, ale štát, nielen masa jednotlivcov, ale to, čo je v ich dejinách vznešené, inšpirované a podnetné, dvoma slovami – národná spiritualita, je nesmrteľné a nekonečne väčšie. Preto musí každý jednotlivec žiť, nielen aby si to udržal, ale aby to udržiaval svojím životom, myšlienkami a činmi. Je to boj za to, čo sa má urobiť, a nie len odpočítavanie času za tým, čo sa dosiahlo. Ak je v tomto duchu ešte niečo z aktivity diviaka, nech je chvála nebu, ešte tam nie je nič zo zotrvačnosti dvorného prasaťa.

Vďaka tejto dynamike, tejto esenciálnej mužnosti, fašizmus stojí za mierom, no napriek tomu sa nebojí vojny, pretože sa bojí len nečinného života. Preto krédo fašistu o mieri a vojne znie takto:

Legitímnym cieľom vojny je dokonalejší mier, pretože vojna je chirurgický nástroj.

Legitímnym objektom mieru je dokonalejší človek, pretože mier je tvorivý nástroj.

A legitímnym cieľom človeka je dokonalejší svet, pretože človek je božský nástroj.

Ako premieňa toto krédo na čin, pretože bez činnosti nemôže byť znovuzrodenie?
problém, na ktorý sa teraz opýtam.

Dejiny sporov možno rozdeliť do dvoch veľkých skupín – vnútorné revolúcie a zahraničné vojny; prvá oplodnila druhú a druhá prvú. Teraz ich budem postupne skúmať.

Fašista hovorí toto: Medzinárodná nespokojnosť je len súhrnom nespočetných národných nespokojností. Ak by sme svet prirovnali k domu, potom, pretože jeho tehly a malta sú zhnité, jeho základy sa neustále prepadajú a jeho steny sa prepadávajú. Preto prvým problémom pri nastolení tvorivého svetového mieru je, aby si každý národ dal do poriadku svoj vlastný dom; pretože pokiaľ sú národy vo vnútornom stave hniloby, hneď ako sa kríza stane bezprostrednou, ich príslušní politici sa budú snažiť udržať si autoritu tým, že obrátia nespokojnosť smerom von, teda preč od domova a smerom k zahraničným záležitostiam. Toto je najstaršia a najistejšia cesta k vojne.

Vynikajúcim príkladom je povojnové Francúzsko. Jeho systém vlády je úplne skorumpovaný, takže čo robia jeho politici? Aby odviedli pozornosť verejnosti, hlasno vyhlasujú, že Francúzsko je v nebezpečenstve a hypnotizujú ľudí slovom „bezpečnosť“. Keby bolo možné zabezpečiť Francúzsko pred každou formou útoku, boli by francúzski politici vďační? Nie, boli by vydesení, pretože by si uvedomili, že keďže by sa ľudia potom nemuseli báť zahraničnej vojny, obrátili by svoju pozornosť na vnútorné reformy a revolúciu. „Bezpečnosť“ v skutočnosti nie je štít držaný pred Nemeckom, ale nepriestrelný pancier, pod ktorým sa Staviskyovci plazia.

Hoci takmer v každej krajine je príčina nespokojnosti ekonomického pôvodu, jej prejav, ako to musí byť, je morálny. Chudoba nielen vytvára núdzu, ale aj pocit nespravodlivosti. Skutočnosť, že v dobe potenciálnej hojnosti stále existuje skutočná a nadmerná chudoba, sa javí ako zločin a keď sa na vládu pozerá ako na zhromaždenie gangstrov, trpiaci a mysliaci človek uverí vo svoje právo ju zvrhnúť. Toto je základná príčina všetkých sociálnych revolúcií. Byť odopretý spravodlivým podielom na výrobe kvôli zastaranému systému rozdeľovania je ničím iným ako lúpežou. Ak vám do domu vnikne zlodej a ohrozí váš život, máte právo ho chrániť.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

aj na úkor vlastného. Zúfalý človek sa na politickú vraždu pozerá z podobného uhla pohľadu a keď si uvedomí, že je to finančník, kto používa politika ako stopára medzi ním a tým, čo považuje za svoj právoplatný podiel na bohatstve, môžeme očakávať prvý prepad, aký kedy nastal v histórii bankárov.

Fašista hovorí: Prečo riešiť tento problém finančnej anarchie sociálnou anarchiou? Prečo ho namiesto toho nevyriešiť ekonomickou reorganizáciou? Chudoba a následne revolúcia sú spôsobené nesprávnym rozdelením bohatstva, prehnitým systémom financií, znižovaním miezd, rastúcimi cenami a všeobecným znižovaním životnej úrovne; prečo potom neorganizovať národné priemyselné odvetvia tak, aby sa mohli kontrolovať, vyjadrovať a reformovať? Toto nie je socializmus, v ktorom štát kontroluje prácu, pretože kontrolu priemyslu, ktorá sa tu navrhuje, vykonávajú tí, ktorí vytvárajú a udržiavajú prácu. Je to v skutočnosti najčistejšia forma kooperatívnej demokracie, ktorú sa politické demokracie nikdy nepokúšali realizovať. Túto kontrolu chce fašista zaviesť prostredníctvom korporátneho štátu. Priemyselné odvetvia budú rozdelené do samosprávnych skupín, z ktorých každá si zvolí priemyselnú korporáciu zloženú zo zamestnávateľov, pracovníkov a spotrebiteľov. V takejto organizácii triedny boj, štrajky a výluky nenájdu miesto. Namiesto boja za zvýšenie miezd bude cieľom zvýšiť životnú úroveň, keďže veda a priemysel zvyšujú výrobné sily. Čo to znamená? Toto vykorisťovanie bude nahradené organizáciou a bude vytvorený nový spoločenský celok.

Keďže prosperita bola nastolená, ďalším krokom je vdýchnuť ducha nového života do ekonomického prachu. Tak ako je človek čiastočne fyzický, čiastočne morálny a čiastočne intelektuálny, tak je aj spoločnosť ľudí čiastočne ekonomická, čiastočne kultúrna a čiastočne politická. Z toho vyplýva, že tak ako v samotnom človeku, aj ekonomické faktory by mali byť zoskupené do orgánov a končatín; tak by aj kultúrne faktory mali byť takmer výlučne ponechané na jednotlivcov a politické by mali mať autoritu nad celkom. Tým myslím, že hlavné činnosti politiky budú spočívať v regulácii vzťahov medzi jednotlivcami a medzi skupinami a v riadení týchto orgánov a končatín, národných služieb, ktoré môžu kontrolovať iba oni.

Z toho môžeme vyvodiť nasledovné: Súkromný život jednotlivcov bude čo najslobodnejší; prosperita skupín pracovníkov bude závisieť od organizácie podľa funkcií a vládnutie nad celkom budú vykonávať ľudia s vysokou inteligenciou, vedomosťami a skúsenosťami. Inými slovami: kultúrny život je individuálny, ekonomický je kolektívny a politický je direktívny a autoritársky. Keď tieto tri skupiny aktivít – sebavyjadrenie, skupinové vyjadrenie a národné vyjadrenie – fungujú spoločne, výsledkom bude najvyššia ekonomika kultúrneho, ekonomického a politického života. Táto ekonomika je skutočná sloboda a sloboda od nespokojnosti je základom národného mieru.

Teraz sa obrátim k druhej polovici vojnového problému, teda od národných revolúcií k
zahraničné vojny a aj tu zisťujeme, že skutočný mier musí byť nastolený na ekonomickom základe.

Aký je dnes tento základ? Anarchia zlata, základný kameň existujúcich medzinárodných a národných menových systémov. Aby národy získali zlato alebo zaviedli zlaté meny, musia mať aktívne „priaznivé“ obchodné bilancie. Tí, ktorí v tom uspejú, môžu buď získať zlato z národov s „nepriaznivými“ bilanciami, alebo ich prinútiť požičať si rozdiel vo forme pôžičky. Ako hovorí jeden autor na túto otázku: „Namiesto obchodovania s tovarmi a službami vo svoj vzájomný prospech sú národy nútené bojovať zubami-pazúrmi o „priaznivé“ bilancie – t. j. zlato – pod hrozbou, že sa ocitnú v ponižujúcej a mizernej situácii, keď budú v zástave svojich úspešných konkurentov.“ Toto je priama cesta k vojne, pretože, ako som už zdôraznil, okrem odmietnutia môže toto otroctvo zrušiť iba vojna. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Riešenie tohto problému samozrejme spočíva v opustení zlata ako miery bohatstva a v založení meny na skutočnom bohatstve, nie na jednej komodite, ktorú možno ovládať, ale na všetkých komoditách s trhovou hodnotou. Potom bude musieť byť vývoz platený dovozom, alebo sa stane darom pre národ, ktorý ho prijíma. Ako hovorí vyššie uvedený autor: Štátom dotovaný vývoz sa potom stane bezúčelným. Clá, pokiaľ vylučujú dovoz, budú do tej miery brániť vývozu. Výmeny budú nemenne stanovené, čím sa eliminuje špekulant a strach z úžerníka bude odstránený.

Nemôžem tu zachádzať do detailov o tom, ako by sa mala zlikvidovať existujúca finančná anarchia; je však zrejmé, že v demokratických vládach, ktorých moc závisí od záujmov a predsudkov zlatého štandardu financií, nemôže byť riešením nič iné ako katastrofa. Pozrite sa na existujúci aparát v tejto krajine, ktorý by bol povolaný na vykonanie takej zložitej reformy.
Premiér musí problém postúpiť kabinetu a kabinet parlamentnej strane, a ak by bola pri moci labouristická vláda, potom by ho parlamentná strana mala postúpiť odborovému kongresu a konferencii Labouristickej strany, zatiaľ čo za všetkými týmito zhromaždeniami ťahajú za nitky záujmové skupiny.

Za fašistickej vlády, keď experti preskúmajú otázku, premiér povie „áno“ alebo „nie“. Ak „áno“, opatrenie sa stane zákonom. A ak by o to mali záujem aj iné národy, čo sa sotva stane, ak sú pod fašistickým vedením, ak je rozhodovací mechanizmus rovnaký, rýchla dohoda je možná.

Ak sa v záujme argumentácie zhodneme na tom, že táto základná príčina vojny je eliminovaná, zostáva nám to, čo by sme mohli nazvať biologickou príčinou, a to preľudnenie, ktoré nemôže priamo ovplyvniť žiadna ekonomická úprava; pretože je mimo kontroly vlády.

V krajinách s vysokou životnou úrovňou sa tento problém automaticky rieši poklesom pôrodnosti. Ale v krajinách s nízkou životnou úrovňou, teda v krajinách, kde priemyselná civilizácia nie je úplne rozvinutá, možno po mnoho rokov očakávať nárast pôrodnosti. Pri pohľade na svetové štatistiky zistíme, že zatiaľ čo v západnej Európe rast populácie klesá, vo východnej nie, zatiaľ čo v Rusku a rozsiahlych oblastiach Ázie je miesto pre stovky miliónov ďalších ľudí. Ak by sa Ázia industrializovala podľa toho, ako sa to teraz vytvára v Rusku, niet pochýb o tom, že sa tieto stovky miliónov ľudí narodia a že príde čas, keď preľudnenie vynúti expanziu na západ. Čo to znamená? Nič menej ako medzikontinentálnu vojnu medzi Áziou a Európou. Aby sa európske národy pripravili na túto vojnu, musia prestať so svojimi vnútornými spormi a zjednotiť sa, a nikdy sa nezjednotia, pokiaľ ich oddeľujú ekonomické a finančné nespokojnosti. Ak východoeurópske národy nenájdu vo svojich hraniciach miesto pre svoju rastúcu populáciu, potom z dvoch zlých je menšie, aby ich expanzia smerovala na východ a nie na západ. Takáto expanzia nielenže bude prebiehať po línii najmenšieho odporu populácie, ale bude smerovať k najväčšej vojnovej hrozbe, ktorá kedy pravdepodobne ohrozí západnú civilizáciu, a nie od nej.

Z tohto krátkeho exkurzu do budúcich možností vidíme, a myslím si, že presvedčivo, že problém vojny nemožno vyriešiť mierovými paktami a rozsiahlymi dohovormi. Je to skutočný a aktívny problém, ktorého časť možno vyriešiť organizáciou a časť možno ochrániť iba zjednotenou a vojensky silnou Európou.

Keďže je zjavne nemožné, aby fašizmus, aj keď v tejto krajine získa moc, sám ovládal osudy Európy, najdôležitejším vojenským problémom, ktorému čelíme, je bezpečnosť a obrana našej ríše. Sme tu na vlastnej pôde a v určitých dobre-

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

definované limity si môžeme budovať podľa vlastného uváženia. To znamená vedenie a konanie.

Pretože v civilizovanej krajine je materiálnym základom všetkej vojenskej sily ekonomické bohatstvo, prvým problémom v oblasti bezpečnosti Impéria je rozvoj Impéria. Dá sa však povedať, že keďže domíniá sú dnes autonómnymi, samosprávnymi národmi, je nemožné, aby akákoľvek domáca vláda, fašistická alebo iná, túto úlohu vykonala. Ak sa uvažuje o donútení, fašista s tým bezvýhradne súhlasí. Pre neho je však donútenie úplne zbytočné, pretože ako realista verí, že keďže rozvoj bude závisieť od spolupráce, spolupráca musí byť zase založená na vlastnom záujme.

Nemá zmysel hovoriť o pokrvnom bratstve a tradičných zväzkoch, pretože sú to uznávané fakty a nikto nepochybuje o ich záväznej sile; okrem toho stoja mimo materiálnej sféry, a preto sa nedotýkajú ekonomickej otázky. Skutočný úžitok má tvrdenie, že uzavretá ríša znamená nielen prosperujúcejšiu ríšu, ale aj bezpečnejšiu ríšu, pretože v spoločenstve národov bude tvoriť taký mocný nástroj mieru, že prakticky zakáže vojnu. Pre uzavretú ríšu sú vojny, okrem tých, ktoré pramenia z preľudnenia a sú mimo politickej kontroly, škodlivé. V dôsledku toho je pre ríšu výhodné, aby sa udržiaval svetový mier. Preto je pre ňu výhodné, aby všetky jej časti ekonomicky spolupracovali. To môže znamenať stratu zahraničných investícií, ale v krátkom čase bude táto strata plne kompenzovaná neustále rastúcou prosperitou.

Ochrana tejto prosperity nás priamo privádza k problému obrany. Kde leží sila na obranu? Po prvé, v britskom námorníctve, pretože domíniá ešte mnoho rokov nebudú schopné vybudovať a udržiavať silné vojnové flotily. Po druhé, v letectve a armáde.

Pokiaľ ide o tretí z týchto obranných nástrojov, keďže moderné, teda mechanizované armády sú presne takým typom, aký potrebujeme, domíniáni sa stretnú s rovnakým problémom nákladov, s akým sa stretávajú pri výstavbe moderných flotíl. Čo sa však týka druhého, letectva, odvíja sa tu úplne iný príbeh, pretože domíniá, pokrývajúce rozsiahle územia, sú prirodzenou liahňou civilných lietadiel a civilné lietadlá sú základom vojenskej leteckej sily.

Problém sa teda rieši takto: Veľká Británia musí byť v prvom rade zodpovedná za svoju domácu protivzdušnú obranu a potom imperiálne zodpovedná za všetku námornú komunikáciu a za udržiavanie malej, ale silnej mechanizovanej armády, ktorá bude vo vojne operovať na princípe imperiálnej hasičskej brigády. Dominiony musia byť zase zodpovedné za svoju vlastnú protivzdušnú obranu a následne si vytvoriť silné a efektívne vzdušné sily.

Ak sú takéto sily k dispozícii, problém sa vyrieši do formy spolupráce a pri jeho riešení existujú dva hlavné faktory, a to: vytvorenie siete bránených pristávacích plôch podobných účelu ako naša existujúca sieť bránených uhoľných staníc a vytvorenie Imperiálnej leteckej rady, ktorá môže radiť národom Impéria v otázkach protivzdušnej obrany a rozvoja vzdušných síl.

Hoci, ak má naša ríša prežiť, je to náš najdôležitejší problém, naším najnaliehavejším je reorganizovať a znovu vyzbrojiť naše bojové sily. Od skončenia vojny ich séria nerozhodných vlád priviedla do stavu bezmocnosti. Naša dvojmocná námorná štandarda bola opustená a dnes nám nebezpečne chýbajú krížniky, torpédoborce a ponorky. Pokiaľ ide o túto poslednú spomínanú zbraň, sme teraz vydaní na milosť a nemilosť Francúzsku. Naša armáda sa zmenšila čo do veľkosti a efektívnosti a hoci nedostatok konského mäsa nás čiastočne prinútil k motorizácii, nadbytok archaických mozgov v nej udržiaval takú zbytočnú masu...

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

pechota, že nie je ničím iným ako extravagantne drahou policajnou silou. Medzitým Kráľovské letectvo kleslo z prvého na šieste miesto medzi vzdušnými silami sveta.

Fašista s tým nič netoleruje. Nezaoberá sa mocenskými štandardmi a emocionálnymi obmedzeniami. Je realista a hovorí: „Ak budem žiť, ako žijem a musím, v baníckom tábore počas zlatej horúčky, mám v úmysle nosiť zbraň na boku.“

Jeho názory sú nasledovné:

Máme na ochranu desiatky tisíc kilometrov námorných trás a na ich obranu pred nie všetkými, ale len pred tými najpravdepodobnejšími útokmi potrebujeme námorníctvo, ktoré je na tento účel vo všetkých ohľadoch primerané.

Máme armádu devätnásteho storočia; namiesto toho by sme mali mať armádu dvadsiateho storočia. Nie armádu váženú v tonách ľudského mäsa, ale meranú mechanickou údernou silou: málo mužov a viac strojov, pretože toto je vek strojov a nie vek svalov.

Chceme a budeme mať letectvo, ktoré nás dokáže brániť tým, že bude také silné, že hociktoré Nepriateľ v dosahu si mnohokrát rozmyslí, než na nás zaútočí.

Napokon chceme strategické ministerstvo obrany, ktoré dokáže plánovať a vymýšľať plány pre tri zložné zložky, akoby išlo o jednu spoločnú zložku. To znamená, že v mieri chceme obrannú autokraciu, pretože vieme, že vo vojne nič iné ako autokracia nebude a nemôže riadiť stratégiu jednoznačným spôsobom.

Ak by iné národy vyhlásili, že táto naša poistka proti vojne a vo vojne naša istota víťazstva sú militaristické, nech to urobia. Hoci netúžime po pretekoch v zbrojení, nemáme v úmysle, aby sme sa pri ďalšom útoku ocitli v takej situácii, že budeme nútení rýchlo utekať pred výzbrojou nášho nepriateľa. Radšej otvorene a priamo čelíme faktom, než aby sme na ne slepo žmurkali.

Myslím si, že som sa teraz venoval dôležitejším problémom, ktorým čelíme v súvislosti s vojnou a jej prípravou, a objasnil som, že rozdiel medzi pohľadom fašistu a väčšiny ostatných ľudí je v tom, že zatiaľ čo oni považujú vojnu za nevyhnutnú alebo zbytočnú za akýchkoľvek okolností, on považuje vojnu za nevyhnutnú alebo zbytočnú podľa mierových podmienok. V skutočnosti je tento rozdiel totožný s rozdielom, ktorý oddeľuje alchymistu od vedca.

Vojna je realita a treba sa k nej ako takej aj správať. Je pochopiteľné, že po poslednej vojne sa ľudia obrátili k idealizmu, už len kvôli zmene atmosféry. Je tiež pochopiteľné, že všetky vlády, ktoré sa riadia verejnou mienkou, sú zo svojej podstaty nútené prilievať olej do rozbúrených vôd. Toto sú fakty, ktoré nemožno vyvrátiť; to však neznamená, že sú to fakty, ktoré nemožno zmeniť. Hoci fašista nechce vojnu, pretože vojna je mierou nespokojnosti s mierom, a teda mierou zlyhania vlády, neponáhľa sa do druhého extrému a nevkladá dôveru do politických kúskov a trikov.

Okrem toho neverí, že žijeme vo vojnovej dobe, a zastáva názor, že toto presvedčenie potvrdzuje fakt, že vlády nikdy neprestávajú hovoriť o vojne. Ako je to možné? Pretože v živote krajiny existujú iba dve veľké kategórie problémov: jedna je vnútorná a druhá vonkajšia – vnútorné a zahraničné záležitosti. Ak nechcete, aby sa ľudia zaoberali prvou, zamerajte svoju pozornosť na druhú. Tento trik, spoločný každému kúzelníkovi, je hlavnou pružinou demokratickej politiky.

Verí, že problém vojny je vedecký a nie emocionálny: treba objaviť jej príčiny, izolovať vírus a namiesto tárania a klebetenia vypestovať antitoxín. V súčasnosti a

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Zdá sa, že v budúcnosti nič okrem všeobecne vysokej životnej úrovne neodstráni vojny prameniace z preľudnenia. Fašista sa domnieva, že ozbrojené sily budú potrebné a že v dôsledku toho sa efektívne sily ukážu ako užitočnejšie a ekonomickejšie ako zastarané. Hoci ľudskú bytosť ovplyvňujú tradície a silné tradície majú vo vojne najvyššiu hodnotu, zbrane to samozrejme nemôžu byť. Preto fašista nemieša city s delovými guľami.

Hoci zjednotená Európa je veľkým ideálom a fašista ju víta a verí, že je možná pod fašistickou kontrolou, pretože všetky vlády potom budú medzi sebou komunikovať prostredníctvom organizovaného systému, najdôležitejším faktom dnes je, že jedinou skutočnou ligou národov na svete je Britské impérium. Tu je teda náš skutočný východiskový bod na ceste k tvorivému mieru. Východiskový bod, ktorý pokrýva približne štvrtinu zemegule a zahŕňa štvrtinu jej obyvateľov. Mier je v našich rukách, keby sme ho len chceli pochopiť realistickým spôsobom. Vypadneme my, ako národ, po stáročiach driny, z pochodovej línie a staneme sa davom oneskorencov? Fašista odpovedá „Nie“; preto je jeho heslo „Vpred“.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Vpred vo fašizme od Oswalda Mosleyho

Propaganda ASCIST sa stala neoddeliteľnou súčasťou nášho národného života. Dva roky práce a obetí priniesli ako odmenu uznanie tohto hnutia ľuďmi ako vlasteneckej, revolučnej a inherentne britskej sily.

Britský robotník si konečne mohol uvedomiť svoju prirodzenú lásku k vlasti spravodlivú a nevyhnutnú túžbu po zásadnom zlepšení svojich podmienok.

Imperialista, ktorý predtým nevenoval pozornosť biede a núdzi, ktorá utláčala milióny jeho vlastných ľudí, pochopil, že pre nezamestnanosť a chudobu neexistuje v tejto modernej vedeckej dobe ani ospravedlnenie, ani zmiernenie.

Tretí rok existencie nášho Hnutia bol svedkom nebývalých víťazstiev v propagande; jeho najväčším úspechom však bolo vytvorenie vedeckej a úplne spoľahlivej organizácie, bez ktorej žiadna propaganda nemôže priniesť výsledky trvalej hodnoty.

Organická štruktúra Hnutia ako celku v súčasnosti zahŕňa takmer 500 okresných formácií, ktoré sú v procese organizácie podľa parlamentnej oblasti a všetky sú prepojené a zjednotené organizáciou, ktorá spočíva na aktivite Čiernych košieľ. Konštrukcia tohto úplne dôveryhodného stroja je v skutočnosti o to pozoruhodnejšia, že neabsorbovala toľko energie Hnutia, aby to poškodilo propagandu. Naopak, nesmierne prispela k úspechu dvoch najväčších propagandistických operácií v modernej britskej histórii. Dnes už slávna kampaň „Mind Britain's Business“ podnietila odpor ľudí k nezmyselnej vojne v miere, ktorú si zo dňa na deň viac uvedomujeme, keďže politici ustupujú od fantastického a bombastického postoja, ktorý zaujali, keď si neuvedomujúc si silu našej propagandy prvýkrát zvažovali použitie vojenskej a námornej sily v spore, ktorý nemôže...

znepokojujú nás.

Druhá veľká operácia sa bude spomínať pod mottom „Nabudúce fašizmus“.
Počas nedávnej volebnej kampane usporiadalo naše Hnutie toľko stretnutí, koľko len mohla ktorákoľvek zo starých strán zorganizovať. Naše stretnutia boli vo všeobecnosti plné, zatiaľ čo tie ich boli často takmer prázdne. Naše stretnutia boli takmer bez výnimky pokojné a usporiadané; tie ich sa veľmi často vyznačovali scénami chuligánstva a násilia, ktoré by neboli povolené na žiadnom fašistickom stretnutí. V skutočnosti sme si zachovali slobodu prejavu; oni sa ju snažili poprieť a sami o ňu prišli.

Na našich stretnutiach sa uprostred volebného boja registrovalo veľké množstvo nováčikov.
Verili sme, že nás budú so záujmom vypočuť; že nás nebudú umlčať orientálni podradní ľudia, ktorých sme poznali; ale že sa k nám pridajú masy ľudí práve v čase, keď sme odmietli nominovať kandidátov, je najvyššou poctou, akú možno vzdať múdrosti zdržania sa volebného súboja, kým nebudeme môcť zaútočiť na nepriateľa s vysoko technickými strojmi, ktoré sú potrebné, po celej dĺžke jeho rozbitého a rozdeleného frontu.

Takto, keď sa rok 1935 blíži ku koncu, môžeme sa zamyslieť nad rovnakým úspechom v propagande aj v organizácii. Ak nemôžeme byť šťastní, kým nedokončíme svoju úlohu, môžeme byť všetci hrdí na každú hodinu práce, ktorú sme vykonali, na každú malú obeť, ktorú sme priniesli pre vec, ktorou je ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Zachráňte našich ľudí zjednotením všetkého, čo je ušľachtilé v nacionalizme, so všetkým, čo je užitočné v socializme.

Pri spätnom pohľade treba navyše uznať, že náš odpor voči židovskému útoku bol rovnako triumfálny, ako sa ukázal byť potrebný. Pretože Židia nechceli trpieť, aby britské hnutie pracovalo, myslelo a cítilo len pre Britániu, pretože by nás uvrhli do katastrofálneho sporu s veľkým ľudom, ktorého vodca zachránil Európu pred komunizmom, ocitli sa v neustále klesajúcej defenzíve, pretože v Británii vyvolali antisemitské nálady, za ktoré si môžu sami. Môžeme hrdo uvedomiť, že keby naše hnutie nemalo odvahu postaviť sa hrozbe židovských medzinárodných financií a židovského boľševizmu, nielenže by nedokázalo ospravedlniť dôveru ľudí: vyhlo by sa rozhodujúcej skúške, z ktorej ohňa vyšlo ako kus kalenej ocele.

Tešíme sa z takýchto skúšok, pretože jedine ony môžu zabezpečiť, aby naši členovia boli neochvejní, pravdiví a ochotní obetovať sa v skvelom prejave tej vysokej ľudskej vlastnosti, ktorú vyvoláva fašistický boj – „sily vytrvať".

V nasledujúcom roku sa musí všetko úsilie zdvojnásobiť a každý rekord úspechu sa musí prekonať. Teraz sme sa zaviazali bojovať v ďalších voľbách a tento záväzok sa splní obrovskou prácou na vytvorení volebných organizácií v niekoľkých stovkách volebných obvodov, ktoré budú lepšie ako organizácie starých strán. Úloha je náročná, ale naša aktívna členská základňa výrazne prevyšuje členskú základňu ktorejkoľvek zo starých strán.

Trojtýždňová cesta, ktorá sa skončila tesne pred Vianocami, odhalila personál aj ducha, ktorých žiadna iná sila v Británii nemôže napodobniť. Dôstojníci z každého okresu sa každý večer a mnoho popoludní stretávali na oblastných konferenciách. Boli dôstojnými predstaviteľmi charakteristickej britskej mužnosti, ktorú viedli vo svojich príslušných lokalitách. Aj dôstojníčky predstavovali stále rastúcu silu nášho Hnutia pravého britského ženstva. Miestne problémy organizácie a politiky boli skúmané s dôrazom na detaily, ktorý nie je možný na krátkych, vágnych a fádnych výročných konferenciách starých strán. Národné plány na nasledujúci rok boli dôkladne a otvorene prediskutované a po celej krajine boli prijaté s povzbudivou univerzálnosťou nadšenia. Predovšetkým tento blízky osobný kontakt a vzťah sa udržiaval aj pri súčasnom veľkom raste Hnutia, ktorý tak živo charakterizoval rané dni fašistického bratstva.

Pred nami leží nový rok fašistickej sily. Hnutie, ktoré bolo dosť odvážne na to, aby sa vysmialo a pohŕdalo koncentrovanou silou židovských medzinárodných financií a propagandistickými zdrojmi, ktoré ovláda; hnutie, ktoré úspešne vzdorovalo „nezávislej moci, červenému frontu a masívnym radom reakcie", sa už nemôže uspokojiť s defenzívou. Po prekonaní mohutných prekážok, ktoré nám stáli v ceste, musíme teraz pracovať na vlastnom víťazstve. Rozsah a rýchlosť tohto dobytia musia závisieť od neúnavného a cieľavedomého úsilia každého člena.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Sila skrze radosť od Dr. Roberta Leya

T Organizácia Národnosocialistická Sila Radosťou vznikla na príkaz nášho Vodcu, Adolfa Hitlera. Jedného dňa si ma poslal po mňa a povedal: „Chcem, aby mal nemecký robotník dostatok oddychu a dovoleniek, aby nervy národa boli zdravé; pretože je nemožné dosiahnuť čokoľvek, ani so štátnictvom najväčšieho génia, ak sú nervy národa zničené.“ Stalo sa mojou povinnosťou vykonať tento Vodcov príkaz a v novembri 1933 vznikla Sila Radosťou . Mnohí, dokonca aj medzi mojimi najbližšími spolupracovníkmi, nechápali, o čo sa snažím, ani aký je Vodcov zámer. Mnohí si mysleli, že to má poskytnúť prostriedok na hádzanie prachu do očí robotníkovi a odvrátenie jeho oprávnenej túžby po sociálnej spravodlivosti. Iní v tom zas videli nové pole pôsobnosti na vytváranie nových úradov. Len veľmi málo ľudí si v tom čase uvedomilo ohromný zámer, ktorý dnes pulzuje celým Nemeckom a už sa rozprestiera do sveta ďaleko za hranicami našej vlastnej krajiny. Zdá sa to ako zázrak, keď si človek predstaví, ako si myšlienka, ktorej sa mnohí vysmievali, iní ňou opovrhovali, ktorú urážali a zakrývali nadávky jej odporcovia a ktorú aj naši najbližší priatelia vnímali len s úzkosťou a pochybnosťami, za krátky čas o niečo viac ako dva roky získala srdcia ľudí a samotní ľudia ju uviedli do praxe.

Ako opis objektu, ktorý máme na mysli, je názov úplne správny: Národnosocialistické spoločenstvo Sila skrze radosť. Človek musí starostlivo zvážiť význam každého jednotlivého slova: Národnosocialistické spoločenstvo. Spoločenstvo je jeho základom a tu je opäť jasným vyjadrením skutočnosti, že iba spoločenstvo je schopné a kompetentné byť dodávateľom radosti. V tomto opäť my, národní socialisti, jasne vidíme, že kultúra a umenie sú späté s spoločenstvom národa a rasy a nemôžu existovať izolovane vo vákuu. Sila skrze radosť Bolo mi odporúčané, aby som to nazval „Po práci“. Nikdy som však nebol zástancom napodobňovania, vždy som radšej zisťoval, či by nebolo možné niečo vytvoriť sám.

„Dopolavoro“ mladého Talianska môže určite priniesť skvelé výsledky; je to nepochybne veľký úspech. Ale nezhoduje sa presne s cieľom, ktorý máme na mysli. Je to neutrálny výraz, ktorý nevyjadruje našu túžbu ani to, čo prikázal Vodca. Vodca povedal: „Chcem mať silný národ: dbajte na to, aby tempo práce, ktoré racionalizácia a celý priebeh udalostí aj tak urobili zbytočným, bolo vyvážené oddychom a dovolenkami, ktoré títo ľudia dostávajú; a dbajte na to, aby nervy ľudí neboli zničené.“ Príkazom Vodcu bolo dať národu silu a zároveň ukázal, ako sa táto sila má získať: oddychom, dovolenkami, radosťou.

Sila skrze radosť je azda najkratším a najvýstižnejším vyjadrením celého cieľa národného socializmu. Je stelesnením životného pohľadu, ktorý národný socializmus dal Nemecku; vyjadruje ten pozitívny postoj k životu, ktorý v nás pulzuje a ktorý nahrádza popieranie života, ktoré dominovalo nášmu národu v minulom storočí. Pretože to, čo sme v minulosti videli v každej oblasti života, to, čo charakterizovalo všetky naše zaniknuté strany, bolo popieranie života!

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

My, národní socialisti, nechceme vnímať život ako cestu pozemským údolím sĺz, ako neustálu prípravu na lepší posmrtný život. Chceme, aby bol život – a najmä životy našich najchudobnejších nemeckých spoluobčanov – čo najkrajší a najjasnejší. Veríme, že tento náš život si zaslúži byť prežitý; a veríme, že náš Pán Boh nestvoril mnohosť nášho života preto, aby sme ho opäť odovzdali večnému zničeniu a zničeniu. Všetci, ktorí veria, že svojím životom a dielom majú na tomto svete naplniť sväté poslanie, všetci, ktorí sú naplnení touto vierou, sú vo svojom srdci národní socialisti.

Preto potrebujeme silu pre boj. Náš život nie je naplnený bohatstvom raja; pre nás je hlavnou vecou boj. Život je boj a boj je život. Nepoznáme žiadny koniec, kde niektorí vo večnej nečinnosti čakajú na svoje vlastné potešenie a iní sú večne zatratení. Vo večnosti poznáme iba boj ako výraz našej viery a nášho života. A pre tento boj sa snažíme dávať nášmu ľudu neustály prísun novej sily.

Práca je v skutočnosti len iným prejavom boja. Každý z našich krajanov, či už je to robotník alebo roľník, umelec, vedec alebo vojak, je v každom okamihu uprostred tohto boja o existenciu svojho ľudu a seba samého. A keďže tento boj pohlcuje nervy a hmotu, človek potrebuje na tento boj prostriedky, a teda aj doplnenie týchto prostriedkov a obnovu svojich síl. Preto sú pre nás rekreácia a dovolenka vnútornou nevyhnutnosťou.

Pred časom sa ma jeden významný zahraničný študent sociálnej ekonómie opýtal: „Aký je váš postoj k otázke dovoleniek? Určíte v Nemecku zákonom výšku dovoleniek a zároveň zákonom regulujete ich výšku?“ Odpovedal som: „Nebudeme len tolerovať všeobecné zavedenie dovoleniek, ale ich aj zo zákona urobíme povinnými, pretože to je jedna z našich požiadaviek.“ „Ale prepáčte,“ povedal, „v každej krajine zamestnávatelia bojujú proti svojim zamestnancom a vy v Nemecku tvrdíte, že aj zamestnávatelia budú postupne požadovať tieto dovolené?“ „Áno, nemôže byť ďaleko čas, keď najhorlivejšími zástancami dovoleniek a rekreácie nebudú robotníci, ale zamestnávatelia.“

Národný socializmus je víťazstvom rozumu nad nerozumom a je len rozumné, aby sa vyčerpaný a unavený človek znovu vybudoval, aby mohol svoju budúcu prácu vykonávať oveľa lepšie. To znamená, že dovolenky sa stávajú požiadavkou zdravého, rozumného rozumu. Nepožadujeme dovolenky zo súcitu, ale s uvedomením si skutočnosti, že ešte viac zvýšia produktívnu silu našich ľudí. Zamestnávateľ nemá žiadnu výhodu v tom, že pre neho pracuje unavený a vyčerpaný človek; takýto človek jednoducho spotrebúva energiu, zatiaľ čo stroje bežia ďalej, spotrebúvajú energiu, stoja peniaze a opotrebúvajú sa. Aj človek prestáva byť produktívny, takže zamestnávateľ má dvojitú stratu: nielenže platí mzdy za zníženú produktivitu, ale platí aj za energiu a výkon nevyužitého stroja. Na druhej strane, ak je človek svieži, zamestnávateľ ľahko získa späť rozdiel spôsobený dovolenkami, za ktoré zaplatil. A zamestnávateľ uvidí, že jeho zostatok sa nestane debetným, ale naopak, ukáže zlepšenie na kreditnej strane; uvidí, že z toho získa on, rovnako ako pracovník.

Pre národný socializmus je skutočne charakteristické, že nerobí nič v prospech len jednej strany. Ak by sme robili čokoľvek, čo by pomohlo iba robotníkovi a zároveň poškodilo zamestnávateľa, nebolo by to prospešné pre národ ako celok; niečo je dobré pre jednotlivca, ak je to dobré pre nemecký ľud ako celok, a pre nemecký ľud je dobré, aby ľudia mali rekreáciu a dovolenku. Často sme mali skúsenosť a stále je taká, že počujeme človeka hovoriť: „Chcel by som mať osem dní voľna; dajte mi moje peniaze; ale nechcem ísť na rekreáciu, zostanem doma. Nie, to je nesprávne; to by bolo...“

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

vyhadzovanie peňazí; pretože doma si človek nemôže nájsť oddych. Samotná myšlienka je taká, že ho raz za čas vytiahnu z podkrovia, kde neustále vidí len núdzu a núdzu, a pošlú ho na výlet k moru, do hôr alebo k Rýnu a naučí sa na osem dní zabudnúť na pracovný svet. To, čo kážu marxisti, nestačí: „Chceme sviatky“; so sviatkami treba niečo urobiť – to je Sila skrze radosť.

Na konci prvého roka som mohol povedať, že Sila radosťou dobyla Nemecko s veľkou slávou. Dnes sú naše úspechy také veľké, že im venujú pozornosť aj zahraničné krajiny. Bez ohľadu na to, či sú za Nemecko alebo proti nemu, všetci v zahraničí so záujmom sledujú našu mladú organizáciu, ktorá umožnila niečo, čo sa doteraz považovalo za nemožné, čo bol po mnoho rokov sen každého socialistu na svete. Dúfame, že povedieme svet k tomu, aby o Novom Nemecku premýšľal inak, než ako by nás často chcela presvedčiť zlomyseľná tlač.

Napríklad denník Diario da Manha uvádza ako príklad rastúcej priazne svetovej verejnej mienky; v čísle z 12. októbra 1935 čítame o námornej plavbe Sila cez radosť: „Toto je revolúcia, ktorú sa Nemecko s pevnou a disciplinovanou vôľou svojho ľudu zoskupeného okolo Adolfa Hitlera pripravuje uskutočniť. Aké budú jej účinky a konečné výsledky? Je ešte príliš skoro na to, aby sme ich mohli odhadnúť; ale jedna vec je istá, a to, že nemecký duch pracuje na vytváraní nových životných konceptov a riešení najnevyriešenejších problémov našej doby.“ Nórske noviny Karmoy Posten z 27. septembra 1935 uverejňujú zaujímavú diskusiu o hodnote ciest Sila cez radosť medzi Nórom a pánom Rabinowitzom. Nór píše v súvislosti s vašimi náčrtmi o tom, aké hrozné sú námorné plavby: „...život na palube musí byť počas takejto plavby, s malým priestorom a stiesnený vo všetkých smeroch, rád by som zdôraznil, že som sa jednej z nich osobne zúčastnil a viem, že je to nezmysel...“

· Určite ste nikdy neboli na palube parníka Sila cez radosť. Nesmiete... Akákoľvek demokratická krajina, ktorú máte radi, by zahoďte cez palubu všetok zmysel pre · na ňu mohla byť hrdá.
spravodlivosť... organizácia Sila skrze radosť.“

Zoznam podobných priateľských vyjadrení v tlači zo zahraničia by som mohol donekonečna predlžovať; ale jedna vec je jasná z úsudkov všetkých, ktorí sa o našu organizáciu vážne zaujímali, a to, že myšlienka Sila cez radosť sa etabluje na základe svojich úspechov, ktoré neboli spochybnené ani v iných krajinách.

Preto sme urobili správne, keď sme podnikli cesty do iných krajín. Pôjdeme ďalej po začatej ceste a v marci tohto roku budeme s našou flotilou Sila cez radosť cestovať cez Atlantik do Lisabonu a na Madeiru. Okrem toho budeme od roku 1936 každú jar a jeseň podnikať cesty na juh. Skúsenosti, ktoré sme mali počas našich prvých plavieb cez Atlantik do Portugalska, boli také priaznivé, že sme sa rozhodli pre vyššie uvedený vývoj týchto plavieb. Nikto nemôže reprezentovať nové Nemecko lepšie ako nemecký robotník, ktorý cestuje so Silou cez radosť.

Okrem toho tento rok zrealizujeme sériu skvelých špeciálnych projektov. Keď si človek uvedomí, kam vlastne cestovalo päť miliónov dovolenkárov z iniciatívy Sila cez radosť z rokov 1934 a 1935, zistí sa, že z týchto piatich miliónov viac ako tri milióny odišlo do pohraničných oblastí našej krajiny. Tam si vybudovali živú stenu nemeckého socializmu. Obyvateľstvo pohraničných oblastí navštevovali bratia Nemci zo všetkých častí Nemecka. A veľké kamarátstvo, ktoré práve odlišuje cesty iniciatívy Sila cez radosť od súkromných ciest, poskytlo týmto bratom na hraniciach novú duchovnú oporu. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

V tejto metodickej práci budeme pokračovať a výrazne ju rozšírime. Aby sme dosiahli tento cieľ, spustili sme veľkú kampaň a máme v úmysle znížiť už aj tak nízke ceny programu Sila cez radosť o ďalších 30 percent. Keď bol tento návrh predložený, mnohí odborníci krútili hlavami a verili, že sa to nikdy nepodarí. Teraz, po krátkom období príprav, môžem povedať, že ešte tento rok budú lacnejšie ceny dostupné pre 350 000 dovolenkárov, a to bez toho, aby sa tí, ktorí poskytujú ubytovanie, museli odchýliť od schválených taríf.

To znamená, že na priemerné vzdialenosti môže nemecký robotník odísť na celotýždňovú dovolenku za cenu od 12 do 15 alebo 16 mariek, vrátane cestovného, plnej penzie a ubytovania a kolektívnych aktivít každého druhu. To nám umožní zahrnúť nové skupiny robotníkov, ktoré sa kvôli svojej ekonomickej situácii doteraz nemohli zúčastniť výletu „ Sila cez radosť“ . Tieto nové masy budú najlepšími dovolenkármi, pretože budú najšťastnejšie a najspokojnejšie. Vezmeme ich do krásnych pohraničných oblastí, ktoré zároveň najviac potrebujú starostlivosť, ktorú im môže poskytnúť národný socializmus.

Vo všetkých aktivitách hnutia Sila radosťou , ktoré presahujú hranice našej vlasti, pamätáme na našich nemeckých bratov v zahraničí. Chceme z nich urobiť živý most, ktorý nás spája s inými krajinami, a naši dovolenkári budú poslami priateľstva, aby umožnili iným krajinám vidieť Nemecko také, aké skutočne je. A tak do Nemecka privedieme našich bratov žijúcich v zahraničí a ich deti, ktoré by inak nikdy nemohli pomyslieť na návštevu Nemecka. V zimnom a prechodnom období budeme využívať našu flotilu hnutia Sila radosťou a tieto cesty budeme uskutočňovať za veľmi nízke ceny. Vo všetkých týchto aktivitách nekonkurujeme žiadnym priemyselným inštitúciám, pretože jednotlivcov, ktorí sa týchto ciest zúčastnia, budeme veľmi starostlivo vyberať. Ak má niekto dostatok peňazí na to, aby si mohol dovoliť bežnú cestu do Nemecka, nech cestuje bežným spôsobom.

Vyššie uvedené lacné možnosti návštevy Nemecka poskytujeme len tým, ktorí nie sú v takejto šťastnej situácii.

Na záver svojich poznámok týkajúcich sa cestovania a dovoleniek by som sa rád dotkol jednej malej obavy, ktorá v niektorých kruhoch prevláda. Celkovo sú všetci nadšení z expedícií Sila cez radosť , naši hostitelia aj dovolenkári. Všetci chvália túto inštitúciu, ktorá, ako sa ukázalo, má v mnohých ohľadoch veľmi blahodarný vplyv. Občas možno počuť len jednu kritiku: hovorí sa, že veľkú časť dovolenkárov tvoria ľudia, ktorí by mohli odísť na dovolenku aj bez nás. Táto námietka je však neopodstatnená. Moji spolupracovníci preskúmali zloženie veľkého počtu vlakov. To bolo ľahko možné, pretože každý účastník je oslovený prostredníctvom špeciálneho podrobného dotazníka. Výsledok skúmania všetkých dovolenkových vlakov zo štyroch okresov bol nasledovný: najmenej presne 50 % cestujúcich tvorili pracovníci pracujúci v priemysle. Zvyšok tvorili drobní zamestnanci, samostatne zárobkovo činní obchodníci, ľudia so súkromnými zdrojmi, členovia slobodných povolaní atď. Môžem tiež uviesť čísla týkajúce sa príjmov dovolenkárov Sila cez radosť . Vyšetrovanie tých istých vlakov ukázalo, že tretina všetkých dovolenkárov mala mesačný príjem nižší ako 100 mariek. Ďalšia tretina zarábala mesačne 100 až 150 mariek. Príjmy zvyšku boli vyššie, ale v priemere sa pohybovali medzi 150 a 250 markami mesačne. Iba 6 % zarábalo viac ako 250 mariek. V tejto kategórii nachádzame prevažne manželské páry s početnými rodinami, ktoré majú v dôsledku vysokých nákladov právo zúčastniť sa ciest Sila cez radosť .

Musíme dosiahnuť cieľ – a všetko doteraz naznačuje, že ho dosiahneme –

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

keď je cesta z Berlína do Rujany s dopravou tam a späť a osemdňovou dovolenkou pri mori dostupná od 12 mariek. Konečný cieľ je nasledovný: podľa súčasnej úrovne populácie Nemecka musíme byť schopní každý rok poslať 14 miliónov pracujúcich mužov a žien na rekreačné cesty v trvaní 12 až 14 dní. Existujúce dopravné a ubytovacie zariadenia sú úplne nedostatočné na to, aby sa s týmto problémom vyrovnali. Dnes už dosiahli hranicu možností. Keď sme to pred dvoma rokmi prorokovali, vysmiali sa nám.

Preto bezodkladne začneme s výstavbou nových ubytovacích zariadení a nových lodí. V nasledujúcich troch rokoch postaví Nemecký front práce budovy v hodnote 100 miliónov mariek. Medzi ne bude patriť aj morský kúpeľ na ostrove Rujana s 20 000 lôžkami a všetkými rekreačnými zariadeniami. Plány a modely pre tento jedinečný podnik už boli vypracované. Vďačíme za ne štedrému rozkazu nášho vodcu Adolfa Hitlera.
Okrem toho postavíme dve lode s kapacitou 1 500 osôb, bez hromadných ubytovní, pričom všetky kajuty budú pre dve alebo štyri osoby, každá kajuta bude mať okienko a celá loď bude mať palubu s bezkonkurenčnou kapacitou. Okrem dvoch lodí, Der Deutsche a Sierra Cordoba, ktoré už máme, kúpime túto jar ďalšie štyri lode podobnej veľkosti. Okrem týchto projektov sa počet lôžok vo vidieckych rekreačných domoch, ktoré už vlastní Labouristický front, zvýši na 30 000. Keď bude o tri roky všetko dokončené, budeme schopní poskytnúť ubytovanie pre 1,2 milióna ľudí v našich vlastných rekreačných strediskách. Samozrejme, nároky súkromného hotelového a stravovacieho priemyslu budú vždy privilegované. Budeme teda húževnato pracovať na dosiahnutí konečného cieľa, až kým posledný pracujúci Nemec nebude schopný v plnej miere uspokojiť svoj oprávnený nárok na rekreáciu a dovolenku.

Medzi rôznymi sekciami organizácií Národnosocialistickej komunity Sila cez radosť zaujíma šport obzvlášť dôležité miesto. Táto funkcia má skvelú, ale nekonečne namáhavú zodpovednosť premeniť voľný večer nemeckého robotníka strávený veselou telesnou kultúrou na zdroj sily, ako aj rekreácie. Dnes, po dvoch rokoch práce, môžeme s uspokojením konštatovať, že výsledok ďaleko prekonal naše očakávania. Viac ako tri milióny ľudí absolvovalo 8 500 kurzov v rôznych športových kategóriách (plávanie, gymnastika, ľahká atletika, lyžovanie atď.), ktoré sme zorganizovali. Zdravotnícke strediská pre športové záležitosti a špeciálne kurzy pre tých, ktorí trpia telesnými nedostatkami, slúžia na podporu aj posledných našich krajanov. Naše plavby na otvorenom mori boli vždy plne obsadené a mnohé žiadosti museli byť zamietnuté. Aj v tomto smere rozšírime našu prácu a najmä budeme vykonávať cesty s väčším akčným rádiusom ako v minulom roku. Počas tejto zimy, v čase písania tohto článku, sa v najkrajších zimných športových oblastiach Nemecka konajú inštruktážne kurzy lyžovania; Zúčastní sa ich 35 000. V súvislosti s týmito kurzami je k dispozícii 30 000 lyžiarskych kompletov Strength Through Joy , ktoré pozostávajú z lyží s popruhmi, lyžiarok a pažieb za 35 mariek. Toto číslo sa môže zdať vysoké, no minulý rok sa v bežnom maloobchode predalo 18 000 kompletov. 42 000 dovolenkárov Strength Through Joy s nadšením sledovalo olympijské hry v Garmisch-Partenkirchene, ktorých na miesto konania priviezli naše vlaky Strength Through Joy .

Pre nespočetné množstvo Nemcov to znamenalo splnenie dlho očakávaného a zdanlivo neuskutočniteľného sna; v dnešnom Nemecku totiž šport už nie je len záležitosťou prekonávania rekordov vyvolenými alebo ekonomicky šťastnejšími jednotlivcami, ale stal sa národným koníčkom. Už teraz je nedostatok vhodných cvičných ihrísk a prílev ľudí k Sila cez radosť...

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Športové kurzy sa neustále udržiavajú. Tretí ročník, podľa doterajších skúseností, opäť ukáže rovnováhu, ktorá dokáže, že v Nemecku sa nepestuje len majstrovský šport, ale najmä populárny tréning tela. Nezastavíme sa, kým aj 50- a 60-roční nezačnú považovať šport alebo telesnú výchovu za každodennú nevyhnutnosť.

Novovytvorené oddelenie „Sila radosťou“ pre školstvo a ľudovú výchovu začalo svoju praktickú činnosť len nedávno. Ale za niekoľko mesiacov svojej existencie už preukázalo nemeckému národu cenné služby tisíckami prednášok, prostredníctvom knižníc, ktoré vlastnia státisíce kníh, a uskutočňovaním návštev a prehliadok každého druhu.

Až do roku, keď sa k moci dostala Národnosocialistická strana, milióny nemeckých mužov a žien nikdy nevideli divadlo zvnútra. Nielenže sa im zdalo celkom prirodzené nechodiť do divadla, ale v dôsledku marxistického vplyvu, ktorému boli vystavení, mali tiež taký komplex menejcennosti, že sa im zdalo, že chodenie tam nie je v súlade s ich spoločenským postavením. Aj tu došlo k zásadnej zmene. Kultúrne statky národa už nebudú výsadou vlastníckych tried. Jedno náhodne vybrané číslo vrhá výrazné svetlo na veľmi významný význam práce, ktorá sa vykonala len vo „Veľkom Berlíne“, z hľadiska kultúrnej politiky: od 1. decembra 1934 do 30. novembra 1935 priviedla Sila radosťou do divadla viac ako jeden a pol milióna berlínskych robotníkov. Hoci je toto číslo pozoruhodné, jeho skutočnú hodnotu si oveľa viac uvedomíme, keď si uvedomíme, že predstavuje mužov a ženy, ktorí buď nikdy, alebo prakticky nikdy nechodili do divadla. Títo ľudia preto predstavujú pre divadlo dodatočného patróna. Dôvody, prečo nikdy predtým divadlo nenavštívili, boli prevažne ekonomické. Robotník alebo zamestnanec s mesačným príjmom 100 až 200 mariek jednoducho nebol v stave, aby si mohol zaplatiť bežné divadelné ceny pre seba a svoju manželku.

Vďaka našim štedrým opatreniam si divadlo a koncertná sála získali priazeň širokých más – más, ktoré tieto inštitúcie poznali len z počutia a pozerali sa na ne s úplnou ľahostajnosťou. Túto skutočnosť nemožno ignorovať a ktorá má, samozrejme, priaznivý vplyv na súkromné divadlá, ktoré nenavštevuje Sila cez radosť.

Vyšetrovania, ktoré sme vykonali začiatkom roku 1934 v závode Siemens a ktoré sa týkali návštev divadiel, tieto pozorovania potvrdili. Jedno alebo dve čísla to ľahko dokazujú: 87,6 % opýtaných mužov a 81,3 % žien nikdy nevidelo operu; 63,8 % opýtaných mužov a 74,2 % žien nikdy nenavštívilo divadlo. Keďže tieto otázky boli kladené všetkým zamestnancom v koncerne Siemens bez ohľadu na osoby alebo postavenie, od riaditeľa až po pomocníka, možno oprávnene tvrdiť, že tí členovia personálu závodu, ktorí už boli svedkami divadelných alebo operných predstavení, patrili medzi ekonomicky lepšie situované skupiny zamestnancov.

Nedávne pozorovania v rôznych továrňach ukazujú šťastný výsledok, že manuálni robotníci sú obzvlášť dobre zastúpení v aktivitách organizovaných organizáciou Sila cez radosť. Vykonáva sa dielo kultúrnej výchovy, ktorého účinky sa prejavia neskôr.

Len v Berlíne sa sedem divadiel venuje výlučne alebo prevažne predstaveniu Sily radosťou; zatiaľ čo priemerný počet divákov v celej Ríši sa pohybuje medzi 60 % a 70 % z počtu dostupných miest, divadelné predstavenia Sily radosťou sú našťastie vždy vypredané s veľkým predstihom. Takúto kvalitu návštevnosti sa sotva dá niekedy dosiahnuť...

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Nemecké súkromné divadlá.

„Majstrovské koncerty“, ktoré boli zavedené pred rokom, a „Hudobné hodiny“, ktoré navštevujeme, sa tešia veľkej obľube. Naše skvelé koncerty, ktoré dirigujú najslávnejší nemeckí dirigenti, sú zvyčajne vypredané dlho pred začiatkom. Medzi slávne orchestre, ktoré sa na koncertoch zúčastnili, patria okrem iného Berlínsky filharmonický orchester, miestny orchester z berlínskeho regiónu (das Landesorchester Gau Berlin) a orchester Nemeckej opery. Deviata symfónia Beethovena bola dvakrát uvedená pred plnou sálou.

V múzeách robotník doteraz videl jednoznačne buržoáznu inštitúciu, ktorú zo zásady nenavštevoval. Keďže pre nás bolo ťažké dostať robotníka aj do múzea, usporiadali sme mnoho tisíc dirigentských večierkov. Okrem toho sme však prinášali umenie do továrne prostredníctvom výstav diel, ktoré sa konali vo veľkom meradle a s ešte väčším úspechom po celej Ríši. Kontakt s manuálnymi robotníkmi v Nemecku navyše ponúka umelcovi silnú inšpiráciu pre umeleckú tvorbu v súlade s dobou.

V priebehu niekoľkých rokov bude mať každá z väčších tovární usporiadanú stálu výstavu. Každý rok budú môcť milióny Nemcov obdivovať diela nemeckých umelcov. Dosiahli sme teda, že nemecký umelec odišiel tam, kam sa zbiehajú pracujúce masy národa, teda na pracovisko a do továrne; a že za svoju námahu a za umelecké poklady, ktoré prináša robotníkovi, je umelec bohato odmenený stimulom, ktorý jeho umelecká tvorba dostáva z kontaktu s robotníkom a so strojovňami.

Celkovo sa našich 66 000 podujatí Sila radosťou zúčastnilo 25 miliónov ľudí.
S našimi filmovými dodávkami sme navštívili opustené dediny a zvláštne zákutia Nemecka ukryté v lesoch a neobrábanej pôde, aby sme našim bratom tam aspoň raz dopriali živú zmenu a oddych od ťarchy a únavy dňa.

Naše aktivity však siahajú ešte ďalej. V tisíckach a tisíckach tovární sa počas mnohých rokov špina usadila v zákutiach a štrbinách a nikto nikdy nepomyslel na to, ako skrášliť pracovisko. Ľudia si tak zvykli na špinavé, stiesnené a dusné pracovné priestory, že ich akceptovali ako samozrejmosť.

Do toho sa s novou odvahou a energiou zapojilo oddelenie Krása v práci . Svieži vietor previal všetkými továrňami a zmietol špinu a prach z okien a zo všetkých zákutí dvorov a tovární. Manažéri minuli viac ako 200 miliónov mariek, veľmi často s pomocou samotných zamestnancov tovární, na to, aby na podnet oddelenia Krása v práci urobili prácu vhodnou pre ľudské bytosti. Tam, kde sa predtým povaľovali staré odpadky a smeti, sú dnes malé záhrady, zelené plochy, upratané ihriská, športoviská, svetlé vzdušné pracovne, bazény, toalety a umyvárne. Za posledné dva roky vznikli pracoviská, na ktoré je potešenie pozerať. Doteraz sa vyriešilo približne 17 000 tovární. Popri nespočetných vylepšeniach väčšieho či menšieho významu bolo postavených: 4 314 kantín a spoločenských miestností pre zamestnancov tovární; 1 580 okrasných záhrad; 276 športových ihrísk; a 93 plaveckých bazénov.

Táto práca, ktorú dnes vykonáva organizácia Sila cez radosť v továrňach, automaticky ovplyvňuje domov nemeckého robotníka. Človek, ktorý je zvyknutý na krásne a čisté pracovisko, sa bude cítiť pohodlne iba v krásnom a čistom dome.

Výstavba pracovných skupín v továrňach napreduje veľmi rýchlo. Cieľom je zvárať ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

členovia NSDAP a jej pobočiek v továrni spolu s najlepšími robotníkmi vo veku 18 až 25 rokov spojili do pevného, nerozbitného bloku, aby aj v časoch krízy v spojení s vodcami „buniek“ a „blokov“ udržali pri živote myšlienku komunity.
Okrem toho by tieto pracovné skupiny mali v továrni vytvárať nové zvyky a mali by inšpirovať podujatia, ako sú inšpekcie a spoločenské večery.

Pokiaľ ide o organizáciu Sila cez radosť, možno uviesť nasledujúce čísla: Národnosocialistická komunita Sila cez radosť je rozdelená do 32 regiónov, 771 okresov a 15 051 miestnych skupín s rovnakým počtom miestnych dozorcov. K nim sa pridávajú závodní dozorcovia, ktorých práca spočíva v práci v továrni, ktorých spolu je 57 000. Všetkých týchto 75 000 spolupracovníkov poskytuje svoje služby bezplatne Sile cez radosť.

Sila cez radosť zamestnáva iba 2 547 platených úradníkov.

Tento mohutný projekt, ktorý v prvých dvoch rokoch potreboval dotácie od Nemeckého frontu práce, bude, dúfame, tento rok nezávislý. Toto je azda najpozoruhodnejší a najzaujímavejší fakt, najmä ak vezmeme do úvahy, že množstvo peňazí mobilizovaných a uvedených do obehu organizáciou Sila cez radosť je viac ako milión ríšskych mariek, zatiaľ čo taliansky Dopolavoro túto úroveň ani zďaleka nedosiahol a americká organizácia voľného času a večerov vyžaduje veľmi značné dotácie; zatiaľ čo zo všetkých marxistických snáh, ktoré – či už v starom Nemecku alebo v boľševickom Rusku alebo v priemyselných krajinách Západu – všade úplne zlyhali, je národný socializmus na správnej ceste.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Nemecká zimná pomocná práca

od Maxa Hungera

Zimná pomoc, ktorú založila Národnosocialistická strana a s nadšením ju prijal celý národ, sa stala uznávanou inštitúciou Tretej ríše a požehnaním pre milióny núdznych, slabých a chorých mužov, žien a detí.

Hoci štát prostredníctvom priamych opatrení robí všetko pre boj proti nezamestnanosti a prekonanie núdze poskytovaním práce v komplexnom rozsahu, zatiaľ nemal dostatok času na to, aby našiel prácu pre každého telesne schopného muža a ženu ochotnú pracovať, hoci dosiahol takmer neuveriteľný zázrak, keď zoči-voči celosvetovým obchodným ťažkostiam znížil počet nezamestnaných v priebehu troch rokov zo 7 miliónov na menej ako 2 milióny. Ale ako každá rodina, aj on bude mať vždy svojich chudobných vo svojom lone.

Sociálna legislatíva a verejná pomoc urobili a robia veľa pre zmiernenie
túžbu, ale tieto inštitúcie nemôžu túžbu úplne odstrániť.

Zimná pomoc bola zriadená s cieľom pomôcť všetkým, ktorých živobytie sa nachádza tesne pod hranicou štátu. Zimná pomoc nemá nahradiť verejnú pomoc, jej hlavným cieľom je ju doplniť.

Keď sa národný socializmus 30. januára 1933 ujal moci, založil štát, ako povedal Dr.
Goebbels to opísal ako „pole ruín“, politický chaos s prázdnymi pokladnicami a každým piatym mužom, ktorý poberá sociálne dávky.

Vyžadovalo si to statočné srdcia a železnú vôľu zvládnuť takmer beznádejnú situáciu, ktorú sa predchádzajúce vlády márne snažili napraviť. Spôsob, akým sa tieto obrovské problémy riešili, sa už stal históriou, ale navždy sa naň bude spomínať ako na úžasný príklad odvážneho a konštruktívneho štátnictva.

Jadro veľkého Národnosocialistického združenia pre blahobyt sa sformovalo už na jar 1932, ale jeho skutočná činnosť sa začala až po nástupe strany k moci. Prvé oficiálne zasadnutie združenia sa konalo 6. mája 1933, keď v prítomnosti Führera hlavný komisár Hilgenfeldt, ktorý bol postavený do čela organizácie, oznámil Führerovo nariadenie, ktorým sa združenie schvaľuje ako oficiálny orgán strany pre Ríšu, oprávnený zaoberať sa všetkými otázkami týkajúcimi sa verejného blaha a pomoci.

Združenie bolo prvýkrát vyzvané k akcii na Führerove narodeniny 20. apríla, keď bolo poverené distribúciou potravinových balíčkov nezamestnaným, a 1. mája, keď uskutočnilo prvú pouličnú zbierku do prázdninového fondu pre deti.

V lete toho istého roku získala Asociácia výkonné právomoci na organizáciu Zimnej pomoci, ktorú naplánoval Führer, a okamžite začala s organizačnými prípravami na túto veľkú úlohu. 13. septembra Führer otvoril kampaň a vyhlásil, že nikto v Nemecku by nemal počas zimy trpieť hladom ani zimou, a Dr. Goebbels vo svojom rozlúčkovom prejave povedal, že táto zimná pomoc by sa mala vykonať s

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

najčistejšie a najslušnejšie metódy, aké si možno predstaviť, a že v súcite s chudobnými by mal celý národ mať každú prvú nedeľu v mesiaci „dusené jedlo z jedného jedla“ a rozdiely v cene bežnej večere venovať na pomoc núdznym. Dátum začiatku zimnej pomoci bol stanovený na 1. októbra a 16. septembra hlavný komisár Hilgenfeldt s 36 pomocníkmi navštívil kancelárie, ktoré mu boli dané k dispozícii v budove Reichstagu.

V prejave prednesenom 11. decembra 1935 Hilgenfeldt opisuje niektoré ťažkosti, s ktorými sa musel potýkať pri organizácii práce, ktorá mu bola zverená. Od začiatku bolo jasné, že úspech tohto projektu závisí od vybudovania efektívneho mechanizmu na zber a distribúciu a od aktívnej účasti celého národa. Preto bolo potrebné povzbudiť vlažných a ľahostajných k vyššiemu pocitu občianstva a sebeckých k novému altruizmu; každému Nemcovi bolo potrebné uvedomiť si, že skutočné spoločenstvo je založené na sebaobetovaní a vzájomnej pomoci. Führer pri otváraní Zimnej záchrannej akcie vyhlásil: „Táto veľká akcia proti hladu a chladu musí byť iniciovaná pod mottom: Medzinárodná solidarita proletariátu bola nami zničená. Namiesto nej postavíme živú národnú jednotu nemeckého ľudu.“

Hilgenfeldt si od začiatku uvedomil, že organizácia, aby bola efektívna, musí byť flexibilná vo svojom uplatňovaní na potreby a prispôsobivá meniacim sa podmienkam skutočnej núdze, ktorú má zmierňovať.

„Nikto nesmie trpieť hladom a zimou!“ Toto bol príkaz, ktorý Führer uložil svojim dôveryhodným nasledovníkom.

Ako sa to malo urobiť? Bolo treba postarať sa o približne 17 miliónov ľudí: takmer tretinu celej populácie Nemecka. Vskutku, náročná úloha! Hlavný komisár Hilgenfeldt však vedel, že sa v prvom rade môže spoľahnúť na oddanú spoluprácu približne 30 000 miestnych sekcií strany, ale vedel aj to, že nemôžu uspokojivo fungovať, pokiaľ vopred nebudú stanovené podrobné plány zahŕňajúce všetky nepredvídané udalosti.

Z tohto dôvodu si zavolal na pomoc odborníkov z oblasti financií, priemyslu a dopravy, ako aj z obchodu so zemiakmi, múkou a uhlím; využil aj existujúce charitatívne inštitúcie od cirkevných misií, nemeckého Červeného kríža, Zboru pre technické núdzové situácie až po malú skupinu nadšených pracovníkov nazývaných „adventisti“. Bola to všeobecná mobilizácia všetkých síl vyškolených a skúsených v oblasti verejnej pomoci a tých, ktorí boli pripravení a ochotní pomôcť ako čestní pracovníci bez ohľadu na stranícke a spoločenské postavenie.

Každá miestna pobočka strany v celej krajine zhromažďovala a uchovávala mená všetkých osôb, ktoré potrebovali dodatočnú pomoc. S rozširovaním práce bola ku každej miestnej pobočke pridružená špeciálna sekcia Národnosocialistickej asociácie pre blaho, kde muži a ženy všetkých tried pracovali spoločne s jednou vôľou pre jeden spoločný cieľ.

Pri organizovaní pomoci bolo potrebné študovať a zabezpečiť špecifické potreby rôznych oblastí.
Keďže životné návyky sa v rôznych okresoch líšili, dokonca aj v potravinovom sektore, a keďže sa postihnuté oblasti zhodovali prevažne s husto osídlenými priemyselnými centrami, združenie muselo prijať opatrenia na splnenie všetkých týchto špeciálnych požiadaviek. Tieto ťažkosti najlepšie ilustruje konkrétny prípad: napríklad obyvateľstvo provincie Rýnsko-vestfálsko je zvyknuté konzumovať žltú odrodu zemiakov; to isté platilo pre Essen a Hamburg; v dôsledku toho sa všetky biele a červené odrody zemiakov museli posielať do iných častí Nemecka, kde boli obľúbené, najmä do Bádenska.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Zber a distribúcia zemiakov mimoriadne zaťažovali zdroje organizácie kvôli nerovnomerným lokálnym potrebám obyvateľstva. Napríklad do Bavorska, ktoré je, pokiaľ ide o zemiaky, sebestačné, sa takmer žiadne dodávky neuskutočnili, zatiaľ čo pre okres Essen bolo potrebné dodatočné množstvo 1,45 milióna centov a pre Sasko 0,92 milióna centov. Medzi ďalšími mestami a okresmi, ktoré potrebovali dodatočné dodávky, bol Berlín, stredné Nemecko, priemyselné oblasti Rýnska-Vestfálska, Bádensko a časti Württemberska. Počas kampane 1933/34 sa vyzbieralo a distribuovalo približne 60 000 železničných vagónov zemiakov. Z tohto množstva len Berlín denne dostával 700 – 800 vagónov. Mesačná distribuovaná dávka zemiakov sa rovnala približne 30 libier na osobu z celej populácie. Keďže však dodatočnú pomoc poberala iba približne jedna tretina populácie, dávka na osobu skutočne podporovaných predstavovala približne 100 libier mesačne. Podobné podmienky prevládali aj v súvislosti s potrebami a distribúciou paliva.

V niektorých okresoch sa spaľuje prevažne drevo, v iných rašelina, uhlie alebo lignitové brikety. Pece a sporáky sú samozrejme špeciálne prispôsobené pre používané palivo. Preto sa muselo dbať na to, aby každá lokalita bola zásobená potrebným palivom v dostatočnom množstve. Množstvo paliva povolené pre každú domácnosť bolo vypočítané tak, aby stačilo na vykurovanie jednej miestnosti počas celej zimy. Rodinám s 3 alebo 4 deťmi bolo pridelené dostatok uhlia na vykurovanie 2 miestností počas celej zimy.

Na prepravu všetkého potrebného paliva v rokoch 1933/34 bolo potrebných približne 140 000 železničných vagónov, čo predstavuje približne 16 % z celkového množstva paliva spotrebovaného v Nemecku. Množstvo uhlia dodané počas zimy jednej rodine s 2 deťmi predstavuje približne 9 centov, zatiaľ čo každá domácnosť v banských okresoch, kde sa uhlie spaľuje extravagantnejšie, dostala počas rovnakého obdobia približne 22 centov.

Distribúciu uhlia zabezpečujú miestni obchodníci s uhlím. Osoby, ktoré majú nárok na úľavu, dostanú poukážky na dodanie 1 centu uhlia za osobu. Poukážky sa odovzdajú obchodníkovi s uhlím, ktorý potom dodá uhlie za malý poplatok za prepravu. Príjemcovia, ktorí nie sú schopní zaplatiť, dostanú uhlie bezplatne.

Lepšiu predstavu o rozsahu zásob uhlia možno poskytne vysvetlenie, že baníci v Sárskej panve by potrebovali 3 mesiace práce, aby získali množstvo uhlia potrebné na zimné záchranné práce.

Zimná pomoc zahŕňa aj dodávku obuvi a oblečenia. Dĺžky materiálu použité na
oblečenie by tvorilo celkovú dĺžku celkom 5 000 míľ.

Okrem zemiakov sa distribuujú aj iné potraviny: ryža, múka, kakao, mlieko, tuky, mäso, ryby a iné potraviny. Poskytujú sa aj bezplatné jedlá a na Vianoce vianočné stromčeky pre mládež. V rokoch 1933/34 bolo len v Berlíne distribuovaných 300 000 vianočných stromčekov.

Na zhromažďovanie darov potrebných na nákup všetkých týchto obrovských zásob sa prijali rôzne spôsoby: pouličné zbierky, na ktorých sa zúčastňujú aj najvyšší štátni funkcionári ako zberatelia, benefičné predstavenia, spoločenské akcie, pouličné lotérie, mesačné zbierky „jednorazového guláša“, dary librových balíčkov s potravinami, verejné predplatné, špeciálne dane z príjmu, súkromné zbierky, pouličný predaj odznakov atď., atď.

Dôkladnosť organizácie najlepšie ilustruje metóda, v ktorej sa „jedno jedlo-
V Berlíne sa konajú zbierky „guláša“.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Mesto Berlín pozostáva z približne 125 000 domov; pre každý dom sa vypracuje zoznam obyvateľov a v každom dome sa vyzve každá rodina alebo nezávislý nájomník a vyberú sa peniaze. Príspevok, podľa možností prispievateľa, zapíše do zoznamu, ktorý sa do niekoľkých hodín vráti miestnej pobočke spolu s vybranou sumou. Len v Berlíne je do zimných záchranných prác zapojených v priemere 140 000 dobrovoľných pomocníkov.

Treba tiež spomenúť, že výroba odznakov a darčekov, ktoré sa predávajú na uliciach pri zvláštnych príležitostiach, zabezpečila prácu a chlieb mnohým nezamestnaným v zanedbaných priemyselných oblastiach. Napríklad v zime 1933/34 boli zadané objednávky v hodnote 4 miliónov mariek výrobcom v Bavorskom lese, Durínsku a Sasku a nezabudlo sa ani na Východné Prusko s jeho jantárovým priemyslom. V rokoch 1934/35 sa hodnota týchto objednávok zvýšila na 5 miliónov mariek.

Úľava sa poskytuje všetkým oprávneným osobám bez ohľadu na rasu alebo národnosť.

Napríklad v rokoch 1933/34 bolo poskytnutých 69 336 cudzincom, z ktorých 29 108 boli Židia. Len v Berlíne sa Zimná pomoc starala o 13 818 Židov a 8 054 cudzincov. Celkové sumy peňazí a peňažnej hodnoty vybraných pre Zimnú pomoc boli:

in	1933/34	Mks.	357,136,040.71
in	1934/35		367,425,484.89
in	1935/36		370,000,000.00

Počet asistovaných bol nasledovný:

in	1933/34	16,617,681
in	1934/35	13,866,571
in	1935/36	12,923,247

Osobitne treba spomenúť bezkonkurenčnú pomoc, ktorú poskytli farmári zimným záchranným prácam. Na ilustráciu uvedieme niekoľko čísel: Napríklad v rokoch 1933/34 dodalo Pomoransko 841 477 centov zemiakov.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******

Machine Translated by Google

Všetok tovar pre zimné záchranné práce prepravovali štátne železnice bezplatne.
V kampani 1933/34 predstavoval príspevok Štátnych železníc v tejto súvislosti 14 672 957 Mks., zatiaľ čo celková hmotnosť prepráv dosiahla 59 025 995 cwt.

Počet čestných pomocníkov zapojených do zimných záchranných prác dosahoval každý rok v priemere 1,5 milióna, zatiaľ čo v administratíve tejto organizácie bol zamestnaný nasledujúci počet úradníkov, úradníkov atď.:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

Celkové náklady na administratívu sú tesne pod 1 % z celkových príjmov.

Vodca a ríšsky kancler Adolf Hitler pri prijatí hlavného komisára Hilgenfeldta v spoločnosti jeho hlavných pracovníkov vyjadril svoje hlboké uznanie za prácu, ktorú organizácia vykonala, a keď na záver povedal, že „Zimné záchranné práce sú jedinečným historickým činom sociálnej práce“, vyjadril len pocit každého skutočného Nemca v súvislosti s týmto veľkým národným úsilím vzájomnej dobrej vôle a osobnej obety.

******prevodník elektronických kníh DEMO vodoznaky*******